

L 199 (som fremsat): Forslag til lov om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love. (Særligt dækkede obligationer).

Fremsat den 28. marts 2007 af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love [1\)](#)

(Særligt dækkede obligationer)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 286 af 4. april 2006, som ændret ved § 1 i lov nr. 527 af 7. juni 2006, § 3 i lov nr. 108 af 7. februar 2007 og § 5 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 4, 2. pkt., ændres »finder § 360,« til: »finder § 152 a, stk. 2, 2. pkt., § 360,«.

2. Efter § 16 indsættes:

» **§ 16 a.** Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Pengeinstitutter og realkreditinstitutter med tilladelse efter stk. 1 og skibsfinansieringsinstituttet med tilladelse efter § 2 c i lov om et skibsfinansieringsinstitut har eneret til at udstede særligt dækkede obligationer. Realkreditinstitutter med tilladelse efter stk. 1 har endvidere eneret til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 3. Obligationer udstedt af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan ligeledes betegnes særligt dækkede obligationer, hvis de opfylder betingelserne i bilag VI, del 1, punkt 68-71, i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om,

1) på hvilke betingelser, der kan opnås tilladelse efter stk. 1, og

2) på hvilke betingelser obligationer udstedt af pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

§ 16 b. Et pengeinstitut eller et realkreditinstitut kan finansiere lån med pant i fast ejendom ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af et andet pengeinstitut eller realkreditinstitut.

Stk. 2. Udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer i medfør af stk. 1 skal godkendes af Finanstilsynet.

§ 16 c. Hvis et lån skal kunne finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, skal dette fremgå af låneaftalen mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og låntager. Det skal endvidere fremgå af låneaftalen, at der kan videregives oplysninger om låntager mellem det långivende institut og det udstedende institut, jf. § 120 b.

§ 16 d. Hvis et pengeinstitut eller et realkreditinstitut yder et lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, skal lånet med tilhørende pantebrev

overdrages til eje til det udstedende institut.

Stk. 2. Overdragelse efter stk. 1 kan ikke omstødes efter konkurslovens §§ 67, 70 eller 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis overdragelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 16 e. Hvis et pengeinstitut eller et realkreditinstitut yder et lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, kan låntageren betale med frigørende virkning til det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut, medmindre låntager modtager særskilt meddelelse om andet fra det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut.

§ 16 f. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal holde indkomne betalinger, som vedrører lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, adskilt fra instituttets øvrige midler.

Stk. 2. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal føre løbende kontrol med adskillelsen.

Stk. 3. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal efter en på forhånd fastlagt plan afregne indkomne betalinger til det udstedende institut.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kontrollen og afregning til det udstedende institut.

§ 16 g. Ved det långivende pengeinstituts eller realkreditinstituts konkurs tilfalder betalinger omfattet af § 16 f, jf. § 16 b, stk. 1, som det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut modtager og som endnu ikke er afregnet, det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut uden om konkursboet.«

3. Efter § 120 a indsættes:

» **§ 120 b.** Et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut kan videregive oplysninger om en låntager til det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut, hvis der er indgået en låneaftale, hvoraf det fremgår, at lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Udveksling af oplysninger mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det pengeinstitut eller realkreditinstitut, der udsteder de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, hvormed lånet finansieres, kan ske i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i registeret eller porteføljen i en serie med seriereservefond.«

4. Efter § 152 indsættes før overskriften » Særlige regler for realkreditinstitutter om midlernes anbringelse og likviditet« :

» **§ 152 a.** Pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, skal etablere og opretholde en gruppe af aktiver, der skal holdes adskilt fra pengeinstitutets øvrige aktiver. Aktivernes samlede værdi skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantesikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

Stk. 2. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i stk. 1, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal pengeinstitutet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet og give Finanstilsynet meddelelse herom. Pligten til at stille supplerende sikkerhed samt udgifterne hertil kan for lån udbudt i Danmark ikke pålægges de låntagere, hvis faldende ejendomsværdier har udløst kravet om den supplerende sikkerhedsstillelse.

Stk. 3. Hvis pengeinstitutet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 2, mister alle obligationer

udstedt i det pågældende register, jf. § 152 g, stk. 1, betegnelsen særligt dækkede obligationer. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede obligationer.

Stk. 4 . Sikkerhed stillet i henhold til stk. 2 kan ikke omstødes efter § 70 eller § 72 i konkursloven. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 152 b. Pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilket register, jf. § 152 g, stk. 1, lånemidlerne optaget efter stk. 1 skal anvendes som supplerende sikkerhed for.

Stk. 3. Lånemidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån.

§ 152 c. Følgende aktivtyper kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer:

1) Lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom, jf. § 152 d.

2) Lån sikret ved pant i skibe regi streret i Dansk Skibsregister, Dansk Internationalt Skibsregister eller i et andet internationalt anerkendt skibsregister, der frembyder tilsvarende sikkerhed, jf. § 152 f, samt byggelån til brug for finansiering af ny- eller ombygning af skibe, som ydes uden pant i skib.

3) Obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder og regionale eller lokale myndigheder i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

4) Obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, multilaterale udviklingsbanker eller internationale organisationer, hvis de pågældende udsteders ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med 0 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

5) Obligationer eller gældsbreve udstedt af enheder nævnt i nr. 3 og 4, hvor udsteders ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med 20 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Det er en betingelse, at den værdi, som disse aktiver indgår med, ikke overstiger 20 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer.

6) Obligationer eller gældsbreve udstedt af kreditinstitutter, såfremt de pågældende kreditinstitutters ikke-efterstillede gæld og usikrede gæld vægtes med 20 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Obligationer eller gældsbreve udstedt af et kreditinstitut i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har en oprindelig løbetid på 100 dage eller derunder, kan indgå, hvis kreditinstituttets ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med højst 50 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Den værdi, som aktiver nævnt i 1. og 2. pkt. indgår med, må ikke overstige 15 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer. Denne betingelse gælder ikke tilgodehavender, der opstår i forbindelse med terminsbetalinger på og indfrielse af lån sikret ved pant i fast ejendom.

7) Øvrige ikke-efterstillede tilgodehavender hos kreditinstitutter som nævnt i nr. 6. Det er en betingelse, at den værdi, som disse tilgodehavender indgår med, på disse kreditinstitutter ikke

overstiger 15 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer. Denne betingelse gælder ikke tilgodehavender, der opstår i forbindelse med terminsbetalinger på og indfrielse af lån sikret ved pant i fast ejendom.

Stk. 2. En særligt dækket obligation må ikke udstedes med sikkerhed i både fast ejendom og skibe.

Stk. 3. Finanstilsynet kan tillade, at der anvendes andre aktiver som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer end dem, der er nævnt i stk. 1, og kan fastsætte andre grænser for, hvor stor en del af sikkerheden for obligationsudstedelsen de pågældende aktivtyper må udgøre, hvis en sådan tilladelse er i overensstemmelse med direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

§ 152 d. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer gælder de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, som er fastsat i §§ 3-5 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., gælder §§ 3 og 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. ikke, hvis lånegrænsen ikke overstiger 75 pct.

Stk. 3. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer til erhvervsejendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. gælder, at lånegrænsen på 60 pct. kan forhøjes til 70 pct., hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi. For lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Stk. 4. Tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven kan indgå ved værdiansættelsen af den faste ejendom.

Stk. 5. Indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift kan indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den besætning, der hører til ejendommen, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Ved belåning af landbrugsejendomme kan værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

§ 152 e. Lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev og må ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, jf. dog stk. 2 og 3. Det skal fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 1 ved lån, der ydes til fast ejendom, der er beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland.

§ 152 f. For lån sikret ved pant i skibe, kan pengeinstituttet yde lån inden for 70 pct. af den værdi, som skibet til brug for sikkerhedsstillelsen er fastsat til. Løbetiden for de ydede lån kan højst udgøre 15 år på lånets udbetalingstidspunkt. For byggelån kan løbetiden højst udgøre 4 år regnet fra tidspunktet fra første udbetaling. Fastsættelse af løbetiden for lån skal ske under hensyntagen til skibstypens gennemsnitlige levetid og det konkrete skibs alder og stand m.v.

§ 152 g. I pengeinstitutter skal der føres registre over aktiver omfattet af §§ 152 a og 152 b samt over finansielle instrumenter, der opfylder betingelserne i stk. 2. Et pengeinstitut kan føre et eller flere registre. Et register må ikke indeholde aktiver, der både har sikkerhed i fast ejendom og skibe.

Stk. 2. Finansielle instrumenter må alene indgå i et register over aktiver, hvis de anvendes til at

afdække risici mellem aktiver i registret på den ene side og de udstedte særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at pengeinstituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 3. Aktiver, herunder finansielle instrumenter, i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter med hvem de finansielle instrumenter er indgået, samt herefter til fyldestgørelse af lån optaget efter § 152 b, stk. 1.

Stk. 4. Pengeinstituttet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver m.v. der indgår i registret. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse aktiver.

§ 152 h. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

- 1) værdiansættelsen af de udstedte særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede obligationer,
- 2) værdiansættelsen af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, jf. § 152 c, stk. 1,
- 3) under hvilke betingelser, der kan ydes byggelån til ny- eller ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2,
- 4) indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i registrene, jf. § 152 g,
- 5) pengeinstitutters ydelse af lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i tilfælde, hvor der ikke foreligger et anmærkningsfrit tinglyst pantebrev samt hvilke alternative sikkerhedsstillelser, der kan stilles i sådanne tilfælde og
- 6) begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

5. I § 162, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet«.

6. I § 171, stk. 1, og § 172, stk. 1, ændres »§ 124, stk. 1 og 4,« til: »§ 124, stk. 1 og 4-6,«.

7. I § 173, stk. 1 og § 174, stk. 1, ændres »§ 125, stk. 2 og 7,« til: »§ 125, stk. 1 og 7-9,«.

8. I § 224 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Har et pengeinstitut eller realkreditinstitut tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan tilladelsen inddrages, hvis

- 1) pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 152 a-152 g eller regler fastsat i medfør af § 16 a, stk. 4, eller § 152 h,
- 2) realkreditinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 33 a-33 e i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. eller regler fastsat i medfør af § 16 a, stk. 4, i denne lov eller § 33 f i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., eller
- 3) udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt instituttet tilladelse.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

9. I § 226, stk. 1, ændres »§§ 223-225« til: »§ 223, § 224, stk. 1, 2, 4 og 5 og § 225«.

10. I § 226, stk. 2, ændres »§ 224, stk. 2 og 3« til: »§ 224, stk. 2 og 4«.

11. Efter § 247 indsættes før overskriften » Særlige regler for forsikringsselskaber om genoprettelse og andre foranstaltninger« :

» **§ 247 a.** Inddrager Finanstilsynet et pengeinstituts tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2,

indgiver Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller pengeinstituttet begæring om konkurs eller erklæres pengeinstituttet efter begæring af andre konkurs, træffer Finanstilsynet beslutning om, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration. Finanstilsynet kan i situationer omfattet af § 224, stk. 3, nr. 1, ligeledes træffe beslutning om, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration. Finanstilsynet udnævner samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå administrationen af tilbagebetalingen til indehaverne af særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Når et pengeinstituts tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse registreres eller på anden måde offentliggøres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Administrationsboet skal endvidere underrette låntagerne om, at fremtidige betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på lånet kun kan ske til administrationsboet med frigørende virkning.

Stk. 3. Administrator kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 4. Honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarstørrelsen fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Stk. 5. Administrationsboet er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

§ 247 b. Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver, jf. § 152 g, stk. 1, straks overlades til administrationsboet. Administrationsboet ved administrator skal være berettiget til at råde over disse aktiver. For så vidt angår fondsaktiver skal dette registreres i en værdipapircentral, for så vidt angår rettigheder over fast ejendom skal dette tinglyses i tingbogen, og for så vidt angår skibe skal dette registreres i et skibsregister.

Stk. 2. Erklæres et pengeinstitut konkurs, overlader kurator straks de aktiver, der er nævnt i stk. 1 til administrator.

Stk. 3. Administrator skal lade de registrerede aktiver vurdere i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 152 h, nr. 2.

Stk. 4. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet og de finansielle instrumenter er forfaldet.

Stk. 5. Erklæres et pengeinstitut konkurs efter, at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

Stk. 6. Administrator skal forvalte de aktiver, der er modtaget fra pengeinstituttet, og kan hos pengeinstituttet, eventuelt ved fogedens hjælp, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 247 c. Erklæres et pengeinstitut konkurs, eller overholder et pengeinstitut ikke forpligtelsen til at stille supplerende sikkerhed efter § 152 a, stk. 2, kan dette ikke af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller af långivere efter § 152 b, stk. 1, gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Det fratager heller ikke låntagerne, hvis lån er ydet på grundlag af de særligt dækkede obligationer, disses eventuelle ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af lånet i overensstemmelse med indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.

§ 247 d. Erklæres et pengeinstitut konkurs, anvendes aktiverne i registeret, herunder finansielle instrumenter, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, til betaling af krav fra indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for. Herefter dækkes lån, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b, stk. 1. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Stk. 2. De enkelte indehavere af særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b, stk. 1, kan ikke gøre krav gældende mod boet. Derimod kan administrator på administrationsboets vegne anmelde krav over for boet på, hvad der efter vurderingen mangler til at fyldestgøre indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter og långivere efter § 152 b samt krav på de renter, der er påløbet de nævnte fordringer fra konkursdekretets afsigelse, for at obligationsindehaverne, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b kan blive fyldestgjort.

Stk. 3. Er midlerne i registeret utilstrækkelige til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de registrerede finansielle instrumenter samt til dækning af gæld, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b, stk. 1, kan administrator ved administrationsboets afslutning anmelde udækkede restkrav i pengeinstituttets konkursmasse som simple krav.

Stk. 4. Eventuelle overskydende midler i et register kan ikke overføres til andre registre, men skal overføres til konkursboet.

Stk. 5. Modregning fra en fordringshaver som omhandlet i konkurslovens § 42 kan ikke finde sted til opfyldelse af en fordring, som tilkommer pengeinstituttet og som vedrører lån optaget på baggrund af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet.

§ 247 e. Provenu fra lån, som pengeinstitutter har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 a, stk. 2, der ikke indgår i et register, skal i tilfælde af pengeinstituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det register, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.

§ 247 f. Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede obligationer, jf. § 152 a, stk. 3, 1. pkt., og modparter på de registrerede aftaler om finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, jf. § 247 d, stk. 1, 1. pkt. Tilsvarende gælder lån, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b.

Stk. 2. Eventuelle restkrav anmeldes af administrator i pengeinstituttets konkursbo som simple krav.

Stk. 3. Reglerne i § 152 a, stk. 1, 1. pkt., §§ 152 b-152 h og §§ 247 a-247 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede obligationer, jf. § 152 a, stk. 3, samt finansielle instrumenter knyttet hertil.«

12. I § 253, stk. 1, ændres »§ 224, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 4« til: »§ 224, stk. 1, nr. 1 og 2 og stk. 5«.

13. I § 373, stk. 1, indsættes efter »§ 11, stk. 1-4,«: »§ 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, «.

14. I § 373, stk. 2, indsættes efter »Overtrædelse af bestemmelserne i«: »§ 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3,«.

15. I § 373, stk. 2, ændres »§§ 122, 123, 158, 159 og 167« til: »§§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og 4, §§ 158, 159 og 167«.

16. I § 373, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2, 1. pkt.«

17. I bilag 3 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Ydelse af lån uden pant i fast ejendom til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed.«

Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 3 og 4.

§ 2

I lov nr. 454 af 10. juni 2003 om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som ændret ved § 105 i lov nr. 90 af 31. januar 2007, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).«

2. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Denne lov finder anvendelse på realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer«.

3. § 2, stk. 1, affattes således:

»Realkreditlån ydes mod registreret pant i fast ejendom efter reglerne i dette kapitel. Lån uden pant i fast ejendom kan ydes til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed, som nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 3-5, i lov om finansiel virksomhed.«

4. § 6 ophæves.

5. I § 8 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

»*Stk. 6.* I det omfang et lån er udstedt på grundlag af særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, kan der ske udbetaling af lånet før endelig tinglysning jf. stk. 1-5, hvis der stilles sikkerhed herfor i overensstemmelse med § 152 c, stk. 1, nr. 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et pengeinstitut, vil garantien være omfattet af den 15 pct.-grænse, som følger af § 152 c, stk. 1, nr. 6-7, i lov om finansiel virksomhed.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

6. I § 8, *stk. 6*, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

7. § 19 affattes således:

» **§ 19.** Realkreditobligationer udstedt før den 1. juli 2007 skal være omsættelige massegældsbreve optaget til handel på regulerede markeder i lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande.«

8. § 20, stk. 1, affattes således:

»Midler fremkommet ved udstedelse af realkreditobligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer eller andre værdipapirer kan alene anvendes til udlån mod pant i fast ejendom eller til udlån til offentlig myndighed eller mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, jf. dog stk. 2 og 3. Der kan dog stilles supplerende sikkerhed for særligt dækkede realkreditobligationer i overensstemmelse med § 33 d, stk. 1.«

9. § 21 affattes således:

» **§ 21.** Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og andre værdipapirer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

10. I § 26 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finansielle instrumenter må alene medregnes som aktiver eller passiver i en serie eller en gruppe af serier med seriereservefond, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver vedrørende på den ene side serien og på den anden side de udstedte realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, hvis det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at realkreditinstitutets betalingsstandsning eller konkurs ikke er

misligholdelsesgrund.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

11. I § 27 stk. 1, 1. pkt., § 28, § 29, stk. 1, § 31, 2. pkt., § 32, stk. 1, 1. pkt., og § 32, stk. 2, 1. og 3. pkt., indsættes efter »realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer«.

12. I § 27, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

»Herefter dækkes den gæld, som realkreditinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 e.«

13. I § 27 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Erklæres et realkreditinstitut konkurs, sidestilles modparter på de finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici i en serie af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, jf. § 26, stk. 4, konkursretligt med indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer i den pågældende serie, jf. stk. 1, 1. pkt., og §§ 31 og 32«

14. Efter § 27 indsættes:

» **§ 27 a.** Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, jf. § 33 d, stk. 2, og modparter på de finansielle instrumenter, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og finansielle modparter. Tilsvarende gælder dækning af gæld, som realkreditinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 e.

Stk. 2. Reglerne i §§ 27 b og 28-33 finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 27 b. Provenu fra lån, som realkreditinstitutter har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 d, stk. 1, der ikke indgår i en serie, skal i tilfælde af realkreditinstituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og modparter på de finansielle instrumenter i den serie, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.«

15. I § 28 indsættes som stk. 2 :

»Stk. 2. Overholder et realkreditinstitut ikke forpligtelsen i § 33 d, stk. 1, kan dette ikke af indehaverne af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.«

16. Efter § 33 indsættes:

»Kapitel 4 a

Særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer

§ 33 a. Realkreditinstitutter kan finansiere udlån, jf. § 2, stk. 1, ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer, hvis instituttet har tilladelse efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 2. Ydelse af lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer skal ske i særskilte serier med seriereservefond.

Stk. 3. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer, og

pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 33 b. Realkreditinstitutter kan finansiere udlån mod sikkerhed i de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, hvis instituttet har tilladelse efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Ydelse af lån finansieret med særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte serier med seriereservefond.

Stk. 3. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede obligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 33 c. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer gælder de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, der er fastsat i §§ 3-5.

Stk. 2. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer mod sikkerhed i ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, gælder §§ 3 og 4 ikke, hvis lånegrænsen ikke overstiger 75 pct.

Stk. 3. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer til erhvervsejendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, gælder, at lånegrænsen på 60 pct. kan forhøjes til 70 pct., hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Stk. 4. Tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven kan indgå ved værdiansættelsen af fast ejendom.

Stk. 5. Indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift, kan indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den til ejendommen hørende besætning, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Ved belåning af landbrugsejendomme kan værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

Stk. 6. Lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev og må ikke ydes mod sikkerhedsstilling i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, jf. dog stk. 7 og 8. Det skal fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Stk. 7. Pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Uanset 1. pkt. kan ejerpantebreve og skadesløsbreve dog ikke ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 8. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 6 ved lån, der ydes til fast ejendom, der er beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland.

§ 33 d. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i § 33 a, stk. 3, og § 33 b, stk. 3, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænserne herfor, skal realkreditinstituttet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet samt give Finanstilsynet meddelelse herom. Supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse. Pligten til at stille supplerende sikkerhed samt udgifterne hertil kan for lån udbudt i

Danmark ikke pålægges de låntagere, hvis faldende ejendomsværdier har udløst kravet om den supplerende sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. Hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer kan betegnes realkreditobligationer, hvis de opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1, kan ikke omstødes efter konkurslovens § 70 eller § 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 33 e. Realkreditinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilken serie med seriereservefond lånemidlerne optaget efter stk. 1 kan henføres til.

Stk. 3. Lånmidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i den pågældende serie med seriereservefond.

§ 33 f. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

1) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede realkreditobligationer eller de særligt dækkede obligationer, og

2) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede realkredit obligationer eller særligt dækkede obligationer.«

17. Efter § 36 indsættes:

» **§ 36 a.** Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.«

18. I § 39, stk. 1, ændres »§ 2, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.« til: »§ 2, stk. 1«.

19. I § 39 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Overtrædelse af § 2, stk. 2, 1. pkt., § 26, stk. 4, § 33 a, stk. 2, § 33 b, stk. 2, og § 33 c, stk. 6, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 33 d, stk. 1, 1. pkt.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

§ 3

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 745 af 19. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).«

2. § 2 ophæves.

3. Efter § 2 indsættes:

» § 2 a. Instituttet kan udstede skibskreditobligationer.

§ 2 b. Instituttet kan udstede andre obligationer end skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

§ 2 c. Økonomi- og erhvervsministeren kan tillade instituttet at udstede særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Har instituttet tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan tilladelsen inddrages, hvis

1) instituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 2 d, 2 i og 2 j eller regler vedrørende særligt dækkede obligationer fastsat i medfør af § 5, eller

2) udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at instituttet er meddelt tilladelse efter stk. 1.

§ 2 d. Instituttet kan finansiere udlån mod sikkerhed i de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede obligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 2 e. Udstedelse af skibskreditobligationer kan ske i særskilte kapitalcentre. Udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte kapitalcentre. Udstedelse af skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer må ikke ske i samme kapitalcenter.

Stk. 2. Indehaverne af obligationerne kan alene rette deres krav mod det pågældende kapitalcenter, jf. dog § 3 c, stk. 5.

§ 2 f. For lånet hæfter låntager personligt over for kapitalcentret henholdsvis instituttet i øvrigt. Endvidere kan kapitalcentret henholdsvis instituttet i øvrigt søge sig fyldestgjort for lånet i det pantsatte.

Stk. 2. For de forpligtelser instituttet i øvrigt har påtaget sig, hæfter kapitalcentrene og låntagerne ikke.

§ 2 g. Et kapitalcenters indtægter består af rente og lignende indtægter af pantebreve, gebyrer, indtægter vedrørende finansielle instrumenter og lignende indtægter samt afkast af kapitalcentrets aktiver og ikkebalanceførte poster.

Stk. 2. Et kapitalcenters udgifter består af rente og lignende udgifter af udstedte obligationer, udgifter til administration m.v., udgifter vedrørende finansielle instrumenter, udgifter forbundet med optagelse og forrentning af hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital, tab og hensættelser til sandsynliggjorte tab på kapitalcentrets aktiver og ikkebalanceførte poster samt andelen af instituttets skat.

§ 2 h. Kapitalcentrets midler skal holdes adskilt fra øvrige midler i instituttet.

Stk. 2. Der skal overføres midler til et kapitalcenter fra instituttet i øvrigt, hvis det er nødvendigt for at opfylde solvenskravet til kapitalcentret, medmindre en sådan overførsel medfører, at instituttet i øvrigt ikke længere vil kunne opfylde solvenskravet.

Stk. 3. Instituttet kan overføre midler fra et kapitalcenter til instituttet i øvrigt, hvis kapitalcenteret er eller bliver større end krævet.

Stk. 4. Finansielle instrumenter må alene medregnes som aktiver eller passiver i et kapitalcenter, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver vedrørende kapitalcentret på den ene side og de udstedte skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

§ 2 i. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i § 2 d, stk. 2, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal instituttet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet og give Finanstilsynet meddelelse herom. Supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen særligt dækkede obligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 kan ikke omstødes efter § 70 eller § 72 i konkursloven. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 2 j. Instituttet kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 i, stk. 1.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilket kapitalcenter lånemidlerne optaget efter stk. 1 kan henføres til.

Stk. 3. Lånemidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i det pågældende kapitalcenter.«

4. § 3a ophæves og i stedet indsættes:

» **§ 3 a.** Erklæres instituttet konkurs, anvendes kapitalcentrenes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer i det pågældende kapitalcenter, og krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer. Derefter dækkes fordringshavere i medfør af § 2 j, stk. 1. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 2. Erklæres instituttet konkurs, anvendes midlerne opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., i instituttet i øvrigt til betaling af krav fra indehavere af kasseobligationer og skibskreditobligationer, der ikke er udstedt gennem et kapitalcenter, og krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til kasseobligationerne eller skibskreditobligationerne svarende aktiver, herunder de instituttet tilhørende pantebreve, indskud, værdipapirer og et beløb svarende til 8 pct. af den risikovægtede værdi af de aktiver, der svarer til de kasseobligationer og skibskreditobligationer, som instituttet måtte have udstedt uden for kapitalcentre. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 3. Erklæres instituttet konkurs, sidestilles modparter på de finansielle instrumenter indgået til

afdækning af risici i et kapitalcenter, jf. § 2 h, stk. 4, konkursretligt med indehaverne af obligationerne i det pågældende kapitalcenter, jf. stk. 1, 1. pkt., og § 3 c, stk. 5-7. Modparter på finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici mellem udlån og kasseobligationer eller skibskreditobligationer, der ikke er udstedt gennem et kapitalcenter, sidestilles konkursretligt med indehaverne af kasseobligationerne eller skibskreditobligationerne, hvis det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, jf. stk. 2, og § 3 c, stk. 5-7.

§ 3 b. Indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer kan ikke gøre afsigelse af konkursdekret over instituttet gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Afsigelse af konkursdekret over instituttet fratager ikke instituttets låntageres ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af lån i overensstemmelse med de indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.

Stk. 2. Overholder instituttet ikke forpligtelsen i § 2 i, stk. 1, kan dette ikke af indehaverne af særligt dækkede obligationer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.

§ 3 c. Konkursboet kan ikke erlægge en ydelse til opfyldelse af krav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer på et tidligere tidspunkt, end instituttet var berettiget til at frigøre sig ved erlæggelse af ydelsen.

Stk. 2. Konkursboet kan ikke opsige låneaftaler sikret ved pant i skibe i videre omfang, end det tilkom instituttet.

Stk. 3. Konkursboet kan ikke ændre bidrag og lignende.

Stk. 4. Modregning fra en fordringshaver som omhandlet i konkurslovens § 42 kan ikke finde sted til opfyldelse af en fordring, som tilkommer instituttet.

Stk. 5. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Restkrav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer samt krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de krav, der er nævnt i konkurslovens § 96, men før de fordringer, der er nævnt i konkurslovens § 97.

Stk. 6. Ved betalingsstandsning skal instituttet i videst muligt omfang fortsat opfylde sine betalingsforpligtelser i henhold til krav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer ved forfaldstid, medmindre det beskikkede tilsyn bestemmer andet. Med det beskikkede tilsyns samtykke kan instituttet optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 7. Ved konkurs skal kurator i videst muligt omfang fortsætte eller genoptage honoreringen af instituttets forpligtelser i form af renter og afdrag over for indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer. I det omfang der ikke er tilstrækkelige midler, betales renter, før udtrækninger eller anden betaling af afdrag foretages. Kurator kan optage lån til betalinger til indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 8. Der kan ikke ske overførsel af midler fra et kapitalcenter til et andet eller til instituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.

§ 3 d. Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, jf. § 2 i, stk. 2, og modparter på de finansielle instrumenter, bevarer den konkursretlige stilling, som

tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, jf. § 3 a. Tilsvarende gælder dækning af gæld, som instituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j.

Stk. 2. Reglerne i §§ 3 b, 3 c og 3 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer« samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 3 e. Provenu fra lån, som instituttet har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j, stk. 1, der ikke indgår i et kapitalcenter, skal i tilfælde af instituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det kapitalcenter, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.«

5. § 5, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiell virksomhed og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. samt regler fastsat i medfør af disse love, der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på instituttet.«

6. I § 5 indsættes som stk. 3 og 4 :

»*Stk. 3.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

- 1) på hvilke betingelser obligationer kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer,
- 2) løbetider og lånegrænser for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer,
- 3) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,
- 4) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede obligationer, og
- 5) begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

7. § 14, stk. 1, affattes således:

»Overtrædelse af § 1, stk. 2, § 2 d, stk. 1, § 2 e, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 2 h, stk. 1, 2 og 4, og § 3, 2. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 2 i, stk. 1, 1. pkt.«

8. I § 14, stk. 2, indsættes efter »straf af bøde«: »eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning,«.

§ 4

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 55 af 31. januar 2006, som ændret ved § 13 i lov nr. 108 af 7. februar 2007 og § 6 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. § 93, stk. 1, affattes således:

» **§ 93.** En investeringsforening eller en afdeling må højst investere sin formue i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern inden for følgende grænser:

- 1) 5 pct. af foreningens eller afdelingens formue. Dog kan denne grænse forhøjes til 10 pct. af foreningens eller afdelingens formue, hvis den samlede værdi af investeringer, der overstiger 5 pct.,

ikke overstiger 40 pct. af foreningens eller afdelingens formue.

2) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i obligationer udstedt af KommuneKredit, danske realkreditinstitutter og lignende kreditinstitutter godkendt af et land, der er medlem af Den Europæiske Union, eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, når institutterne er optaget på en af Kommissionen udarbejdet liste. Hvis en forening eller en afdeling investerer mere end 5 pct. af sin formue i sådanne obligationer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, må den samlede værdi af sådanne investeringer ikke overstige 80 pct. af foreningens eller afdelingens formue.

3) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet, eller i tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Hvis en forening eller en afdeling investerer mere end 5 pct. af sin formue i sådanne obligationer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, må den samlede værdi af sådanne investeringer ikke overstige 80 pct. af foreningens eller afdelingens formue.

4) 35 pct. af foreningens eller afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af

a) den danske stat eller et andet zone A-land,

b) lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller

c) en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, såfremt værdipapirerne er godkendt af Finanstilsynet.«

2. I § 94, stk. 1, ændres »§ 93, stk. 1, nr. 3,« to steder til: »§ 93, stk. 1, nr. 4,«.

3. I § 106 indsættes som stk. 4:

» *Stk. 4.* En placeringsforening eller en afdeling må investere sine midler i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet eller i tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. En placeringsforening eller en afdeling må uanset grænsen i § 93, stk. 1, nr. 3, højst investere 30 pct. af sin formue i instrumenter som nævnt i 1. pkt. udstedt af samme emittent.«

4. I § 107, stk. 3, ændres »§ 93, stk. 1, nr. 3« til: »§ 93, stk. 1, nr. 4«.

§ 5

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 21. juli 2006, som ændret ved lov nr. 1537 af 20. december 2006, § 1 i lov nr. 1587 af 20. december 2006 og § 8 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

1. I § 26 b, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet,«.

§ 6

I lov om Lønmodtagers Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 939 af 15. september 2004, som ændret senest ved § 9 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

1. I § 6 b, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet,«.

§ 7

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 154 af 7. marts 2006, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

1. I § 69, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet.«.

§ 8

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1017 af 24. oktober 2005, som ændret ved § 11 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

1. § 46 a, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet samt andre obligationer, der er udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, og som frembyder tilsvarende sikkerhed,«

§ 9

I lov om tinglysning (tinglysningsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 158 af 9. marts 2006, som ændret ved § 6 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, § 1 i lov nr. 539 af 8. juni 2006 og § 19 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. I § 10, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter »realkreditinstitutter, som er godkendt af staten,«: »og pantebrev til pengeinstitutter, hvis pantebrevet udelukkende indgår som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,«.

2. I § 15 a, stk. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter, der er godkendt af staten«: », samt på vedtagelser i pantebrev til pengeinstitutter, hvis pantebrevet udelukkende indgår som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer«.

3. I § 41, stk. 1, indsættes efter »realkreditinstitutter, der er godkendt af staten,«: »og lån ydet af pengeinstitutter, hvor lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,«.

4. I § 41, stk. 2, indsættes efter »i et af staten godkendt realkreditinstitut,«: »eller for et lån i et pengeinstitut, hvor lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,«.

§ 10

I lov nr. 382 af 2. juni 1999 om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterettigheder m.v., som ændret bl.a. ved lov nr. 485 af 7. juni 2001, § 16 i lov nr. 458 af 9. juni 2004, § 4 i lov nr. 560 af 24. juni 2005, § 8 i lov nr. 539 af 8. juni 2006 og senest ved § 1 i lov nr. 106 af 7. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 2, indsættes efter 1. pkt.:

»Kravet om en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år gælder dog ikke pantebrev til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.«

2. Efter § 5 indsættes:

» § 5 a. Tinglysning af pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år er afgiftsfri, hvis det

pantsikrede beløb ikke overstiger den tinglyste hovedstol på et tilsvarende pantebrev med pant i samme ejendom, jf. dog stk. 5. Kravet om løbetid gælder dog ikke pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 2. Afgiftsfritagelsen i stk. 1 er betinget af, at

- 1) det tidligere pant er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere,
- 2) anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker inden afløsning af det tidligere pant,
- 3) det erklæres, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker på vilkår om afløsning af det tidligere pant, og
- 4) det tidligere pant er afløst senest 1 år efter anmeldelsen til tinglysning af det nye pant.

Stk. 3. Afgiftsfritagelsen i stk. 1 kan anvendes, uanset om det nye pant foreligger i form af et eller flere pantebreve, og uanset om det nye pant kun tjener til delvis afløsning af et eksisterende lån. Der skal ved anmeldelse til tinglysning af det nye pantebrev eller de nye pantebreve gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af stk. 1. Hvis det nye pant foreligger i form af flere pantebreve, er afgiftsfritagelsen betinget af, at de nye pantebreve i mindst 1 år efter tinglysningen har pant i samme ejendom som det gamle pantebrev. Pantebrevene skal også gives påtegning herom.

Stk. 4. Afvises det nye pantebrev fra tinglysning, og skal det ikke senere tinglyses, eller aflyses det nye pantebrev som ikke effektueret inden for 1 år efter anmeldelsen til tinglysning, anses afgiftsfritagelsen i stk. 1 og 5 ikke for udnyttet.

Stk. 5. Såfremt det pantsikrede beløb på det nye pantebrev eller de nye pantebreve, jf. stk. 1, er mindre end den tinglyste hovedstol på det tidligere pant, kan differencen anvendes som grundlag for afgiftsfritagelse ved en senere tinglysning af et tilsvarende pantebrev med pant i samme ejendom. Det er en betingelse, at det tidligere pant er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. Der skal ved anmeldelsen til tinglysning af det nye pantebrev eller de nye pantebreve gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af 1. pkt. Endvidere skal størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse fremgå af pantebrevet. Ved anvendelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse skal størrelsen af denne fremgå af det nye pantebrev, der anvender afgiftsfritagelsen. Det er en betingelse, at oplysningen om den ubenyttede afgiftsfritagelse ændres på det pantebrev, der tidligere har indeholdt oplysningen om en ubenyttet afgiftsfritagelse. Der skal alene betales afgift efter § 5, stk. 1, hvis det pantsikrede beløb på det nye pantebrev overstiger størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse. § 5 a, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. For tinglysning af en forhøjelse af det pantsikrede beløb på pantebreve som nævnt i stk. 1 skal der beregnes afgift efter § 5, stk. 1, af forskellen mellem den nye hovedstol og den tidligere tinglyste hovedstol. Det er en betingelse, at pantebrevet er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation for, at betingelserne i § 5 a er opfyldt.

§ 5 b. Der betales ikke afgift efter § 7 for tinglysning af rykningspåtegning, hvis denne skyldes udstedelse af et pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 1, eller forhøjelse af et pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 6. Det er en betingelse, at den nye samlede hovedstol ikke overstiger den tidligere tinglyste hovedstol.

Stk. 2. Der skal gives påtegning om, at tinglysningen er omfattet af stk. 1. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler herom.«

§ 11

I lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 978 af 28. september 2006, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som stk. 3 og 4 :

»Stk. 3. Uanset stk. 2 kan der foretages fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i

1) fast ejendom,

2) skibe eller

3) garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan der foretages fradrag for tab på obligationer eller værdipapirer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3. For obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag for opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3, senest 90 dage efter emissionen.«

2. Overskriften før § 9 » Realkreditinstitutter m.v.« ophæves.

3. I § 9 ændres »bortset fra § 7, stk. 2, jf. dog § 10« til: », jf. dog § 7, stk. 3 og 4, og § 10«.

4. § 14, stk. 2 , affattes således:

»Stk. 2. Gevinst på fordringer, der ikke omfattes af §§ 15 og 16, skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis fordringen forrentes med en pålydende rente, der er lig med eller højere end mindsterenten efter § 38 på tidspunktet for debitors påtagelse af forpligtelsen, jf. stk. 3 og 4. Den pålydende rente opgøres på grundlag af den højeste tilsagte indfrielse. 1. pkt. finder dog anvendelse, hvis kreditor er hovedaktionær i debitor, jf. aktieavancebeskatningslovens § 4. 1. pkt. finder endvidere anvendelse, hvis debitor er en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, og kreditor er nærtstående til debitor. Som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer. Stedbarns- og adoptivforhold sidestilles med oprindeligt slægtskabsforhold.«

5. § 14, stk. 3, 2. pkt ., affattes således:

»Endvidere anses overtagelse af lån ikke som påtagelse af en ny forpligtelse, hvis lånet har sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, og lånet er ydet af et selskab eller af en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

6. I § 19, indsættes som stk. 4 og 5 :

»Stk. 4. Uanset stk. 3 kan der foretages fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i

1) fast ejendom,

2) skibe eller

3) garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Stk. 5. Uanset stk. 3 kan der foretages fradrag for tab på obligationer eller værdipapirer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed som nævnt i stk. 4, nr. 1-3. For obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag for opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt i stk. 4, nr. 1-3, senest 90 dage efter emissionen.«

7. § 22, stk. 1, 5. og 6. pkt., affattes således:

»Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver

næringsvirksomhed ved finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tidspunktet for lånets udbetaling, eller hvor lånet er ydet på grundlag af et lånetilbud, der er afgivet mindre end 6 måneder før lånets udbetaling, og lånet er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tilbudstidspunktet. Uanset 5. pkt. gælder reglen i 1. pkt. ikke, hvis kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ved debitors påtagelse af forpligtelsen er forrentet med mindsterenten efter § 38, jf. § 14.«

8. § 22, *stk. 2, 2. pkt.*, affattes således:

»Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis renten varierer månedsvis, og lånet, ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, er baseret på fastforrentede obligationer eller værdipapirer, og kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

9. § 22, *stk. 3, 1. pkt.*, affattes således:

»Gevinst, som en debitor opnår ved ekstraordinær hel eller delvis indfrielse af et kontantlån i danske kroner, medregnes, hvis lånet er ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, af et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

10. I § 22, *stk. 4, 1. pkt.*, ændres »realkreditinstituttet« til: »kreditor«.

11. I § 25, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, ændres »§ 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 19, stk. 2 og § 19, stk. 3« til: »§ 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 7, stk. 3, § 7, stk. 4, § 19, stk. 2, § 19, stk. 3, § 19, stk. 4, og § 19, stk. 5«.

12. I § 27 indsættes som *stk. 3* :

»*Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår udlån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af andre selskaber end dem, der er nævnt i stk. 1, eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, hvis selskabet, personen eller dødsboet har valgt at opgøre gevinst og tab på fordringer og gæld efter lagerprincippet.«

13. I § 30, *stk. 1, nr. 3*, ændres »realkreditlån eller realkreditlignende lån« til: »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af et selskab eller af en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering«.

14. I § 30, *stk. 3, 4. pkt.*, ændres »realkreditlån« til: »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af et selskab eller af en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering«.

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog *stk. 2 og 3*.

Stk. 2. § 3, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2008.

Stk. 3. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 5 a, stk. 2, i lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v., som affattet ved denne lovs § 10, nr. 2.

§ 13

For lån omfattet af § 152 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, er lånegrænsen 70 pct., hvis lånet tilbydes før den 1. juli 2009.

§ 14

Stk. 1. Uanset § 19 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 7, skal realkreditobligationer udstedt før den 1. juli 2007 optages til offentlig notering på en fondsbørs indtil den 1. november 2007.

Stk. 2. § 20, stk. 1, og § 26, stk. 4, i lov om og realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som

affattet ved denne lovs § 2, nr. 8 og 10, finder anvendelse på realkreditobligationer udstedt i serier eller grupper af serier med seriereservefond, som er åbnet den 1. juli 2007 og herefter.

Stk. 3. For lån omfattet af § 33 c, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditinstitutter m.v., som affattet ved denne lovs § 2, nr. 15, er lånegrænsen 70 pct., hvis lånet tilbydes før den 1. juli 2009.

§ 15

Stk. 1. Udstedelse af skibskreditobligationer efter § 2 a i lov om et skibsfinansieringsinstitut, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 3, kan først finde sted fra 1. januar 2008.

Stk. 2. Uanset § 3 a, stk. 3, 2. pkt., i lov om et skibsfinansieringsinstitut, som affattet ved denne lovs § 3, nr. 4, sidestilles modparter på finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici mellem udlån og kasseobligationer konkursretligt med indehaverne af kasseobligationer, hvis aftalen om det finansielle instrument er indgået før den 1. juli 2007.

§ 16

Indtil tidspunktet for ikrafttræden af § 5 a, stk. 2, i lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v., som affattet ved denne lovs § 10, nr. 2, er afgiftsfritagelse efter § 5 a, stk. 1, i lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v., som affattet ved denne lovs § 10, nr. 2, betinget af, at det tidligere pant er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker senest samtidig med afløsningen af det tidligere pant, og at det tidligere pant er afløst senest 1 år efter anmeldelsen til tinglysning af det nye pant.

§ 17

§ 11 finder anvendelse på obligationer og værdipapirer, der udstedes, og lån, der ydes eller overtages, den 1. juli 2007 eller senere.

§ 18

Stk. 1. Lovens §§ 1 og 3-11 gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Lovens § 2 gælder ikke for Færøerne.

Stk. 3. §§ 1, 3, 4 og 8 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 4. § 7 kan ved kongelig anordning helt eller delvist sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Formålet med forslaget om at ændre lov om finansiel virksomhed, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om et skibsfinansieringsinstitut er at indføre mulighed for, at pengeinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer, og at realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet kan fortsætte med at udstede særligt dækkede obligationer.

Forslaget vil give en øget konkurrence mellem de udstedende institutter og derved forbedre danske låntageres mulighed for flere nye produkter og billig finansiering. Forslaget giver endvidere de danske institutter større mulighed for at kunne konkurrere med andre europæiske kreditinstitutter om udstedelse af særligt dækkede obligationer.

I europæisk sammenhæng kaldes særligt dækkede obligationer for »covered bonds«. De europæiske krav er beskrevet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning).

Realkreditinstitutterne udsteder i dag realkreditobligationer med pant i fast ejendom.

Realkreditobligationer udstedt inden udgangen af 2007 er særligt dækkede obligationer. Tilsvarende

gælder for de obligationer, som skibsfinansieringsinstituttet udsteder med pant i skibe.

Særligt dækkede obligationer er værdipapirer, der er særligt sikre og dermed mindre risikofyldte for indehaverne af obligationerne. Sikkerheden ligger i, at obligationerne har sikkerhed i aktiver, eksempelvis lån sikret ved panteret i fast ejendom, skibe eller visse typer fordringer. Disse aktiver vil også være til stede for indehaverne af obligationerne, selv om instituttet, der har udstedt obligationerne, går konkurs. Såfremt det udstedende institut træder i betalingsstandsning eller går konkurs, skal de fordringer, herunder pantebreve, der ligger til sikkerhed for udstedelserne af de særligt dækkede obligationer, bortset fra administratoromkostninger (for pengeinstitutter) og udgifter til kurator m.v. (for realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet), først tilfalde indehaverne af obligationerne og modparter på finansielle kontrakter, der afdækker risici på aktiverne, og derefter långivere, der har ydet lån til brug for opfyldelse af krav om supplerende sikkerhed. Obligationsindehaverne og modparter på finansielle kontrakter får derved en separatistlignende stilling i forhold til andre kreditorer i det institut, der udsteder obligationerne.

Særligt dækkede obligationer er ikke et nyt fænomen i dansk ret. De danske realkreditobligationer og skibsfinansieringsobligationer, der eksisterer i dag, er som nævnt særligt dækkede obligationer. Men direktivet skærper kravene til, hvornår en obligation er en særligt dækket obligation. Blandt andet skal institutterne fremover løbende til enhver tid overholde et krav om, at værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af en særligt dækket obligation, svarer til værdien af obligationen. Dette krav er begrundet i hensynet til at sikre obligationsindehaveren bedst muligt i tilfælde af instituttets konkurs.

De skærpede krav indebærer, at de obligationer, som realkreditinstitutterne og skibsfinansieringsinstituttet udsteder i dag, ikke fremover kan opretholde status som en særligt dækket obligation, og det må derfor forventes at institutterne ikke kan fortsætte med at udøve den virksomhed, de gør i dag, i uændret form. For at sikre, at både realkreditinstitutterne og skibsfinansieringsinstituttet fremover kan udstede særligt dækkede obligationer, er det nødvendigt at ændre de gældende regelsæt.

Realkreditinstitutterne og Danmarks Skibskredit ønsker fortsat at kunne udstede henholdsvis realkredit- og skibsfinansieringsobligationer efter de nugældende regler, selvom disse ikke fremover vil kunne opnå status som særligt dækkede obligationer. Lovforslaget vil derfor bevare de eksisterende regler samtidig med, at der gives mulighed for, at de kan udstede værdipapirer, der lever op til de nye krav til særligt dækkede obligationer. De nye værdipapirer vil få betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Forslaget indebærer, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer har eneret hertil.

Lovforslaget har til hensigt at udnytte en mulighed i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (det omarbejdede kreditinstitutdirektiv) for, at kreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer. Det er således i princippet valgfrit for Danmark og de øvrige medlemsstater at gennemføre denne mulighed i national lovgivning. Direktivet fastslår blandt andet, hvilke typer af aktiver, herunder visse fordringer, panteret i fast ejendom og skibe, der kan anerkendes som sikkerhed for en udstedelse af særligt dækkede obligationer. Direktivet angiver også, hvilke lånegrænser de enkelte aktivtyper har, ligesom direktivet beskriver de krav, der stilles til de vurderingssagkyndige, der må vurdere fast ejendom.

I forbindelse med forberedelse af lovforslaget har der været nedsat en arbejdsgruppe med deltagelse af de involverede brancher, der har set nærmere på forskellige muligheder for gennemførelse af direktivets regler i dansk ret.

Endvidere har Økonomi- og Erhvervsministeriet og Nationalbanken udarbejdet en konsekvensanalyse vedrørende særligt dækkede obligationer. Analysen er offentliggjort på Økonomi- og Erhvervsministeriets hjemmeside i december 2006.

Der har også været nedsat en arbejdsgruppe til at undersøge mulighederne for at give de mindre pengeinstitutter adgang til at kunne udstede særligt dækkede obligationer i fællesskab, såkaldt fælles funding. For at kunne fastsætte en så god pris på obligationerne som mulig er det væsentligt, at der er tale om udstedelser af en vis størrelse. Det vil derfor primært være de helt store pengeinstitutter, der kan drage fordel af de nye regler, medmindre der kan findes en løsning, hvor de mindre pengeinstitutter kan gå sammen om at lave udstedelser.

Arbejdsgruppen har fundet en model for, hvordan fælles funding kan ske fremover (se afsnit 2.8.). Efter den foreslåede model kan et pengeinstitut eller realkreditinstitut (det udstedende institut) udstede obligationer til funding af et lån ydet af et andet pengeinstitut eller realkreditinstitut (det långivende institut). Hvis en alternativ model holder sig inden for direktivets samt lovens rammer, vil en model med flere institutter end det udstedende og det långivende som udgangspunkt kunne godkendes. Den foreslåede model hindrer således ikke, at der f.eks. skydes et institut ind mellem det långivende og det udstedende institut.

I lovforslaget foreslås, at Finanstilsynet kan dispensere fra reglerne om hvilke aktiver, der kan indgå som sikkerhed ved udstedelse af særligt dækkede obligationer - og under hvilke grænser det kan ske. Det er en forudsætning, at dispensationen kan rummes indenfor det omarbejdede kreditinstitutdirektiv. Direktivet indeholder en række konkrete undtagelser for specifikke værdipapirer.

Derudover skal institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer overholde et såkaldt balanceprincip. Det gældende balanceprincip er reguleret i en bekendtgørelse og skal som følge af lovforslaget tilpasses. Dette sker for at give de institutter, som skal udstede særligt dækkede obligationer, mere lige vilkår i forhold til deres udenlandske konkurrenter. Derfor skal institutterne have mulighed for at opfylde balanceprincippet på en mere fleksibel måde end den nuværende, men med samme grad af sikkerhed. Det nuværende balanceprincip, som realkreditinstitutterne anvender i dag, vil blive videreført. Det vil således være muligt at vælge mellem to måder at opfylde balanceprincippet på.

2. Indhold

2.1. Baggrund om særligt dækkede obligationer

I det omarbejdede kreditinstitutdirektiv gives der mulighed for, at medlemsstaterne kan indføre regler om, at kreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer. Særligt dækkede obligationer er karakteriseret ved, at der skal anvendes visse særligt sikre aktiver som sikkerhed for udstedelsen af en særligt dækket obligation, eksempelvis panteret i fast ejendom. Derudover stilles der strenge krav til ustederne af de særligt dækkede obligationer, således at obligationsindehaverne ved instituttets konkurs er sikret deres penge.

Finansielle virksomheder skal i dag, hvis de er pengeinstitutter eller realkreditinstitutter, have en solvens på 8 pct. En solvens på 8 pct. betyder, at instituttet skal have en basiskapital, der udgør mindst 8 pct. af instituttets risikovægtede aktiver. Jo lavere vægten er på aktiverne, jo mindre vil belastningen af basiskapitalen være hos ejeren af aktivet.

Da særligt dækkede obligationer anses for at være særligt sikre værdipapirer, kan de ved anvendelse af den mest simple metode til opgørelse af en finansiell virksomheds risikovægtede aktiver for kreditrisiko, indgå i beregningen med en vægtning på ned til 0,1 i modsætning til andre obligationer udstedt af kreditinstitutter, der vægter mindst 0,2. Det medfører, at kapitalbelastningen hos indehavere af særligt dækkede obligationer, hvis de er finansielle virksomheder, kun er det halve eller mindre i forhold til, hvad belastningen vil være på andre obligationstyper udstedt af kreditinstitutter. Hidtil er realkreditobligationer og skibsfinansieringsinstitutts kasseobligationer kun vægtet 0,1, mens obligationer udstedt af pengeinstitutter er vægtet 0,2. Fremover vil realkreditobligationer og skibsfinansieringsobligationer, som de kendes i dag, vægtes 0,2. Realkreditobligationer og skibsfinansieringsinstitutts kasseobligationer, der er udstedt før 1. januar 2008, vil dog bevare den lave vægt på 0,1 i hele obligationernes løbetid. De nye særligt

dækkede obligationer vægter 0,1.

Eftersom særligt dækkede obligationer vil få en lavere solvensvægtning, betyder det, at det bliver billigere rent kapitaldækningsmæssigt for de finansielle virksomheder, som investerer i dem. Det giver mulighed for, at lånevilkårene forbedres, herunder mulighed for en lavere rente for låntagerne. Den øgede konkurrence mellem udstederne kan gavne låntagerne og samfundet samtidig med, at investorerne kan investere i sikre og meget likvide værdipapirer.

2.2. Tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer

For at et kreditinstitut kan udstede særligt dækkede obligationer, skal instituttet have en tilladelse hertil. Denne tilladelse kan gives af Finanstilsynet til pengeinstitutter og realkreditinstitutter og af økonomi- og erhvervsministeren til skibsfinansieringsinstituttet.

Kravet om tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer fastsættes af hensyn til investorerne. Både i direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet) og det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF kræves det, at kreditinstitutter, der kan udstede særligt dækkede obligationer, er underlagt et særligt offentligt tilsyn. Derudover skal provenuet fra udstedelsen af særligt dækkede obligationer i henhold til loven investeres i aktiver, som i tilstrækkelig grad dækker de betalingsforpligtelser i form af hovedstol og betaling af påløbne renter, der følger af obligationsudstedelsen. I tilfælde af at det udstedende institut går konkurs, skal de panter, der ligger til sikkerhed for de særligt dækkede obligationer, bortset fra administratoromkostninger og udgifter til kurator, først tilfalde indehaverne af obligationerne og modparter på de finansielle kontrakter, der er indgået til afdækning af risici på aktiverne, og derefter långivere, der har ydet lån til brug for opfyldelse af krav om supplerende sikkerhed, som derved får en separatistlignende stilling i forhold til andre kreditorer i det institut, der udsteder de særligt dækkede obligationer. Derfor skal aktiverne være separeret fra instituttets øvrige aktiver på forsvarlig vis. Hvis der foretages udlæg i aktiverne, kan det alene ske med respekt af obligationsindehavernes krav.

De aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, indgår altså som udgangspunkt ikke i konkursmassen. Hvis der er overskydende aktiver efter, at omkostninger til administrationsboet eller til kurator er dækket, og obligationsindehaverne, modparter på finansielle kontrakter og långivere, der har ydet lån til opfyldelse af krav om at stille supplerende sikkerhed, er fyldestgjort, skal de overskydende aktiver indgå i konkursmassen.

Institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer med sikkerhed i blandt andet fast ejendom eller skibe, skal opfylde en række betingelser. Blandt andet skal instituttet løbende overvåge værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen. De udstedte særligt dækkede obligationer skal være dækket af summen af pantebreve eller andre tilladte aktiver inden for de belåningsgrænser det omarbejdede kreditinstitutdirektiv angiver. Hvis de ikke er det, skal instituttet supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særlige aktiver, eksempelvis statsobligationer. En utilstrækkelig dækning af obligationerne kan forekomme, eksempelvis hvis de belånte ejendommens værdi falder, hvorved den faktiske belåning af ejendommen stiger ud over de tilladte belåningsgrænser. Supplerer instituttet ikke med yderligere sikkerhed, mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, og instituttet mister som udgangspunkt sin tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Endelig skal institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, underlægges de regler, der gælder for realkreditinstitutter vedrørende løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, dog således at der vil være visse undtagelser eller ændringer til de gældende regler.

Det omarbejdede kreditinstitutdirektiv indeholder ikke krav om, at særligt dækkede obligationer skal være optaget til handel på et reguleret marked. Et sådant krav stilles heller ikke i lovforslaget. Lovforslaget ophæver det eksisterende krav om, at realkreditobligationer skal være optaget til offentlig notering på en fondsbørs. Kravet bibeholdes dog for realkreditobligationer udstedt før den

1. juli 2007.

2.3. Oprettelse af et særligt register i pengeinstitutter

Som følge af kravene i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF om, at de aktiver, der stilles som sikkerhed for udstedelse af de særligt dækkede obligationer, udelukkende må anvendes til at beskytte obligationsindehaverne mod tab, vil der for pengeinstitutter blive stillet krav om at oprette særlige registre, hvor aktiverne er separeret fra institutternes øvrige aktiver. Indehaverne af de særligt dækkede obligationer har en separatistlignende stilling til de registrerede aktiver, jf. afsnit 2.2.

Registreringsordningen er udarbejdet med forbillede i et tilsvarende registreringssystem, som gælder for forsikringselskaber. Den mere detaljerede regulering af registeret vil ske i en bekendtgørelse. For at sikre tilstedeværelsen af aktiverne vil der blandt andet blive fastsat krav i en bekendtgørelse om, at det udstedende pengeinstituts valgte revision skal foretage en løbende, regelmæssig og uafhængig kontrol af registret. Pengeinstituttet skal endvidere fire gange årligt indberette en opgørelse over aktiverne i registeret til Finanstilsynet.

2.4. Realkreditinstitutters udstedelse af obligationer

Med lovforslaget indføres mulighed for, at realkreditinstitutter kan udstede to former for særligt dækkede obligationer. Den ene form er magen til den type særligt dækket obligation, som pengeinstitutter også får adgang til at udstede, bortset fra, at realkreditinstitutter ikke har adgang til at udstede obligationer med pant i skibe. Det betyder, at realkreditinstitutter får adgang til at udstede obligationer med sikkerhed i andet end fast ejendom. Det vil eksempelvis være visse typer fordringer.

Den anden type særligt dækkede obligationer foreslås betegnet »særligt dækkede realkreditobligationer«. Disse er kendetegnet ved, at de kun kan udstedes på baggrund af lån med pant i fast ejendom eller mod selvskyldnerkaution fra offentlige myndigheder. Desuden kan der ydes lån uden pant til offentlige myndigheder. Denne type obligationer svarer således i vidt omfang til de almindelige realkreditobligationer, dog med det ekstra krav, at de særligt dækkede realkreditobligationer skal leve op de krav, der gælder for særligt dækkede obligationer, f.eks. kravet om supplerende sikkerhedsstillelse.

Efter ønske fra realkreditbranchen bevares endvidere den nugældende regulering af realkreditobligationer, dog med den udvidelse, at realkreditobligationer kan udstedes mod kaution fra en offentlig myndighed eller på grundlag af lån til en offentlig myndighed uden pant i fast ejendom. Baggrunden for forslaget er, at en kaution fra en offentlig myndighed eller et lån til en offentlig myndighed vil udgøre et tilsvarende sikkert grundlag som pant i fast ejendom.

Realkreditinstitutter kan ifølge de gældende regler udstede særligt dækkede obligationer i serier eller i grupper af serier med seriereservefond (kapitalcenter) i henhold til reglerne i kapitel 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Denne udstedelsesform ændres ikke med forslaget, da udstedelsesformen lever op til de krav, der stilles til adskillelse i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, hvor de aktiver, der stilles som sikkerhed for udstedelse af de særligt dækkede obligationer, udelukkende må anvendes til at beskytte obligationsindehaverne mod tab.

For realkreditinstitutter kræves der ikke etableret et register, sådan som det kræves for pengeinstitutter. Det skyldes, at der efter lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. allerede er tildelt obligationsinvestorerne en særstilling i en konkurssituation. Midlerne i en obligationsserie efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale, m.v., anvendes således til betaling af krav fra obligationsindehaverne. Eventuelle overskydende midler indgår herefter i konkursmassen. Det er med lovforslaget valgt at behandle særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af realkreditinstitutter efter den allerede eksisterende model, hvorefter realkreditobligationer ikke må

udstedes i samme serier som andre værdipapirer. Særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer skal derfor efter lovforslaget udstedes i egne serier med selvstændigt kapitalkrav hertil og med separat afvikling i tilfælde af konkurs.

2.5. Pantebreve

Det er et krav, at lånet, som ligger til grund for obligationsudstedelsen, er sikret ved et tinglyst pantebrev. I dag må realkreditlån ikke ydes mod sikkerhedsstilling i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, jf. § 2, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Det foreslås, at dette forbud også skal gælde for særligt dækkede obligationslån. Baggrunden for forbudet er, at hverken ejerpantebreve eller skadesløsbreve indeholder oplysninger om den underliggende fordring, og at det derfor reducerer tingbogens oplysningsværdi, hvis disse pantebreve anvendes. Endvidere kan brug af ejerpantebreve medføre en risiko for problemer med oprykning m.v. ved stiftelse af sekundære panterrettigheder.

Det er imidlertid vurderet, at det er hensigtsmæssigt at give mulighed for at anvende den gamle pantebrevsportefølje tinglyst før 1. juli 2007 ved ydelse af særligt dækkede obligationslån. Dette vil gælde alle pantebreve – også skadesløsbreve og ejerpantebreve – som er lyst før 1. juli 2007, se i øvrigt bemærkningerne til forslaget til § 152 e, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed.

Kreditinstitutter, der i et andet EU-land er meddelt tilladelse til at drive virksomhed som kreditinstitut, vil også få adgang til at udstede særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i Danmark. For disse institutter vil det ikke være den danske lovgivning, der regulerer, hvilket pantebrev der kan anvendes; det vil blive reguleret ved deres hjemlands lovgivning.

Det betyder eksempelvis, at et kreditinstitut, der er placeret i Sverige, vil kunne tilbyde en person, der ejer en ejendom beliggende i Danmark, et lån, der er finansieret ved særligt dækkede obligationer udstedt i Sverige. Hvis det svenske regelsæt giver mulighed herfor, kan lånet ydes med sikkerhed i et ejerpantebrev, der har pant i ejendommen. Dette er muligt, selv om et kreditinstitut, der var placeret i Danmark, ikke kunne have tilbudt det tilsvarende lån med sikkerhed i et ejerpantebrev.

Da ejendommen ligger i Danmark, skal pantebrevet tinglyses i Danmark. Kravene til tinglysningen er således underlagt den danske lovgivning. Der kan derfor stilles krav om anvendelse af de pantebrevsformularer, som anvendes ved tinglysning af ejerpantebreve i Danmark. Det er som nævnt ikke muligt i dansk lovgivning at forbyde kreditinstitutter beliggende i f.eks. Sverige at bruge ejerpantebreve med pant i danske ejendomme til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. De almindelige danske regler om ejerpantebreve gælder i relation til tinglysningen således også de danske regler om afgift af ejerpantebreve.

Det skal i øvrigt bemærkes, at danskejede kreditinstitutter kan blive omfattet af andre landes lovgivning og blandt andet få tilladelse til at anvende ejerpantebreve, når de yder lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, hvis de opretter virksomheder i de pågældende lande. To institutter med samme ejere, men med hjemsted i henholdsvis Danmark og Sverige, vil derfor være underlagt forskellige regler, herunder forskellige afgiftsregler.

Pantebreve skal tinglyses, når der skal oprettes et nyt panteforhold. En væsentlig forskel mellem de forskellige pantebrevstyper er, hvorvidt der skal ske ny tinglysning og derfor betales ny afgift, når der sker ændringer i låneforholdet. Hvis lånet er sikret ved et ejerpantebrev, kan den tinglyste hovedstol afgiftsmæssigt genanvendes, hvis der etableres et nyt låneforhold. Et eksempel herpå kunne være et ejerpantebrev, hvor både pantebrevet og lånets hovedstol er på 1 mio. kr. Når lånet er nedbragt til 500.000 kr., ønsker låntager at forhøje lånet, så lånets hovedstol igen bliver 1 mio. kr. Da denne ikke overstiger den tinglyste hovedstol på ejerpantebrevet, skal der ikke ske fornyet tinglysning, og derfor skal der heller ikke betales ny afgift. Det samme gælder som udgangspunkt for skadesløsbreve. For andre pantebreve skal der i denne situation ske ny tinglysning, og der skal betales tinglysningsafgift af forskellen mellem restgælden på det gamle lån og hovedstolen på det nye.

I det omfang udenlandske kreditinstitutter får adgang til at sikre særligt dækkede obligationslån ved danske ejerpantebreve, kan denne forskel blive et væsentligt element i konkurrencen mellem danske og udenlandske kreditinstitutter og i yderste konsekvens være medvirkende til, at danske institutter kan blive udkonkurreret eller må flytte til udlandet. Det skyldes, at kreditinstitutter placeret i udlandet – i hvert fald i nogle lande – som nævnt vil kunne anvende ejerpantebreve som sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, mens institutter i Danmark har forbud mod at anvende ejerpantebreve. Som anført ovenfor medfører dette, at der gælder forskellige afgiftsregler afhængig af instituttets hjemsted. For at sikre danske institutters konkurrencedygtighed foreslås det, at det bliver muligt at genanvende tinglysningsafgiften ved tinglysning af pantebreve, der tinglyses til sikkerhed for lån ydet på baggrund af en udstedelse af særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og traditionelle realkreditobligationer. Det er en betingelse, at hovedstolen på det nye pantebrev ikke overstiger hovedstolen på et tidligere. Der vil således gælde de samme afgiftsregler for ejerpantebreve og for pantebreve, der anvendes til sikkerhed for udstedelse af lån finansieret ved disse obligationer.

Der vil herefter ikke være afgiftsmæssige fordele forbundet med at anvende ejerpantebreve.

Ejerpantebreve og skadesløsbreve giver i dag, som nævnt, en større grad af fleksibilitet end øvrige pantebreve, da der ikke skal ske tinglysning ved udvidelser af et låneforhold inden for pantebrevets ramme. Med overgangen til digital tinglysning, jf. lov nr. 539 af 8. juni 2006 om ændring af lov om tinglysning og forskellige andre love (Digital tinglysning m.v.), som forventes at finde sted i 2008, vil adgangen til at foretage tinglysning imidlertid blive så nem, at der ikke i denne henseende vil være nævneværdige ulemper forbundet med at anvende andre pantebreve end ejerpantebreve eller skadesløsbreve.

Det er på den baggrund samlet set vurderingen, at det generelle forbud mod ejerpantebreve og skadesløsbreve ikke vil stille de danske institutter i en ugunstig konkurrencemæssig situation sammenlignet med de udenlandske institutter, som via deres hjemlands regulering eventuelt får adgang til at anvende alle pantebrevstyperne.

De første år forventes afgiftsfritagelserne at være stort set provenuneutrale, da der skal betales »fuld« tinglysningsafgift for den første tinglysning af alle nye lån. På langt sigt vil provenutabet sammenlignet med i dag være ca. 1,1 mia. kr. årligt. En væsentlig del af dette provenutab ville under alle omstændigheder kunne blive realiseret som følge af udenlandsk konkurrence, selv om afgiftsreglerne ikke ændres. Det skal dog understreges, at provenuberegningerne er behæftet med ekstraordinær stor usikkerhed.

Tinglysningsafgiftsindtægterne fra låneomlægninger er særdeles følsomme over for renteændringer, nye produkter, den generelle økonomiske udvikling m.v. En hurtig udbredelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer og/eller en »traditionel konverteringsbølge« kan eksempelvis medføre en provenugevinst på helt kort sigt, men det vil samtidig medføre, at det varige provenutab indtræffer hurtigere. Omvendt vil få låneomlægninger i de første år udskyde tidspunktet for det fulde provenutab.

Justitsministeriet vil udarbejde en ny pantebrevsformular, som vil kunne anvendes ved tinglysning af pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det er ikke et krav, at lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske på den af Justitsministeriet udarbejdede pantebrevsformular. Lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede obligationer vil tillige kunne ske på et direkte pantebrev, der er udarbejdet på den almindelige pantebrevsformular.

2.6. Afdækning af finansielle risici i institutter, der har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer

Realkreditinstitutter kan allerede i dag anvende finansielle instrumenter til at afdække risici mellem aktiver og passiver i en obligationsudstedelse. Retsstillingen har imidlertid været uklar for så vidt angår status for disse finansielle instrumenter i en konkurssituation, hvor de enkelte kapitalcentre i

et realkreditinstitut skal afvikles hver for sig.

Det foreslås, at aftaler om finansielle instrumenter skal medregnes som midler i et kreditinstituts obligationsudstedelse, hvis de anvendes til at begrænse risici mellem aktiver og de obligationer, der er udstedt på baggrund heraf. Det er stillet som krav, at det i aftalen om det finansielle instrument skal være bestemt, at kreditinstitutets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund. Hvis ikke dette krav blev stillet, ville den skete risikoafdækning ikke være til stede i den situation, hvor der ville være særligt brug for den.

2.7. Supplerende sikkerhedsstillelse, seniorgæld og mulig afnotificering af obligationsudstedelser

Det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF stiller krav om, at udstedere af særligt dækkede obligationer løbende skal overvåge aktivernes værdi. De udstedte særligt dækkede obligationer skal sikkerhedsmæssigt være dækket af summen af pantebreve eller andre tilladte aktiver inden for de givne belåningsgrænser i hele obligationernes løbetid.

Hvis ikke de særligt dækkede obligationer er dækket af summen af pantebreve eller andre tilladte aktiver i hele obligationens løbetid, følger det af direktivet, at kreditinstituttet skal supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særlige aktiver, eksempelvis statsobligationer m.v. Hvis eksempelvis markedsprisen falder, og dette medfører en reduktion af værdien af de aktiver, der tjener til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer, skal instituttet stille supplerende sikkerhed, der dækker værdiforringelsen i forhold til obligationsudstedelsen. Hvis instituttet ikke stiller den krævede supplerende sikkerhed, mister alle obligationer i det pågældende register, serie med seriereservefond eller kapitalcenter betegnelsen »særlig dækkede obligationer«.

Det er instituttet, som skal stille den supplerende sikkerhed. Hvis faldende ejendomsværdier har udløst kravet om den supplerende sikkerhedsstillelse, vil instituttet ikke for lån udbudt i Danmark kunne overvælte udgifter ved den supplerende sikkerhedsstillelse på låntagerne.

Instituttet kan til brug for at stille supplerende sikkerhed optage lån. De midler, der fremkommer ved en låneoptagelse til brug for at stille supplerende sikkerhed, kaldes populært »seniorgæld«. Midlerne skal placeres i aktivtyper, der i henhold til loven kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Det er ikke med forslaget om muligheden for at optage »seniorgæld« hensigten at ændre grundlæggende på virksomhedsområdet for realkreditinstitutter. Optagelse af seniorgældslån vil således alene blive tilladt som middel til at fremskaffe supplerende sikkerhedsstillelse med henblik på fortsat overholdelse af lovens krav.

Det foreslås, at lån optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed tildeles en særlig fortrinsstilling i tilfælde af et instituts konkurs i forhold til simple kreditorer, ansvarlig lånekapital og hybrid kernekapital. De krav, som i en konkurssituation vil blive dækket forud for seniorgældslån, er omkostningerne til administrationsboet eller konkursboet, derefter indehaverne af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer i det pågældende kapitalcenter eller i det pågældende register samt modparter på finansielle kontrakter, der afdækker finansielle risici i forbindelse med udstedelse af obligationer.

Hidtil har Finanstilsynet anmeldt realkreditobligationer og skibsfinansieringsobligationer, der kan betegnes som særligt sikre, til Kommissionen. Der er endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der skal etableres et fælles europæisk register for disse nye særligt dækkede obligationer, der indføres med direktivet. Der er således heller ikke taget stilling til, på hvilken måde notificeringen og afnotificeringen af særligt dækkede obligationer til Kommissionen skal finde sted. Notificering og afnotificering kan eksempelvis finde sted i et særskilt register i Kommissionen eller ved ren national registerførelse.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte serier mister betegnelsen »særligt dækkede obligationer« eller »særligt dækkede

realkreditobligationer«. Hvis der etableres et fælles europæisk register, vil det blive vurderet, hvorvidt forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

2.8. Fælles funding og videregivelse af oplysninger

Der har under det lovforberedende arbejde været nedsat en arbejdsgruppe, der skulle undersøge mulighederne for, at kreditinstitutter, det vil sige pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet, udsteder særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer i fællesskab, såkaldt »fælles funding«. Ved fælles funding udsteder ét kreditinstitut særligt dækkede obligationer til funding af flere kreditinstitutters udlån. Det vil sige, at de pantebreve, som oprettes, fordi en kunde optager et lån i eget kreditinstitut, ønskes anvendt som sikkerhed for et andet instituts udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Baggrunden for kreditinstitutternes ønske om at kunne lave fælles funding er, at branchen vurderer, at ingen regionale og lokale pengeinstitutter vil have mulighed for at håndtere udstedelse af særligt dækkede obligationer på egen balance, idet såvel krav til volumen som rating vil forhindre en tilstrækkelig skarp prissætning af de udstedte obligationer. Med fælles funding af særligt dækkede obligationer vil det være muligt at nå den afgørende volumen i udstedelserne, som internationalt er afgørende for at få en skarp prisstillelse. Mulighed for fælles funding vil således give den samlede sektor mulighed for at få adgang til en mere langsigtet funding. Derudover vil muligheden for fælles funding skabe mere lige konkurrenceforhold mellem små og store pengeinstitutter. Mere konkurrence mellem de udstedende institutter vil være til gavn for forbrugerne.

Det kan ikke afvises, at der er øgede administrationsomkostninger forbundet med fælles funding. Dette kan dog næppe ventes at være afgørende for om fælles funding er interessant for de mindre pengeinstitutter, da disse allerede har erfaring med administration af boliglån. Derudover må fundinginstituttet forventes at have stor erfaring inden for udstedelser af særligt dækkede obligationer.

Lovforslaget indeholder - på baggrund af drøftelser i arbejdsgruppen - forslag til regler om fælles funding, dog ikke for skibsfinansieringsinstituttet Danmarks Skibskredit A/S, da det har været vurderingen, at den model for fælles funding, som forslaget indeholder, ikke vil være relevant for dette institut.

Efter lovforslaget skal de relevante kreditinstitutter udarbejde en model for, hvorledes de vil udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer i fællesskab. Modellen skal anmeldes til og godkendes af Finanstilsynet. Modellen skal naturligvis kunne udøves inden for rammerne af direktivet og anden lovgivning. Derudover skal modellen overholde de med dette lovforslag foreslåede regler.

Den model, som lovforslaget anviser, indebærer, at et eller flere kreditinstitutter går sammen om at udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Der er ikke i loven fastsat nogen begrænsning på, hvor mange institutter, der kan deltage i en fælles funding model.

Kundens kreditinstitut (det långivende institut) yder kunden et lån, der er sikret ved pant i fast ejendom. Kreditinstituttet overdrager herefter lånet og pantet til fundinginstituttet (det udstedende institut) mod betaling, der hidrører fra udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det udstedende institut investerer således provenuet fra udstedelsen af de særligt dækkede obligationer i lån med sikkerhed i fast ejendom. Det udstedende instituts balance består på aktivsiden af lån med sikkerhed i fast ejendom, mens passivsiden består af gæld til indehaverne af de særligt dækkede obligationer.

Serien med seriereservefond eller registeret over de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, vil blive ført hos det udstedende institut, som også skal have tilladelsen til at udstede obligationerne og i det hele taget overholde alle regler for udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. De aktiver, som lægges i registreret eller i en serie med seriereservefond, skal være det udstedende instituts aktiver. Det vil således også være

det udstedende institut, der har kapitalbelastningen, og som har det endelige ansvar for løbende at beregne, om de aktiver, der er indeholdt i registeret eller i en serie med seriereservefond, svarer til værdien af de udstedte obligationer samt eventuelt at optage lån (seniorgæld) til opfyldelse af kravet om, at aktiverne til enhver tid skal svare til værdien af de udstedte obligationer m.v.

Det forventes, at de modeller for fælles funding, som vil blive etableret, vil indebære, at det långivende institut vil opkræve betalinger og i det hele taget varetage lånets administration på det udstedende instituts vegne. Derfor vil kunderne efter forslaget også som altovervejende hovedregel kunne betale med frigørende virkning til det långivende institut. For at sikre, at det udstedende institut kan få terminsbetalinger m.v. udleveret i tilfælde af det långivende instituts konkurs, foreslås det, at det udstedende institut skal kunne udtage sådanne midler uden om konkursboet.

Det følger af § 117 i lov om finansiel virksomhed, at en finansiel virksomhed ikke må videregive fortrolige oplysninger om sine kunder, medmindre der er tale om en berettiget videregivelse. Ved vurderingen af, om der foreligger en berettiget videregivelse, skal der ifølge forarbejderne til bestemmelsen foretages en konkret afvejning mellem virksomhedens behov for eller ønske om at videregive de pågældende oplysninger og kundens berettigede forventning om, at fortrolige oplysninger hemmeligholdes. Kan en videregivelse ikke karakteriseres som berettiget efter en sådan afvejning, vil den finansielle virksomhed kun kunne videregive oplysningerne, hvis kunden har givet samtykke hertil. Et samtykke skal være specifikt, frivilligt og skriftligt.

Vurderingen af om, der foreligger en berettiget interesse, der kan begrunde videregivelsen, er foretaget i forhold til persondatalovens regler.

Når et lån finansieres ved hjælp af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, der er udstedt af et andet institut (fundinginstitut) end det, der har bevilget lånet til låntager, vil det udstedende institut blandt andet for at kunne administrere serien med seriereservefond eller registret over pantesikkerhed, herunder dets bonitet og rating, have behov for at kende en række oplysninger om låntagerens økonomiske forhold. Det udstedende institut vil eksempelvis have behov for at kende en låntagers økonomiske forhold i forbindelse med indlæggelsen af vedkommendes pant i registeret over aktiver, der ligger til sikkerhed for de udstedte obligationer, med henblik på at vurdere pantets bonitet. Det svarer til, at realkreditinstitutterne i dag i forbindelse med optagelse af realkreditlån ikke blot vurderer ejendommens værdi, men også foretager en kreditvurdering af låntageren. Ligeledes kan der være behov for at videregive oplysninger fra det udstedende institut til det långivende institut, hvis pantet på et senere tidspunkt udtages af et register eller en serie med seriereservefond som følge af misligholdelse, eller fordi pantets værdi er faldet eksempelvis som følge af manglende vedligeholdelse. De oplysninger, der videregives, vil ikke kunne benyttes til andre formål, som eksempelvis kreditvurdering af kunden i andre sammenhænge, rådgivning eller markedsføring.

Uden en ændring af videregivelsesreglerne vil det ikke være muligt for de mindre institutter at tilbyde lån fundet ved en udstedelse af særligt dækkede obligationer til deres kunder. Denne ændring af videregivelsesreglerne er derfor nødvendig for at skabe lige konkurrencevilkår for de kreditinstitutter, som alene har mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer i fællesskab med andre kreditinstitutter og de kreditinstitutter, som har en tilstrækkelig stor volumen til selv at kunne udstede særligt dækkede obligationer. Lovforslaget indeholder en bestemmelse, som tillader, at et långivende institut og et udstedende institut udveksler nødvendige oplysninger om en låntagers økonomiske forhold til brug for risikostyring og administration. Dermed får det udstedende institut og det långivende institut samme muligheder for at styre og risikovurdere de pantebreve, som ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, som et kreditinstitut, der selv funder deres lån.

Kunden har en klar interesse i at kunne henvende sig til eget mindre pengeinstitut for at få et særligt dækket obligationslån frem for at være tvunget til at skulle henvende sig til enten et af de store pengeinstitutter eller et af realkreditinstitutterne.

Denne fordel for kunden minder om den kendte Totalkredit-model, hvor kunden kan henvende sig i eget lokale pengeinstitut med henblik på at optage et realkreditlån, som pengeinstituttet formidler for realkreditinstituttet. Totalkredit-modellen anvendes i dag af mange kunder i de mindre pengeinstitutter, når de skal optage et realkreditlån.

Forskellen til Totalkredit-modellen er, at pengeinstituttet ved fælles funding ikke formidler et lån for andre men selv står for lånet. Hvis kunderne fremover også skal kunne henvende sig til deres lokale pengeinstitut for at få et særlig dækket obligationslån, ligesom de i dag kan få et realkreditlån via Totalkreditmodellen, kræver det, at der findes en for disse mindre pengeinstitutter brugbar model for fælles funding. En sådan model kræver en ændring af reglerne om videregivelse af oplysninger. Derudover har kunderne også en interesse i, at de mindre pengeinstitutter kan konkurrere med de store institutter, da dette kan indebære en mere skarp prissætning på de efterspurgte produkter.

Det er derfor vurderingen, at der er et reelt og sagligt behov for videregivelse af oplysninger til fundinginstituttet uden kundens samtykke og at fordelene ved at muliggøre fælles funding mere end opvejer kundens interesse i en hemmeligholdelse.

Det foreslås, at videregivelsen af oplysninger kan finde sted uden kundens udtrykkelige samtykke, da der er et reelt og sagligt behov for videregivelse, og da det vil være forbundet med uforholdsmæssigt store praktiske vanskeligheder at udforme et samtykke, som er tilstrækkeligt specifikt til at opfylde de grundliggende krav til et samtykke til videregivelse af oplysninger. Det skyldes, at det på tidspunktet for optagelsen af et konkret lån endnu ikke vides om og i givet fald hvornår lånet vil blive finansieret af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, og dermed om lån og pant vil blive overdraget til et udstedende institut. Hertil kommer, at et pant kan blive trukket ud af registret og lagt ind igen op til flere gange under et låns løbetid. Disse forhold vil det være stort set umuligt at tage højde for i et samtykke, som samtidig skal leve op til kravet om tydeligt at angive, hvornår videregivelse af oplysninger kan komme på tale, hvilke konkrete oplysninger, der kan videregives, og til hvilke formål en videregivelse kan finde sted.

2.9. Øvrige ændringer

Det foreslås, at der både i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og i lov om et skibsfinansieringsinstitut indsættes en hjemmel for ministeren til at udstede nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation. Der findes en tilsvarende regel i blandt andet § 6 i lov om finansiel virksomhed. Bekendtgørelse om digital kommunikation vil efter lovens vedtagelse blive ændret, således at den også kommer til at omfatte lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om et skibsfinansieringsinstitut.

Der foreslås også ændringer i lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., så foreninger får mulighed for at investere deres midler i særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet og særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af realkreditinstitutter.

Endelig indeholder lovforslaget konsekvensændringer i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, Lov om Lønmodtagers Dyrstidsfond, lov om arbejdsskadesikring, lov om tilsyn med firmapensionskasser, tinglysningsloven og tinglysningsafgiftsloven.

Af hensyn til muligheden for ligelig behandling og øget konkurrence mellem udstedere af obligationer med sikkerhed i fast ejendom eller skibe foreslås de gældende skatteregler for realkreditinstitutter m.v. i kursgevinstloven ændret. De ændrede regler foreslås at skulle gælde selskaber generelt, herunder realkreditinstitutter og pengeinstitutter, samt fysiske personer og dødsboer, der driver pengehæring.

Der vil i forlængelse af vedtagelsen af nærværende lovforslag blive fremsat forslag til ændring af

lov om almene boliger og lov om friplejeboliger, der sikrer, at finansiering af støttede boliger kan ske med særligt dækkede obligationer, således at finansieringen også fremover kan ske på de mest konkurrencedygtige lånevilkår.

3. Følger af lovforslaget

3.1. Balanceprincip

Det gældende balanceprincip, som realkreditinstitutterne i dag følger, stiller snævre krav til hvor store tidsmæssige forskelle, der må være mellem på den ene side indbetalingerne fra låntagerne (rente og afdrag) og på den anden side udbetalingerne til ejerne af de udstedte realkreditobligationer. Disse krav indebærer, at ændringer i blandt andet renter kun i meget begrænset omfang vil få betydning for instituttet, og dermed er der også meget lille risiko for, at instituttet går konkurs.

Andre lande som eksempelvis Sverige og Tyskland har mere fleksible balanceprincipper end det nuværende danske. For at give de danske institutter, som skal udstede særligt dækkede obligationer, mere lige vilkår i forhold til deres udenlandske konkurrenter vil det gældende balanceprincip blive tilpasset, således at institutterne kan opfylde balanceprincippet på en mere fleksibel måde. Samtidig vil det nuværende balanceprincip blive videreført som en integreret del af det nye tilpassede balanceprincip. Det vil således under det tilpassede balanceprincip være muligt at fortsætte som hidtil. Den nye udformning af balanceprincippet skal yde samme grad af sikkerhed som det, der gælder for realkreditinstitutter i dag, og skal gælde for alle de institutter, som vil udstede særligt dækkede obligationer.

Til brug for arbejdet med at udforme et tilpasset balanceprincip er der nedsat en arbejdsgruppe. Resultatet af arbejdsgruppens arbejde skal udmøntes i en ny bekendtgørelse om et balanceprincip, der skal træde i kraft den 1. juli 2007.

3.2. Forbrugerhensyn

Med forslaget indføres mulighed for, at der kan udbydes en række nye boliglånsprodukter til forbrugerne. For at sikre, at forbrugerne får den tilstrækkelige rådgivning til at kunne overskue det store antal valgmuligheder, vil der blive indført regler for pengeinstitutters rådgivning, som svarer til dem, der i dag gælder for realkreditinstitutterne. Dette vil ske i bekendtgørelsen om god skik for finansielle virksomheder.

Institutterne vil skulle oplyse deres kunder om egenskaberne ved disse lån og de fordele og ulemper, der vil være ved at benytte denne lånetype frem for almindelig banklån eller traditionelle realkreditlån. Herunder at oplyse kunden om, at der ikke nødvendigvis vil være den samme tætte sammenhæng mellem lånet og obligationsudstedelsen som ved et realkreditlån. Ligeledes kan det være oplysning om særlige skattemæssige forhold, såsom at rentefradrag kræver, at lånet forfalder til betaling på et forud aftalt tidspunkt. Oplysningerne skal indeholde en konkret sammenligning af omkostningerne ved de forskellige lånetyper. Kunden skal endvidere ved modtagelse af lånetilbud oplyses om instituttets normale prismæssige vilkår for denne type boliglån.

Det foreslås også, at institutterne får en forpligtelse til at rådgive omkring opsigelses- og indfrielsesvilkår for de enkelte lånetyper, herunder om lånet alene kan indfries ved kontantbetaling eller tillige ved køb af de bagvedliggende obligationer, som det er kendt fra mange af de nuværende realkreditlån. Dette forslag skal søge at sikre, at låntager er klar over vilkårene for det lån, som låntager har optaget. Opsigelsesmuligheder ved den konkrete lånetype skal forklares over for fordele og ulemper ved andre lånetyper.

Når en forbruger i dag optager et boliglån hos enten et realkreditinstitut eller et pengeinstitut, er det sædvanligvis et aftalevilkår, at låntager kan indfri sit lån før den aftalte forfaldstid. Det er forventningen, at denne praksis vil fortsætte også efter indførelse af særligt dækkede obligationslån. Hvis dette mod forventning ikke skulle være tilfældet, vil det blive overvejet, hvorledes en sådan praksis kan blive genetableret

Der stilles også krav om, at kunden skal oplyses om muligheden for og omkostningerne ved at omlægge lånet eller indfri dette før tid.

De ovenfor nævnte rådgivningsforpligtelser skal dokumenteres af instituttet i form af, at instituttet udfylder et tjek-skema. Disse skemaer vil indgå i Finanstilsynets inspektioner på god skik-området.

Med ændringen af bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder øges rådgivnings- og dokumentationsforpligtelsen for kreditinstitutterne i forbindelse med boliglån. Der vil løbende blive set på, hvorvidt denne rådgivning fungerer efter hensigten og således er tilstrækkelig til at sikre hensynet til forbrugerne.

Institutter, der finansierer deres særligt dækkede obligationslån gennem fælles funding, skal oplyse deres kunder om, at der kan blive udvekslet fortrolige oplysninger om kunden og dennes økonomiske forhold, mellem det långivende institut og det institut, der udsteder obligationerne. Lovforslaget stiller endvidere krav om, at det skal fremgå af selve låneaftalen, at lånet kan blive finansieret ved fælles funding, og at der kan udveksles oplysninger om låntageren mellem det långivende institut og det udstedende institut.

Forslag til lov om ændring af lov om finansiell virksomhed og forskellige andre love (L 178) fremsat den 14. marts 2007 af økonomi- og erhvervsministeren indeholder regler, der muliggør oprettelse af et Penge- og Pensionspanel. Panelet har til formål på en objektiv og saglig måde at fremme forbrugernes interesse for og viden om finansielle produkter og ydelser. Efter forslaget har økonomi- og erhvervsministeren instruktionsbeføjelse over panelet. Det er hensigten, at ministeren vil bede Penge- og Pensionspanelet om at se på boligfinansiering ud fra en praktisk indgangsvinkel, herunder muligheder for at etablere sammenligningsmuligheder mellem pengeinstitutternes og realkreditinstitutternes boligfinansiering. Det er tanken, at en låntager skal sættes i stand til at gøre sig en række konkrete overvejelser, inden vedkommende får konkret rådgivning, og dermed blive bedre klædt på til at foretage et bevidst valg.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Gennemførelsen af reglerne om særligt dækkede obligationer har statsfinansielle konsekvenser. De statsfinansielle konsekvenser anslås til 0,8 årsværk for Finanstilsynet.

Lovforslaget medfører, at der skal gives tilladelse til de institutter, der vil udstede særligt dækkede obligationer, hvis de opfylder de krav, der stilles i loven. Det forventes, at alle realkreditinstitutter og Danmarks Skibskredit A/S vil søge om tilladelse. Ligeledes må det antages, at visse pengeinstitutter vil søge om tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Ansøgningerne skal behandles af Finanstilsynet.

Som følge af reglerne om særligt dækkede obligationer overvejes det at etablere et nyt fælles europæisk register over særligt dækkede obligationer. Det er på nuværende tidspunkt ikke afklaret, om der vil blive oprettet et europæisk register, og det vides ikke hvem, der i givet fald skal afholde omkostningerne hertil. Finanstilsynet vil – uanset om et europæisk register oprettes - oprette et register, hvor det registreres hvilke udstedelser fra danske institutter, der er særligt dækkede obligationer. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Det vurderes, at omkostningerne til at oprette et sådant register er størst i etableringsfasen, men at der også vil være omkostninger forbundet med den løbende drift.

Justitsministeriet vil udarbejde en ny pantebrevsformular, som kan anvendes ved tinglysning af pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

For at sikre danske institutters konkurrencedygtighed foreslås det, at det bliver muligt at genanvende pantebreve med pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter uden betaling af fornyet tinglysningsafgift. Der vil således gælde de samme afgiftsregler for ejerpantebreve og for pantebreve, der anvendes til sikkerhed for udstedelse af

særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og traditionelle realkreditobligationer.

Der vil herefter ikke være afgiftsmæssige fordele forbundet med at anvende ejerpantebreve.

De første år forventes afgiftsfritagelserne at være stort set provenuneutrale, da der skal betales »fuld«
tinglysningsafgift for den første tinglysning af alle nye lån. På langt sigt vil provenutabet sammenlignet med i dag være ca. 1,1 mia. kr. årligt. En væsentlig del af dette provenutab ville under alle omstændigheder kunne blive realiseret som følge af udenlandsk konkurrence, selv om afgiftsreglerne ikke ændres. Det skal dog understreges, at provenuberegningerne er behæftet med ekstraordinær stor usikkerhed.

Tinglysningsafgiftsindtægterne fra låneomlægninger er særdeles følsomme over for renteændringer, nye produkter, den generelle økonomiske udvikling m.v. En hurtig udbredelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer og/eller en »traditionel konverteringsbølge« kan f.eks. medføre en provenugevinst på helt kort sigt, men det vil samtidig medføre, at det varige provenutab indtræffer hurtigere. Omvendt vil få låneomlægninger i de første år udskyde tidspunktet for det fulde provenutab.

I dag har realkreditinstitutter m.v. i modsætning til andre selskaber fradrag for kurstab ved udstedelse af blåstemplede obligationer i danske kroner. Denne bestemmelse foreslås ændret, således at selskaber generelt, herunder realkreditinstitutter og pengeinstitutter, samt fysiske personer og dødsboer, der driver pengenering, har fradrag for kurstab på lån i danske kroner, der opfylder mindsterentekravet. Det er en betingelse, at lånet optages mod pant i fast ejendom eller skibe eller mod garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS. Endvidere foreslås, at de pågældende har fradrag for tab på blåstemplede obligationer i danske kroner, der udstedes til finansiering af lån ydet mod sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Udvidelsen af fradragsadgangen skønnes at medføre et provenutab på 5-10 mio. kr. årligt de første 20-30 år i forbindelse med omlægning af pengeinstitutternes boliglån. Det skønnes endvidere, at det herudover er provenuneutralt at give andre selskaber samt fysiske personer og dødsboer, der driver pengenering, fradrag for kurstab på lån med pant i fast ejendom eller skibe m.v. og på obligationer, der udstedes til finansiering af lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe m.v. Det er ved dette skøn lagt til grund, at selskaber allerede har fradrag for de fulde finansieringsomkostninger gennem anvendelse af kontantlån. Forslaget skønnes ikke at medføre administrative konsekvenser eller nævneværdige besparelser for SKAT.

Forslaget medfører, at alle institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer løbende skal overholde reglerne om overvågning af værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, og at institutterne er forpligtede til at supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særlige aktiver i tilfælde af, at de stillede sikkerheders værdi falder til under lånegrænsens niveau. Det krav betyder, at Finanstilsynet skal foretage en løbende kontrol af allerede etablerede lån. Finanstilsynet skal derfor opbygge og vedligeholde en ekspertise til vurdering af metoder for løbende prisovervågning af fast ejendom. Dette vil kræve en del ressourcer, da Finanstilsynet i dag hovedsagligt har værdiansættelseserfaring ved fysiske besigtigelser.

Forslaget indebærer endvidere, at de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af særligt dækkende obligationer, primært skal anvendes til at fyldestgøre indehaverne af de særligt dækkede obligationer. For at sikre denne fortrinsstilling, foreslås det, at pengeinstitutter skal etablere registre over de aktiver, der tjener til sikkerhed for udstedelserne. Realkreditinstitutterne og Danmarks Skibskredit A/S vil sikre fortrinsstillingen ved, at aktiverne bogføringsmæssigt ligger i henholdsvis en serie med seriereservefond eller i et kapitalcenter. Dette forventes ikke at give administrative konsekvenser for Finanstilsynet i samme omfang som de registre, som pengeinstitutterne skal

oprette.

Etableringen af registre for pengeinstitutter vil have statsfinansielle konsekvenser, da pengeinstitutterne hvert kvartal skal indberette til Finanstilsynet, hvilke aktiver, der ligger i registrene. Finanstilsynet kontrollerer herefter, at der er den fornødne dækning bag obligationerne. Dertil kommer, at Finanstilsynet på inspektioner i forbindelse med det løbende tilsyn med særligt dækkede obligationer skal vurdere registrenes indretning og forretningsgangene herfor.

Som følge af forslaget vil pengeinstitutterne desuden fremover skulle overholde et balanceprincip. Det har konsekvenser for Finanstilsynet både i forhold til kontrol af overholdelse af balanceprincippet og løbende indberetning vedrørende dette.

Da Finanstilsynets virksomhed er finansieret af virksomhederne under tilsyn, vil finansieringen ske via en forøgelse af den årlige afgift, som virksomhederne betaler til tilsynet.

Lovforslaget vil medføre en øget tilsynsvirksomhed for Finanstilsynet. Dette omfatter først og fremmest, at der skal gives tilladelse til de virksomheder, som skal udstede særligt dækkede obligationer. Endvidere vil der løbende skulle føres tilsyn med de virksomheder, som har fået tilladelse. Tilsynet omfatter virksomhedernes overholdelse af kravet om, at der altid er dækning bag obligationerne. I relation til pengeinstitutterne vil Finanstilsynet fremover modtage indberetninger over registrerede aktiver samt overholdelse af balanceprincippet.

Finanstilsynet vil oprette et register, hvor det registreres hvilke udstedelser fra danske institutter, der er særligt dækkede obligationer.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget forventes at få betydelige økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Samlet set vurderes de økonomiske konsekvenser at være positive. De økonomiske positive konsekvenser for erhvervslivet er først og fremmest, at realkreditinstitutterne kan opretholde muligheden for at tilbyde billig långivning, og at pengeinstitutterne får adgang til at tilbyde lignende billig långivning.

Der stilles i det ny regelsæt krav om, at lånegrænserne løbende skal overholdes. Dette krav kan få økonomisk betydning for institutterne i den situation, hvor eksempelvis ejendomspriserne falder, og der skal stilles supplerende sikkerhed. Forslaget kan endvidere få økonomisk betydning ved, at det skærper konkurrencen mellem pengeinstitutter og realkreditinstitutterne, idet begge instituttyper nu kan udstede særligt dækkede obligationer.

Forslaget forventes også at få positive økonomiske konsekvenser for institutterne ved, at de får nye muligheder for at hente kapital i de situationer, hvor der skal stilles supplerende sikkerhed i tilfælde af, at den faktiske belåning af en ejendom stiger udover belåningsgrænsen.

Forslaget om at ændre kursgevinstloven vurderes at medføre positive direkte og strukturelle erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Dette skyldes, at reglerne om fradrag for kurstab ved udstedelse af "blåstemplede obligationer" med pant i fast ejendom eller skibe udvides til at gælde alle selskaber.

Endvidere har forslaget om ophævelse af børskravet for traditionelle realkreditobligationer udstedt efter 1. juli 2007 en positiv erhvervsøkonomisk effekt for erhvervslivet.

Forslaget indebærer, at pengeinstitutterne skal oprette registre over de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af særligt dækkede obligationer. Det forventes, at oprettelsen vil være forbundet med en mindre økonomisk byrde.

Endvidere betyder lovforslaget, at landbrugets muligheder for at medtage inventar og løsøre ved værdiansættelsen af en erhvervs ejendom, herunder en landbrugsejendom, ændres i relation til låneoptagelse på baggrund af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Ved disse to typer af obligationer vil mulighederne for at medtage inventar og løsøre

blive indskrænket.

Erhvervsvirksomheder, herunder landbrug, der vil medtage alt det løsøre og inventar, som i dag kan indgå ved værdiansættelsen, vil fremover skulle anvende de nuværende regler. Det betyder, at låneoptagelsen skal ske ved udstedelse af de realkreditobligationer, som kendes i dag. Det må forventes, at disse obligationer med indførelsen af regler om særligt dækkede obligationer ikke vil være lige så attraktive for investorerne, da de ikke opnår den samme lave kapitalvægtning. Det betyder, at optagelse af lån, der skal omfatte alt det løsøre og inventar som i dag kan medtages ved værdiansættelsen, vil blive dyrere, end hvis lånet optages efter det nye regelsæt.

For alle de institutter, som vil udstede særligt dækkede obligationer, forventes lovforslaget også at have væsentlige administrative konsekvenser.

Dette skyldes hovedsageligt de administrative byrder forbundet med tjekskemaet, der skal udleveres og underskrives af kunden og opbevares af pengeinstituttet eller realkreditinstituttet. Vurderingen bygger på en forudsætning om, at der er tale om et standard tjekskema, der ikke indeholder kundespecifikke oplysninger, og som derfor er ens for alle kunder.

Endvidere er der yderligere omkostningerne ved at gennemgå forskellige alternativer til en given finansiering. Forpligtigelsen er allerede eksisterende men udvides til, at instituttet skal give en række specifikke oplysninger relateret til særligt dækkede obligationer. Dette vurderes at kunne medføre yderligere administrative byrder for de omfattede virksomheder.

Samlet set vurderes de nye administrative byrder at udgøre ca. 6 mio. kr.

I forslaget stilles der skærpede krav til, hvor ofte de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer, skal værdiansættes. Kravene er skærpede ved, at de institutter, der får tilladelse til at udstede de nye obligationstyper, løbende er forpligtet til at opføre forholdet mellem lånets restgæld og sikkerhedernes værdi. Dette medfører, at institutterne både skal omstille sig til dette nye krav og samtidig indrette sig på en måde, så de løbende kan vurdere aktiverne for at opfylde kravene om opgørelse af eventuel supplerende sikkerhed. Der vil således både være tale om omstillingsbyrder samt løbende administrative konsekvenser.

De krav, der gælder i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF vedrørende særligt dækkede obligationer omkring overvågning af pantets værdi, når obligationerne er sikret ved lån mod pant i fast ejendom, og dermed kravet om løbende at opføre forholdet mellem lånets restgæld og ejendommens værdi (også kaldet LTV-grænserne), er de samme, som gælder for medregning af pantet ved solvensopgørelsen i henhold til reglerne om kreditrisikoreduktion i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv. Løbende overvågning af pantets værdi, herunder systemer til håndtering af en sådan overvågning, er således ikke noget, der alene knytter sig til reglerne om særligt dækkede obligationer. I det omfang institutter vil medregne pant i fast ejendom, vil disse institutter også skulle udvikle systemer til brug for den løbende overvågning. Ud fra denne betragtning vil der være en vis overlapning mellem udviklingsomkostninger til aktiviteter vedrørende særligt dækkede obligationer og generelle udviklingsomkostninger for institutter som følge af indførelsen af de nye kapitaldækningsregler, der gennemføres på bekendtgørelsesniveau i medfør af lov nr. 527 af 7. juni 2006 (Basel II). Det vil dog ikke være muligt på forhånd at give et mere nøjagtigt estimat på, hvad denne overlapning betyder økonomisk for institutter, der får tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Forslaget vil endvidere få administrative konsekvenser for de pengeinstitutter, der får tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer. Forslaget indebærer en omstillingsbyrde, idet de skal etablere særlige registre. Hertil kommer den løbende drift af registrene.

For realkreditinstitutterne og Danmarks Skibskredit A/S, der vil sikre fortrinsstillingen ved, at aktiverne bogføringsmæssigt er i henholdsvis en serie med seriereservefond eller i et kapitalcenter, indebærer forslaget en mindre omstillingsbyrde, fordi de skal have nye serier med seriereservefond eller kapitalcentre for udstedelsen af særligt dækkede obligationer.

Forslaget indebærer endvidere, at pengeinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, skal overholde et balanceprincip. Dette vil også være forbundet med omstillingsbyrder samt administrative konsekvenser, når pengeinstituttet løbende skal påse at balanceprincippet er overholdt. Den nærmere udformning af et balanceprincip bliver drøftet i en arbejdsgruppe, hvis arbejde ikke er afsluttet inden lovforslagets fremsættelse. Reglerne skal fastsættes i en bekendtgørelse, der skal træde i kraft samtidig med lovforslaget den 1. juli 2007.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer, at forslaget medfører omstillingsbyrder og store løbende byrder.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).

Dele af direktivet er i øvrigt gennemført ved lov nr. 527 af 7. juni 2006 og bekendtgørelse nr. 10113 af 22. december 2006 om kapitaldækning.

9. Høring

Lovforslaget har forud for fremsættelsen været i høring helt eller delvist hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amdtsrådsforeningen i Danmark, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervs sygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskandestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Statistik, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Erhverv, Dansk Ejendomsrådgiverforening, Dansk Industri, Dansk Landbrug, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Andelskasser, Danske Maritime, Dansk Told & Skatteforbund, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Den Danske Landinspektørforening, Det Danske Handelskammer, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Ejendomsforeningen Danmark, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Finans og Leasing, Finansforbundet Langebrohus, Finansrådet, Finansministeriet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af J.A.K. Andelskasser, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, Forsikring & Pension, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantifonden for indskydere og investorer, Grønlands Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Grønland, HTS Arbejdsgiverforeningen, Håndværksrådet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet, InvesteringsForeningsRådet, Justitsministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Kuratorforeningen, Københavns Fondsbørs A/S, Landbrugsrådet, Landsorganisationen i Danmark (LO), Landsskatteretten, Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtdisfond (LD), Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Parcelhusejernes

Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, REVIFORA, Revisionschefkredsen, Nykredit Intern Revision, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Sikkerhedsstyrelsen, SKAT, Skatteborgerforeningen, Skattechefforeningen, Skatteministeriet, Skatterevisorforeningen, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Socialministeriet, Statens Byggeforskningsinstitut, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Transport- og Energiministeriet, Værdipapircentralen A/S, Økonomistyrelsen.

10. Vurdering af konsekvenser af forslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ja, 0,8 årsværk til Finanstilsynet. Finanstilsynets udgifter afholdes af virksomheder under tilsyn.
		Som følge af lovforslaget vil Finanstilsynet skulle opbygge en ekspertise til vurdering af metoder for løbende prisovervågning af fast ejendom.
		Det foreslås, at det bliver muligt at genanvende pantebreve med pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter uden betaling af fornyet tinglysningsafgift.
		De første år forventes afgiftsfritagelserne at være stort set provenuneutrale. På langt sigt vil provenutabet sammenlignet med i dag være ca. 1,1 mia. kr. årligt. En væsentlig del af dette provenutab ville under alle omstændigheder kunne blive realiseret som

		følge af udenlandsk konkurrence, selv om afgiftsreglerne ikke ændres. Det skal dog understreges, at provenuberegningerne er behæftet med ekstraordinær stor usikkerhed.
		Det foreslås, at selskaber generelt, herunder realkreditinstitutter og pengeinstitutter, samt fysiske personer og dødsboer, der driver pengenering, under visse betingelser har fradrag for kurstab på lån i danske kroner, der opfylder mindsterentekravet.
		Endvidere foreslås, at de pågældende har fradrag for tab på blåstemplede obligationer i danske kroner, der udstedes til finansiering af lån ydet mod sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.
		Udvidelsen af fradragsadgangen skønnes at medføre et provenutab på 5-10 mio. kr. årligt de første 20-30 år i forbindelse med omlægning af pengeinstitutternes boliglån. Det skønnes endvidere, at det herudover er provenuneutralt at give andre selskaber samt

		fysiske personer og dødsboer, der driver pengenering, fradrag for kurstab på lån med pant i fast ejendom eller skibe m.v. og på obligationer, der udstedes til finansiering af lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe m.v.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget vil medføre en øget tilsynsvirksomhed for Finanstilsynet, bl.a. idet der skal gives tilladelse til de virksomheder, som skal udstede særligt dækkede obligationer og føres tilsyn med de virksomheder, som har fået tilladelse.
		I relation til pengeinstitutterne vil Finanstilsynet fremover modtage indberetninger over registrerede aktiver samt overholdelse af balanceprincippet.
		Finanstilsynet vil oprette et register, hvor det registreres hvilke udstedelser fra danske institutter, der er særligt dækkede obligationer.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	<p>Forslaget forventes at få betydelige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p>De økonomiske positive konsekvenser er først og fremmest, at realkreditinstitutterne kan opretholde muligheden for at tilbyde billig långivning, og at pengeinstitutterne får adgang til at tilbyde</p>	<p>Forslaget indeholder væsentlige administrative byrder hovedsageligt i form af det tjekskema, der skal udleveres og underskrives af kunden og opbevares af instituttet.</p> <p>Endvidere er der yderligere omkostninger ved at gennemgå forskellige alternativer til en given finansiering.</p>

	<p>lignende billig långivning.</p> <p>Særligt dækkede obligationer udgør en mindre risiko for en finansiel virksomhed, der investerer i dem, hvorfor de vægtes lavere. Lavere vægtning medfører en kapitalmæssig lettelse for virksomheden.</p> <p>Forslaget forventes at få positive økonomiske konsekvenser for institutterne ved, at de får nye muligheder for at hente kapital i de situationer, hvor der skal stilles supplerende sikkerhed.</p>	<p>Samlet set vurderes de nye administrative byrder at udgøre ca. 6 mio. kr.</p> <p>Omkostninger til etablering og drift af særlige registre og løbende overholdelse af sikkerhedernes værdi.</p> <p>Belåning af erhvervsvirksomheder, herunder landbrug, kan, hvis lånet skal omfatte alt det løsøre og inventar, der kan medtages ved værdiansættelsen efter de gældende regler, blive dyrere, end hvis låneoptagelse sker efter det ny regelsæt.</p>
	<p>Forslaget om at ændre kursgevinstloven vurderes at medføre positive direkte og strukturelle erhvervsøkonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p>	
	<p>Endvidere har forslaget om ophævelse af børskravet for traditionelle realkreditobligationer udstedt efter 1. juli 2007 en positiv erhvervsøkonomisk effekt for erhvervslivet.</p>	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	<p>Ja, i form af øgede krav til indretning af særlige registre, løbende overvågning af sikkerhedernes værdi og skærpede krav generelt til, hvor ofte værdiansættelse skal foretages.</p> <p>Byrderne i forbindelse med omstilling forventes at overstige 10.000 timer</p>

		på samfundsplan.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at § 1, stk. 4, 2. pkt., ændres således, at § 152 a, stk. 2, 2. pkt., indgår i opremsningen af bestemmelser, der finder anvendelse for filialer her i landet af kreditinstitutter.

§ 152 a, stk. 2, 2. pkt., er en forbrugerbeskyttelsesregel, som er omfattet af det såkaldte »general good«-begreb i EU-retten. Selv om filialer af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, er omfattet af deres hjemlands lovgivning, så er der efter de finansielle direktiver netop mulighed for på området for forbrugerbeskyttelse at fastsætte særlige nationale regler. § 152 a, stk. 2, 2. pkt., er en sådan regel, idet den beskytter den enkelte låntager mod et krav om at afholde udgifterne til supplerende sikkerhedsstillelse, hvis låntagerens ejendom falder i værdi og dermed udløser krav om, at instituttet, der har ydet lånet, skal stille supplerende sikkerhed for en udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Til nr. 2

Det foreslås at indsætte § 16 a, der giver mulighed for, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer, og at realkreditinstitutter kan udstede særligt dækkede realkreditobligationer. I §§ 16 b-16 g indsættes regler om, at flere institutter kan udstede disse obligationstyper i fællesskab.

§ 16 a

Det foreslås at indsætte en ny § 16 a i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 16 a, stk. 1, skal pengeinstitutter og realkreditinstitutter have Finanstilsynets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Kravet om tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer fastsættes af hensyn til investorerne. Både direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer med efterfølgende ændringer (UCITS-direktivet) og det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF kræver, at kreditinstitutter, der kan udstede særligt dækkede obligationer, skal være underlagt et særligt offentligt tilsyn.

Efter det omarbejdede kreditinstitutdirektiv skal institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, opfylde en række betingelser. Bl.a. er der regler for, hvilke aktiver der kan ligge til sikkerhed for udstedelse af obligationerne. De aktiver, der kan ligge til sikkerhed for en

obligationsudstedelse, er lån med pant i fast ejendom og skibe samt visse typer fordringer. Instituttet er også forpligtet til løbende at overvåge værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen.

Værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af obligationerne, skal mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer. Hvis dette krav ikke er opfyldt, skal instituttet supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særlige aktiver, f.eks. statsgældsbeviser. Obligationerne kan f.eks. være utilstrækkeligt dækket i tilfælde af, at de belånte ejendommens værdi falder, hvorved den faktiske belåning af ejendommen stiger ud over den tilladte belåningsgrænse. Hvis instituttet ikke i sådan et tilfælde tilfører ekstra sikkerhed, mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Institutter med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer skal også overholde et balanceprincip. Denne pligt skal reducere risikoen for asymmetri mellem udlån, herunder finansielle instrumenter til risikoafdækning, jf. forslaget til § 152 g, stk. 2, og obligationsudstedelse. Der vil blive fastsat regler om balanceprincip i en bekendtgørelse, jf. forslaget til § 152 h, nr. 6.

Overtræder instituttet groft eller gentagne gange disse betingelser, vil instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer blive inddraget, jf. forslagens § 1, nr. 8, til et nyt § 224, stk. 3.

De nærmere betingelser for at få tilladelse vil blive fastsat i en bekendtgørelse, som udstedes af Finanstilsynet, jf. bestemmelsens stk. 4.

Realkreditinstitutters udstedelse af realkreditobligationer har hidtil opfyldt kravene i direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer med efterfølgende ændringer (UCITS-direktivet) til at blive betegnet som særligt dækkede obligationer. Det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF er nu blevet ændret således, at der stilles skærpede krav for, at obligationer kan opnå betegnelsen »særligt dækkede obligationer«. Blandt andet stilles der nu krav om, at udstederen af særligt dækkede obligationer løbende skal opgøre værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, og lånenes restgæld, ligesom udstederen har pligt til at retablere sikkerhedernes værdi i form af supplerende sikkerhedsstillelse, hvis værdien af den belånte del af ejendommen stiger ud over de tilladte grænser, jf. bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 4, om § 152 a.

Realkreditinstitutter, der får tilladelse til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, skal ikke etablere særskilte registre som pengeinstitutter, men kan i stedet fortsætte med at udstede i særskilte serier i overensstemmelse med de allerede gældende regler i kapitel 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. For sådanne serier skal der være en tilknyttet seriereservefond (et kapitalcenter) til sikkerhed for udstedelsen,

Efter lovforslaget vil realkreditinstitutter fortsat kunne udstede realkreditobligationer. Derudover vil de kunne udstede særligt dækkede realkreditobligationer, samt særligt dækkede obligationer. Dette fremgår af forslagens § 2 om ændring af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Endelig bevarer realkreditinstitutter retten til at udstede andre værdipapirer, men disse værdipapirer må hverken betegnes realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i § 16 a, stk. 2, 1. pkt., at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet med tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, jf. stk. 1, får eneret hertil. Baggrunden for reglen er investorhensyn. Ved erhvervelse af en særligt dækket obligation kommer investor i besiddelse af et værdipapir, hvor en udsteder, der er godkendt af en myndighed, står bag. Værdipapiret er underlagt regler, der skal begrænse de risici, der kan være forbundet med at erhverve værdipapirer. For at imødegå disse risici stiller loven bl.a. krav om, at det udstedende institut skal etablere særskilte registre eller serier, overholde et balanceprincip, og der er begrænsninger på hvilke typer af aktiver, der kan ligge til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i § 16 a, stk. 2, 2. pkt., at realkreditinstitutter endvidere får eneret til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer. Særligt dækkede realkreditobligationer er karakteriseret ved, at de opfylder alle de krav, som stilles til realkreditobligationer efter lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Herudover opfylder de også de krav, der stilles til særligt dækkede obligationer efter det omarbejdede kreditinstitutdirektiv.

Det betyder eksempelvis, at disse særligt dækkede realkreditobligationer ikke kan udstedes med pant i skibe, modsat de af pengeinstituttet udstedte særligt dækkede obligationer, der både kan udstedes med pant i fast ejendom og i skibe. Det betyder også, at disse særligt dækkede realkreditobligationer skal leve op til kravet om, at obligationerne løbende skal være afdækket af sikkerheder, der mindst har samme værdi som de udstedte obligationer, og at realkreditinstituttet skal stille supplerende sikkerhed, såfremt dette krav ikke er opfyldt. De eksisterende realkreditobligationer er i den henseende alene pålagt krav om, at lånet på långivningstidspunktet ikke må overstige 80 pct. af ejendommens værdi, hvis der er tale om en beboelsejendom.

Ifølge § 16 a, stk. 3, kan kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, betegne obligationer »særligt dækkede obligationer«, hvis obligationerne opfylder betingelserne for at være særligt dækkede obligationer i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, bilag VI, del 1, punkt 68-71.

Finanstilsynet vil ikke kunne give udenlandske kreditinstitutter tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer efter dansk ret. Reglen i § 16 a, stk. 3, giver således alene udenlandske kreditinstitutter ret til at markedsføre deres obligationer under betegnelsen »særligt dækkede obligationer«. I modsat fald skulle de udenlandske kreditinstitutter anvende deres hjemlandes betegnelser for obligationerne.

Det foreslås i § 16 a, stk. 4, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte nærmere regler for, dels på hvilke betingelser, Finanstilsynet kan give tilladelse til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, dels på hvilke betingelser obligationer udstedt af pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan opnå og bevare betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer« eller »særligt dækkede obligationer«.

De regler, der skal fastsættes om betingelserne for, at pengeinstitutter kan få tilladelse til at udstede obligationer, der kan betegnes som »særligt dækkede obligationer«, vil bl.a. indeholde krav om, hvilke oplysninger pengeinstitutter skal indsende til Finanstilsynet, herunder om hvordan udstedelser praktisk skal foregå, og hvilke registre der vil blive opbygget.

Af reglerne skal det også fremgå, hvilke betingelser instituttet skal opfylde for at få tilladelse på ny, hvis en tidligere tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer er blevet inddraget efter forslaget til et nyt § 224, stk. 3. Det vil blandt andet være en betingelse for, at et institut kan generhverve en tilladelse og dermed kunne nyudstede særligt dækkede obligationer, at kravet om sikkerhedsmæssig dækning for tidligere udstedte særligt dækkede obligationer opfyldes, så obligationerne igen kan opnå betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

§ 16 b

Det følger af forslaget til § 16 b, stk. 1, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan finansiere lån ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, der er udstedt af et andet institut end det långivende. Denne model for udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer kaldes også fælles funding.

Bestemmelsen indebærer, at et institut (det långivende institut), der eksempelvis ikke har den nødvendige volumen og kapital til at kunne udstede særligt dækkede obligationer på egen balance, kan finansiere lån ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, der udstedes af et andet institut (det udstedende institut). Med bestemmelsen vil det blive muligt for mindre penge- og realkreditinstitutter også at kunne tilbyde finansiering ved lån optaget på grundlag

af en udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Det udstedende institut skal have tilladelse til at kunne udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, jf. forslaget til § 16 a, samt iagttage de regler, der i øvrigt gælder for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, herunder betingelserne for, hvornår obligationerne kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, krav om et register eller en kapitalcenterstruktur, der indeholder de aktiver, der ligger til sikkerhed for en obligationsudstedelse, krav om supplerende sikkerhed, hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer m.v. Hvilke obligationer, fundinginstituttet kan udstede, afhænger af, om fundinginstituttet er et pengeinstitut eller et realkreditinstitut.

Ovenstående indebærer eksempelvis, at et realkreditinstitut, der optræder som fundinginstitut for et eller flere pengeinstitutter, ikke kan få overdraget et lån med tilhørende pantebrev fra pengeinstituttet, hvis lånet er ydet med pant i skibe.

Af *stk. 2*, fremgår, at modeller for udstedelse af obligationer, som er omfattet af *stk. 1*, skal godkendes af Finanstilsynet. Ved Finanstilsynets vurdering af, om en model for fælles funding kan godkendes, vil tilsynet blandt andet se på, om modellen frembyder en tilstrækkelig sikkerhed for obligationsindehaverne og låntagerne. Herudover vil det indgå i tilsynets vurdering, om modellen lever op til almindelig forbrugerretlig beskyttelse i de tilfælde, hvor kunden fortsat kan henvende sig til sit eget institut vedrørende lånet, og kunden kan foretage betalinger på lånet gennem sit eget institut. Derudover er det en forudsætning for at opnå tilsynets godkendelse af en model for fælles funding, at denne overholder direktivet og anden gældende lovgivning, herunder tinglysningsloven og persondataloven m.v.

Det forventes, at det udstedende institut vil overlade visse administrative opgaver, blandt andet vedrørende løbende overvågning af værdien af den pantsatte ejendom og opkrævning af terminsbetalinger m.v., til det långivende institut.

§ 16 c

Efter § 16 c skal det långivende institut oplyse i lånedokumentet, hvis et lån, som ydes til kunden, skal kunne finansieres ved et andet instituts udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Det skal endvidere fremgå af låneaftalen, at der kan videregives oplysninger om kunden mellem det långivende institut og det udstedende institut. De nærmere regler om, hvilke oplysninger der kan videregives, følger af forslaget til § 120 b.

§ 16 d

I § 16 d, *stk. 1*, foreslås det, at lån, der ydes på grundlag af et andet instituts udstedelse af særligt dækkede obligationer, og tilhørende pantebrev, skal overdrages til det udstedende institut. Denne overdragelse sker til eje.

Efter den nugældende tinglysningslov er der ikke krav om tinglysning ved overdragelse af en allerede tinglyst panterettighed, jf. § 2 i tinglysningsloven. Erhververens beskyttelse er derimod reguleret af reglerne om sikringakter i gældsloven.

Når § 1 a, *stk. 4*, i tinglysningsloven træder i kraft skal overførslen tinglyses, hvis man skal opnå beskyttelse over for godtroende aftaleerhververe. (§ 1 a, *stk. 4*, er indsat i tinglysningsloven ved § 1, nr. 2, i lov nr. 539 af 8. juni 2006 om ændring af lov om tinglysning og forskellige andre love (Digital tinglysning m.v.) og justitsministeren fastsætter tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden). Når den digitale tinglysningslov træder i kraft, vil tinglysning ske digitalt, og tinglysningen vil være afgiftsfri, jf. § 8, *stk. 1*, nr. 8, i tinglysningsafgiftsloven. Ved overdragelsen skal pantebrevet indgå i det register over aktiver, der ligger til sikkerhed for en udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Reglen indebærer, at det udstedende institut ikke kommer i konflikt med bilag VI, del 1, pkt. 68, i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv. Efter direktivet kan obligationer, værdipapirer og øvrige ikke-efterstillede tilgodehavender hos kreditinstitutter, der skal ligge til sikkerhed for en udstedelse af særligt dækkede obligationer og indgå i et register eller i et kapitalcenter, ikke udgøre mere end 15 pct. af den nominelle værdi af usteders særligt dækkede obligationer.

Såfremt overdragelsen alene skete til sikkerhed, ville de pantebrev, som det långivende institut havde modtaget som sikkerhed for det ydede lån og overdraget til det udstedende institut til sikkerhed for dette instituts udstedelse af særligt dækkede obligationer, udgøre 100 pct., hvorfor pantebrevet ikke ville kunne bruges som sikkerhed for udstedelsen.

Efter det foreslåede stk. 1 skal lån og pantebrev overføres til det udstedende institut. Hvis denne overførsel sker i tiden op til en konkurs, kan der opstå et problem i relation til konkurslovens omstødelsesregler.

For at imødegå noget sådant, er det i den foreslåede § 16 d, stk. 2, fastsat, at overdragelse efter stk. 1 ikke kan omstødes efter konkurslovens §§ 67, 70 eller 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis overdragelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

En overdragelse efter stk. 1 skal ske til eje. Omstødelse efter § 70 vil derfor ikke umiddelbart være anvendelig. Det er imidlertid ikke reguleret, hvorvidt det udstedende institut kan kræve yderligere sikkerhed fra kundernes kreditinstitutter, og om en sådan kan være en overdragelse til sikkerhed. Samtidig er det i øvrigt ikke på forhånd fastlagt, hvordan institutterne vil sammensætte en aftale om fælles funding. Derfor er det uvist, om den endelige kreditrisiko påhviler fundinginstituttet eller det långivende institut. Det er arrangementets reelle indhold, der har betydning for, om arrangementet kan omstødes efter reglerne om omstødelse af sikkerhedsstillelse. Konkurslovens § 70 er derfor medtaget i begrænsningen af adgang til omstødelse. I modsat fald ville det også være nødvendigt at lade omstødelsesrisikoen indgå ved bedømmelsen af, om en model for fælles funding kan godkendes.

I det omfang der til overdragelsen er knyttet nogle gældsforpligtelser, eller hvis det långivende institut ikke overfører pantebrev og lån samtidig med, at det udstedende institut udsteder obligationer og overfører provenuet til det långivende institut, vil disse gældsbetalinger eller pengeinstituttets overdragelse af pantebrev og lån til det udstedende institut kunne omstødes efter § 67 (betaling af gæld før fristdag) eller § 72 (betaling af gæld efter fristdag) i konkursloven forudsat, at betingelserne i disse bestemmelser er opfyldt. Efter det foreslåede stk. 2 kan omstødelse dog ikke ske, medmindre betalingen ikke konkret fremstod som ordinær.

Er overdragelsen reelt en overdragelse til sikkerhed, kan denne overdragelse omstødes efter § 70, hvis overdragelsen ikke konkret fremstod som ordinær, jf. forslaget til stk. 2. En overdragelse som beskrevet ovenfor vil dog som altovervejende hovedregel fremstå som ordinær, da det følger af bestemmelsens stk. 1, at lån og pantebrev skal overdrages til det udstedende institut.

Bestemmelsens stk. 2 indeholder ingen begrænsninger i anvendelsen af konkurslovens § 74, der alene omfatter utilbørlige dispositioner. En overdragelse efter stk. 1 vil i almindelighed blive anset for ordinær og dermed ikke for utilbørlig, medmindre det undtagelsesvist kan påvises, at overdragelsen er foretaget for at begunstige kreditor (det udstedende institut) på de øvrige kreditors bekostning.

En tilsvarende bestemmelse kendes på det finansielle område fra § 58 i lov om værdipapirhandel m.v.. Vurderingen af, om en sikkerhedsstillelse overdraget til det udstedende institut fremtræder som ikke-ordinær, vil svare til vurderingen efter § 58 l.

Bestemmelsen er nødvendig for at sikre obligationsindehavernes fyldestgørelse bedst muligt.

§ 16 e

Det følger af forslaget til § 16 e, at låntager som altovervejende hovedregel kan betale med frigørende virkning til det långivende institut. Det er således uvedkommende for låntagers ret til at

betale af på lånet eller indfri dette til det långivende institut, at pantebrevet er overdraget til et andet institut. Dette gælder dog ikke, såfremt låntager har modtaget særskilt meddelelse om andet fra det institut, som har udstedt obligationerne. Det skal af denne meddelelse eksplicit fremgå, at låntager ikke længere kan betale med frigørende virkning til den långivende institut. Det er således ikke tilstrækkeligt at anføre i meddelelsen, at pantebrevet er overdraget til det institut, som har udstedt obligationerne.

Udgangspunktet efter § 20 i gældsloven, der regulerer låntagers adgang til at betale med frigørende virkning, er, at låntager kan betale med frigørende virkning til overdrageren af gældsrevet, medmindre skyldneren har modtaget meddelelse om andet eller har mistanke om, at betaling med frigørende virkning ikke længere kan ske til overdrageren. Ved simple gældsbreve, jf. § 29, kan skyldneren, når andet ikke følger af gældsrevets beskaffenhed, betale med frigørende virkning til overdrageren, medmindre skyldneren vidste, at denne ikke længere havde ret til at modtage betalingen, eller skyldneren ikke har udvist den agtpågivenhed, som forholdene krævede.

Forslaget til § 16 e giver låntager en videre adgang til at betale med frigørende virkning til det långivende institut end adgangen efter §§ 20 og 29 i gældsloven, idet låntagers adgang alene begrænses, hvis det udstedende institut fremsender meddelelse til låntager, om at betaling med frigørende virkning fremover ikke kan ske til det långivende institut, men derimod skal ske til det udstedende institut. Såfremt låntager på anden måde er blevet vidende om, at lån og pantebrev er overdraget til det udstedende institut, eksempelvis hvor låntager har set i tingbogen, kan låntager betale med frigørende virkning til det långivende institut, indtil låntager har modtaget meddelelse om andet.

Betaling med frigørende virkning til andre end det långivende institut tænkes alene anvendt i situationer, hvor det långivende institut befinder sig i en økonomisk dårlig situation, eksempelvis hvor det långivende institut er trådt i betalingsstandsning. Bestemmelsen kan dog også tænkes anvendt, hvor det udstedende institut selv står for opkrævning af terminer m.v. Imidlertid må det forventes, at det udstedende institut typisk vil overlade opgaver i forbindelse med opkrævning af terminer m.v. til det långivende institut.

Det er desuden en forudsætning for, at det udstedende institut kan modtage betalinger på lånet, at det udstedende institut har fået pantebrevet overdraget til eje.

§ 16 f

Bestemmelsen skal sikre, at de midler, som det långivende institut modtager og skal afregne til det udstedende institut, efterfølgende tilfalder det udstedende institut. Med bestemmelserne i stk. 1-3 skabes en ordning, der i vidt omfang svarer til konsignation.

Efter forslaget til § 16 f, stk. 1, skal det långivende institut holde de betalinger, som de modtager fra låntager og skal afregne til det udstedende institut, adskilt på en særskilt konto. De pågældende midler må således ikke blandes sammen med øvrige midler i instituttet.

Kravet om adskillelse kan opfyldes ved, at det långivende institut indsætter de modtagne midler på en konto i et andet kreditinstitut. Kravet kan også opfyldes ved, at de modtagne midler placeres i aktiver og opbevares adskilt fra instituttets øvrige aktiver, eksempelvis obligationer, der herefter skal lægges i et særskilt depot eller adskilles på lignende måde.

Det er således ikke tilstrækkeligt for at opfylde kravet om adskillelse, at det långivende institut alene opretter en særskilt konto i passivside. Der skal være et særligt adskilt aktiv.

Kravet om adskillelse af midlerne bliver særligt vigtigt i det tilfælde, hvor det långivende institut går konkurs, idet de adskilte aktiver tilfalder det udstedende institut uden om konkursboet, jf. forslaget til § 16 g.

Efter bestemmelsens stk. 2 skal det långivende institut føre kontrol med, at der sker adskillelse efter stk. 1.

Efter *stk. 3* skal de midler, som er modtaget i det långivende institut, og som skal afregnes til det udstedende institut, løbende afregnes til det udstedende institut. Afregningen skal ske efter en på forhånd fastlagt plan. Bestemmelsen skal sikre, at midlerne faktisk og løbende tilfalder det udstedende institut.

Det må formodes, at ekstraordinære afdrag grundet deres karakter ikke kan indgå i en afregningsplan. Hvis instituttet imidlertid erfaringsmæssigt kan opgøre størrelsen af de ekstraordinære afdrag, som instituttet forventer at modtage i en periode, kan instituttet lægge denne forventning ind i en afregningsplan.

Herudover bør ekstraordinære afdrag overføres til fundinginstituttet hurtigst muligt, eksempelvis i forbindelse med førstkommende overførsel efter, at det långivende institut har modtaget afdraget.

I forslaget til *stk. 4*, er det fastsat, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om kontrollen af adskillelsen af de betalinger, som det långivende institut modtager fra låntager. Disse regler vil fremgå af en bekendtgørelse, og vil blandt andet indeholde krav om, at revisor skal kontrollere, om adskillelsen er tilstrækkelig.

Finanstilsynet skal endvidere fastsætte regler for, hvordan og hvornår afregningen efter *stk. 3*, skal foregå.

§ 16 g

Det fremgår af forslaget til § 16 g, at de betalinger, som opfylder betingelserne i § 16 f om adskillelse m.v., der er modtaget i det långivende institut og endnu ikke er afregnet til det udstedende institut, jf. § 16 f, *stk. 3*, i tilfælde af det långivende instituts konkurs, skal tilfalde det udstedende institut uden om konkursboet.

Bestemmelsen i § 16 g indeholder ikke en omstødelsesregel svarende til den i forslagets § 16 d, *stk. 2*. Det skyldes, at de betalinger, der lever op til kravet om adskillelse m.v. i § 16 f, som det långivende institut modtager på vegne af det udstedende institut, tilkommer det udstedende institut.

Såfremt det långivende institut ikke kan leve op til kravet om adskillelse i § 16 f, vil det udstedende institut ikke have en separatistret til de pågældende midler. Det udstedende institut vil derimod alene have et simpelt krav mod det långivende institut.

Det udstedende institut kan for at sikre sig mindst muligt tab i tilfælde af det långivende instituts konkurs aftale med det långivende institut, at afregning til det udstedende institut skal ske med korte intervaller. Hermed kan det långivende instituts beholdning af betalinger, der vedrører lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andets instituts udstedelse af særligt dækkede obligationer, holdes på et lille beløb.

For betalinger, der sker med midler, som ikke lever op til kravet om adskillelse i § 16 f, *stk. 1*, gælder de almindelige omstødelsesregler. Eksempelvis vil en betaling, der er foretaget senere end tre måneder før fristdagen, men som følger en på forhånd fastlagt plan for afregning, derfor som udgangspunkt ikke kunne omstødes, jf. § 67 i konkursloven.

For afregning til det udstedende institut, der ikke følger den på forhånd fastlagte plan, eksempelvis hvis det långivende institut har modtaget ekstraordinære afdrag, må det afgøres konkret, om disse vil kunne omstødes i tilfælde af det långivende instituts konkurs.

Til nr. 3

Med forslaget til § 120 b gives der mulighed for uden samtykke fra den enkelte kunde at fravige § 117 i lov om finansiel virksomhed, således at oplysninger, der er nødvendige til brug for risikostyring og administration af porteføljen i registret eller serien med seriereservefond, kan udveksles. Hertil kommer oplysninger om den løbende afvikling af lånet under forudsætning af, at denne ikke sker planmæssigt.

Bestemmelsen åbner udelukkende mulighed for, at der kan udveksles oplysninger, som er

nødvendige for risikostyring og løbende vurdering af pantets bonitet. Oplysningerne vil således ikke kunne benyttes til andre formål, som eksempelvis kreditvurdering af kunden i andre sammenhænge, rådgivning eller markedsføring. Bestemmelsen giver endvidere ikke mulighed for, at fundinginstituttet kan videregive oplysningerne til andre virksomheder. Her vil de almindelige videregivelsesregler i lov om finansiel virksomhed § 117 ff. finde anvendelse.

Videregivelse til risikostyring vil omfatte oplysninger om kunden (eksempelvis alder, bopæl, civilstand, erhverv) og det långivende instituts kreditvurdering af kunden, eller alternativt oplysninger om kundens økonomiske forhold, som sætter fundinginstituttets i stand til at foretage sin egen kreditvurdering af kunden. Det kan eksempelvis være oplysninger om kundens økonomiske forhold, engagements sammensætning samt ejendomsoplysninger, herunder oplysninger som er nødvendige for at opfylde kravet om, at udlånet ikke må overstige den fastsatte lånegrænse i hele lånets løbetid. Kreditvurderingen af kunden vil være nødvendig, for at fundinginstituttet kan vurdere, om det vil acceptere pantet og med hvilken værdi, det kan indgå registeret over de aktiver, der ligger til sikkerhed for de udstedte obligationer.

Hvis det udstedende institut er et pengeinstitut, der anvender de nye intern rating baserede metoder til at opgøre solvensprocenten, vil instituttet i forbindelse med opgørelsen af instituttets solvensprocent desuden skulle foretage en individuel rating af de kunder, hvis pantebreve er indlagt i instituttets register.

Da de løbende indbetalinger på et lån, som er finansieret ved fælles funding, som udgangspunkt indbetales til det långivende institut og ikke til det udstedende institut, vil det endvidere være nødvendigt, at det långivende institut løbende videregiver oplysninger om afviklingen af lånet, såfremt denne ikke sker planmæssigt. Der vil her være tale om oplysninger om, at kunden er i restance med afdrag, at det långivende institut har ydet kunden henstand, eller at der er foretaget nedskrivninger på engagementet.

Det udstedende institut kan have behov for at tilbagesælge de pantebreve m.v., der ligger til sikkerhed for instituttets udstedelser af særligt dækkede obligationer, til det långivende institut, hvis lånet misligholdes, eller pantets værdi forringes f.eks. som følge af manglende vedligeholdelse. I forbindelse med et sådant tilbagesalg vil der ligeledes være behov for at udveksle oplysninger om lånet og den tilhørende sikkerhed fra det udstedende institut til det långivende institut. Derfor åbner bestemmelsen mulighed for, at oplysninger kan gå både fra det långivende instituttet til det udstedende institut og den anden vej.

Omfanget af de oplysninger, der skal videregives, vil kunne variere fra lån til lån.

I tilfælde af en tvist om, hvorvidt videregivelsen har været nødvendig, vil det være op til det långivende institut og det udstedende institut at godtgøre, at den konkrete videregivelse har været nødvendig for risikostyringen og administration af sikkerhedsgrundlaget for obligationsudstedelsen.

Den udveksling af personhenførbare oplysninger, som bestemmelsen åbner mulighed for, vurderes at kunne finde sted inden for rammerne af persondataloven og databeskyttelsesdirektivet. Således vurderes det, at videregivelsen er nødvendig for, at den finansielle virksomhed, som der videregives oplysninger til, kan varetage sine berettigede interesser i forbindelse med risikostyringen og administrationen af den portefølje af lån, som ligger til grund for udstedelsen af særlig dækkede obligationer.

Det er ligeledes vurderingen, at hensynet til den person, hvis oplysninger udveksles, ikke overstiger virksomhedernes interesse i at kunne udveksle oplysningerne. Der er ved denne vurdering lagt vægt på, at låntager har en interesse i at kunne få et lån ydet på baggrund af en udstedelse af særlig dækkede obligationer i sit sædvanlige pengeinstitut, uanset om dette selv har mulighed for at udstede særlig dækkede obligationer, eller om lånet finansieres via fælles funding, at videregivelse er nødvendig for at kunne foretage den nødvendige risikostyring og administration, og at låntager i forbindelse med indgåelse af låneaftalen er oplyst om, at der vil kunne blive udvekslet fortrolige oplysninger om vedkommende mellem et fælles funding institut og vedkommendes pengeinstitut.

Til nr. 4

Det foreslås at indsætte otte nye bestemmelser - §§ 152 a-152 h - som vedrører forskellige forhold, som pengeinstitutter skal overholde i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer.

§ 152 a

Der stilles i forslaget til § 152 a krav om, at værdien af de aktiver, som medregnes til sikkerhed for særligt dækkede obligationer, til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i § 152 a, stk. 1, 1. pkt., at pengeinstituttet skal holde aktiverne adskilt fra instituttets øvrige aktiver. Det betyder f.eks., at der hverken må ske en sammenblanding med instituttets egenbeholdning af fondsaktiver og pantebreve, eller midler, der tilhører instituttets øvrige kunder.

Kravet om adskillelse stilles, fordi aktiverne – efter at omkostninger til administrator er dækket - først skal tjene til fyldestgørelse af obligationsindehaverne og modparter på finansielle kontrakter til afdækning af risici på aktiverne og herefter til dækning af långivere, der har ydet lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 247 d, stk. 1. Aktiverne indgår således ikke i konkursmassen, hvis pengeinstituttet erklæres konkurs, men udskilles til et særligt administrationsbo, jf. forslaget til § 247 b, stk. 1. Hvis der er overskydende aktiver efter, at disse parter er fyldestgjort, skal de overskydende aktiver overføres til pengeinstituttet eller dets konkursbo. Der kan kun foretages udlæg i aktiverne, hvis det sker med respekt af obligationsindehavernes, modparter på finansielle kontraktors og seniorgældslångveres krav.

Det foreslås i § 152 a, stk. 1, 2. pkt., at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte dækkede obligationer, ligesom pantesikkerheden for det enkelte lån til enhver tid skal overholde lånegrænsen herfor. Aktiverne skal registreres i et register, jf. forslaget til § 152 g, stk. 1.

I det omarbejdede kreditinstitutdirektivs definition af særligt dækkede obligationer stilles der krav om, at de udstedte obligationer sikkerhedsmæssigt til enhver tid skal være dækket af summen af værdien af pantebreve og øvrige supplerende aktiver inden for de belåningsgrænser, som det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF foreskriver for de enkelte godkendte aktivtyper. De typer af aktiver, der må ligge til sikkerhed for obligationsudstedelsen, er beskrevet i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, bilag VI, del 1, punkt 68. Dette kan f.eks. være statsgarantier, visse fordringer på kreditinstitutter samt pantebreve i fast ejendom og skibe. Aktivtyperne er opremset i den foreslåede § 152 c. Den sikkerhedsmæssige dækning bag de særligt dækkede obligationer skal ikke kun være opfyldt i forbindelse med lånets udbetaling, men i hele obligationens løbetid.

Det er et krav i henhold til det omarbejdede kreditinstitutdirektiv, at direktivets belåningsgrænser i alle tilfælde skal overholdes på enkeltlåsniveau. Det vil således ikke være tilstrækkeligt, at lånegrænserne overholdes samlet set for hele porteføljen. Dette gælder således også for situationer, hvor der måtte være tale om solidarisk hæftelse mellem låntagerne, sådan som det tidligere har været normalt for låntagning i danske kreditforeninger.

I tilfælde af manglende sikkerhedsmæssig dækning, eksempelvis som følge af faldende markedspriser på de underliggende sikkerheder, skal pengeinstituttet stille yderligere aktiver som sikkerhed for den pågældende udstedelse af særligt dækkede obligationer og dermed retablere sikkerhedernes værdi, så der fortsat er fuld sikkerhedsmæssig dækning. Ifølge forslaget til § 152 h fastsætter Finanstilsynet nærmere regler om værdiansættelsen.

For at pengeinstitutterne kan opfylde kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, vil det være nødvendigt, at institutterne har en vis overdækning i registeret. Det er nødvendigt for at forhindre, at eksempelvis kursudsving på de aktiver, der indgår i registeret, udløser, at der skal stilles supplerende sikkerhed. Dette gælder også for kursudsving på de særligt dækkede obligationer, hvis værdi aktiverne skal

modsvare. I modsat fald må det formodes, at værdien af aktiverne i registeret ofte vil kunne være mindre end værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer med deraf følgende krav om at stille supplerende sikkerhed, jf. bestemmelsens stk. 2. Det indebærer, at der vil være en vis overdækning i registeret, hvis et administrationsbo etableres. Af denne overdækning vil der desuden kunne afholdes udgifter til administrationsboet.

Overdækningen skal fastlægges af ledelsen i det enkelte pengeinstitut og skal være resultatet af en konkret vurdering af de sandsynlige udsving i værdierne. Ledelsen skal således tage stilling til, hvor store udsving der kan forventes i værdien af de enkelte aktiver, der indgår i registeret, og kursen på obligationerne. Denne betingelse er nødvendig af hensyn til instituttets øvrige kreditorer og skal forhindre, at instituttet reserverer flere aktiver end nødvendigt til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer, finansielle modparter og seniorgældslångivere. I givet fald ville der være risiko for, at de andre kreditorer ville kunne anfægte obligationsindehavernes separatistlignende stilling i tilfælde af konkurs. Uanset at eventuelle overskydende midler i registeret går tilbage til boet, kan der gå lang tid, inden administrator kan afslutte administrationsboet, hvorfor det er vigtigt, at overdækningen ikke er større, end de konkrete omstændigheder tilsiger.

Finanstilsynet er efter § 152 h, nr. 4, bemyndiget til at fastsætte nærmere regler for, hvordan registre skal indrettes, samt hvordan kontrollen af aktivernes tilstedeværelse skal tilrettelægges. Der vil i disse regler blive fastsat krav om, at den af pengeinstituttet valgte revision skal foretage en løbende, regelmæssig og uafhængig kontrol af registeret. Endvidere skal pengeinstituttet fire gange årligt indberette en opgørelse over aktiverne i registeret til Finanstilsynet. Det vil endvidere fremgå af reglerne, at revisionens kontrol skal omfatte en kontrol af den af ledelsen fastsatte overdækning, herunder om den er fastsat ud fra en konkret vurdering af de sandsynlige udsving i værdien af aktiverne.

Kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, betyder omvendt også, at stiger aktiverne i registeret i værdi eller falder obligationerne i værdi, således at registeret indeholder aktiver til en højere værdi end værdien på de udstedte obligationer, som ikke kan indeholdes i en overdækning, kan aktiver tages ud af registeret. Der er således tale om et dynamisk register. Dette gælder både aktiver, der ligger til sikkerhed for lån optaget på grundlag af udstedelser af særligt dækkede obligationer, og aktiver erhvervet for seniorgældsmidler. Det er en betingelse for, at aktiver kan tages ud af registeret, at det ikke krænker de enkelte aftalegrundlag. Er eksempelvis en låneaftale om pengeinstituttets optagelse af seniorgæld betinget af, at pengeinstituttet til enhver tid lader de aktiver, der er erhvervet for seniorgælden, indgå i registeret, vil pengeinstituttet således ikke kunne tage de pågældende aktiver ud af registeret.

Forslaget til § 152 a, stk. 2, 1. pkt., medfører, at hvis aktivernes værdi ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal pengeinstituttet straks stille supplerende sikkerhed, således at kravet opfyldes.

Pengeinstituttet skal samtidig meddele Finanstilsynet, at kravet om, at aktiverne mindst skal svare til værdien af de udstedte obligationer, har været overskredet, samt hvorvidt pengeinstituttet har stillet den påkrævede supplerende sikkerhed.

Hvis pengeinstituttet ikke stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, betragtes det som en grov overtrædelse, der som udgangspunkt medfører, at instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages, jf. forslaget til § 224, stk. 3, nr. 1, i lovforslagets § 1, nr. 8.

Hidtil har Finanstilsynet anmeldt realkreditobligationer og skibskreditobligationer, der kan betegnes som særligt sikre, til Kommissionen. Der er endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der skal etableres et fælles europæisk register for disse nye særligt dækkede obligationer, der indføres med direktivet. Der er således heller ikke taget stilling til, på hvilken måde notificeringen og afnotificeringen af særligt dækkede obligationer til Kommissionen skal finde sted. Notificering og afnotificering kan

eksempelvis finde sted i et særskilt register i Kommissionen eller ved ren national registerførelse.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register vil være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte obligationer mister status som særligt sikre. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, vil det blive vurderet, hvorvidt forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Efter 2. pkt. kan den supplerende sikkerhedsstillelse samt udgifterne hertil – når lånet er udbudt i Danmark - ikke overvæltet på de låntagere, hvis ejendommens værdifald har givet anledning til den supplerende sikkerhedsstillelse. Denne regel gælder kun for lån, der er udbudt i Danmark. Hvis en udenlandsk filial, eksempelvis i Sverige, af en dansk bank yder et lån til en svensk låntager, vil den svenske låntager ikke være omfattet af den beskyttelse, medmindre det svenske regelsæt forhindrer dette.

For at give pengeinstitutterne bedre muligheder for at leve op til kravet om at stille ekstra sikkerhed, er der i forslaget til § 152 b givet adgang til, at institutterne kan optage såkaldt »seniorgæld«. Seniorgæld er en form for kapital optaget på særlige vilkår. Herved får institutterne mulighed for at fremskaffe den ekstra kapital billigere, end de ellers ville have kunnet.

Forslaget til § 152 a, stk. 3, 1. pkt., fastsætter, at hvis pengeinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed, således at værdien af aktiver mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, så mister alle obligationer udstedt i det pågældende register betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Den gruppe af aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, skal fortsat holdes adskilt fra pengeinstituttets øvrige aktiver, idet denne gruppe af aktiver ved pengeinstituttets eventuelle konkurs skal tjene til fyldestgørelse af de pågældende obligationsindehavere, jf. forslaget til ny § 247 f.

Efter § 152 a, stk. 3, 2. pkt., kan obligationerne igen få betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene for at være særligt dækkede obligationer. Det kan f.eks. ske, hvis pengeinstituttet på et senere tidspunkt stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, eller hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationerne stiger, f.eks. fordi de belånte ejendommens værdi stiger, så den faktiske belåning af ejendommene ikke længere overstiger de tilladte belåningsgrænser. Det er en forudsætning for, at Finanstilsynet kan tillade, at betegnelsen »særligt dækkede obligationer« genvindes, at pengeinstituttet dokumenterer, at kravene er opfyldt. Finanstilsynet vil herefter notificere obligationerne som særligt dækkede obligationer på ny. Obligationerne kan få betegnelsen tilbage, uanset om pengeinstituttet, der har udstedt obligationerne, har ansøgt om eller generhvervet tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer eller ej. Ved Finanstilsynets vurdering af, om obligationerne kan få betegnelsen særligt dækkede obligationer tilbage, indgår, om instituttet er betryggende indrettet og har de nødvendige procedurer for at kunne opfylde de krav, der stilles til at forvalte særligt dækkede obligationer i overensstemmelse med lovens krav.

Efter det foreslåede stk. 2 skal der stilles supplerende sikkerhed, hvis de registrerede aktivers værdi bliver utilstrækkelig. Hvis en sådan sikkerhedsstillelse sker i tiden op til en konkurs, kunne der opstå et problem i relation til konkurslovens omstødelsesregler.

For at imødegå noget sådant, er der i det foreslåede § 152 a, stk. 4, fastsat, at omstødelse af sikkerhedsstillelse ikke kan ske. Dog vil omstødelse kunne ske, hvis sikkerhedsstillelsen ikke konkret fremstod som ordinær. En tilsvarende bestemmelse kendes på det finansielle område fra § 58 l i lov om værdipapirhandel m.v., og vurderingen af om en sikkerhedsstillelse ikke fremtræder som ordinær vil svare til vurderingen efter § 58 l.

Bestemmelsen er nødvendig for at sikre obligationsindehavernes fyldestgørelse bedst muligt.

§ 152 b

Forslaget til § 152 b, stk. 1, fastsætter, at et pengeinstitut kan optage lån til brug for kravet i § 152 a, stk. 2, om, at instituttet skal stille supplerende sikkerhed, hvis de aktiver, der ligger til grund for udstedelsen af en særligt dækket obligation ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer. De midler, der fremkommer ved denne type lån, betegnes populært »seniorgæld«. Låneoptagelse efter § 152 b kan ske både før og efter kravet om at stille supplerende opstår.

»Seniorgæld« kan alene anvendes til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed.

»Seniorgæld« er således ikke tilladt som et alternativt finansieringsinstrument til særligt dækkede obligationer.

I § 152 b, stk. 2, fastsættes, at det skal fremgå af låneaftalen, hvilket register lånemidlerne optaget efter stk. 1 skal anvendes som supplerende sikkerhed for. Kravet er begrundet i, at det skal være muligt for administrator at spore de enkelte låneoptagelser af »seniorgæld« til de enkelte registre.

I § 152 b, stk. 3, fastsættes, at de lånemidler, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. stk. 1, skal placeres i tilsvarende aktivtyper, som kan anvendes til sikkerhedsmæssig afdækning af særligt dækkede obligationer, jf. § 152 c.

Derudover skal aktiverne fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Såfremt instituttet endnu ikke har erhvervet aktiver for de lånte midler, skal disse midler placeres på en særskilt konto. Har instituttet derimod erhvervet statsobligationer for lånemidlerne, skal disse aktiver placeres i et depot. Har instituttet erhvervet et aktiv, som ikke kan placeres i et særskilt depot, skal disse aktiver mærkes på anden måde, således at det fremgår, at disse aktiver er erhvervet for de pågældende lånemidler. Kravet er begrundet i hensynet til långiverne, der i tilfælde af, at det register, hvortil optagelsen af seniorgæld skulle være anvendt som supplerende sikkerhed, tages under administration eller pengeinstituttet går konkurs, har en separatistret til lånemidlerne, når de endnu ikke er anvendt som supplerende sikkerhed.

Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i registeret, jf. forslaget til § 152 g, stk. 1-3. Når midlerne placeres, skal de øvrige regler, der gælder for seriens indretning, naturligvis også iagttages.

Såfremt værdien af de aktiver, der er indeholdt i registeret, efterfølgende stiger, således at værdien af aktiverne overstiger værdien af de udstedte obligationer – også ud over hvad der kan indeholdes i en overdækning – kan de aktiver, der er erhvervet for seniorgæld, tages ud af registeret, realiseres og enten føres tilbage til den særskilte konto, placeres i et depot, mærkes på anden måde eller udbetales til långiver. Det er en forudsætning, at de indgåede aftaler om seniorgæld ikke tilsidesættes herved.

Den konkursretlige behandling af seniorgæld, når denne er anvendt som supplerende sikkerhed og indgår i et register, fremgår af forslaget til § 247 d, stk. 2. Den konkursretlige behandling af seniorgæld, der ikke er anvendt som supplerende sikkerhed, fremgår af forslaget til § 247 e.

§ 152 c

Forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 1-7, gennemfører bilag VI, del 1, pkt. 68 a-f, i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv og omfatter de aktivtyper, der kan anvendes som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer. Disse aktiver er afgrænset til aktiver, der anses for særligt sikre.

Der er ikke en egentlig geografisk begrænsning for, i hvilke lande de enkelte aktiver kan befinde sig. De aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af særligt dækkede obligationer, skal dog kunne leve op til de krav til værdiansættelse, kontrol af aktivernes tilstedeværelse, løbende opgørelse af aktivernes værdi m.v., som der stilles i lovens øvrige bestemmelser.

Efter nr. 1, kan lån mod sikkerhed i fast ejendom indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Begrebet »fast ejendom« er ikke nærmere defineret i direktivet. Afgrænsningen af hvilke ejendomme, der kan belånes ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, skal i mangel af holdepunkter i direktivet fortolkes i overensstemmelse med de gældende regler på realkreditområdet, hvilket vurderes at være foreneligt med direktivet. Ud over de mere traditionelle ejendomstyper medfører det, at ubebyggede grunde, byggeprojekter og blandende ejendomme kan belånes ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. De tre kategorier af ejendomme er alle omfattet af § 5 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og kan i dag belånes ved udstedelse af realkreditobligationer.

Ubebyggede grunde kan i dag belånes op til 40 pct., jf. § 5, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Det er en betingelse, at der er tale om et selvstændigt udmatrikuleret areal. Det er endvidere kun lovlige bebyggelsesmuligheder i henhold til bestemmelser i gældende lokalplaner eller andre planbestemmelser, der kan lægges til grund for en værdiansættelse af en ubebygget grund.

Byggeprojekter kan belånes, jf. § 8, stk. 5, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Det er dog en betingelse, at der stilles garanti for lånets indfrielse eller nedbringelse, hvis det ved byggeriets færdiggørelse viser sig, at lånet ikke kunne være ydet med det bevilgede beløb. Reglerne om, med hvilken vægt kreditinstitutgarantier kan indgå som sikkerhed for udstedelsen af en særligt dækket obligation i bestemmelsens nr. 7, skal iagttages. Et byggeprojekt kan belånes svarende til de lånegrænser, der gælder for den ejendomskategori, som byggeprojektet vedrører. Det betyder, at et parcelhus-projekt kan belånes op til 80 pct. Vurderes det færdige hus at være 4 mio. værd, kan et kreditinstitut således forhåndsbelåne 80 pct. heraf svarende til 3,2 mio. Er der tale om et kontorprojekt til 10 mio. kr., kan der forhåndsbelånes 60 pct. heraf svarende til 6 mio. kr.

Blandende ejendomme belånes efter en 80/20-regel, jf. § 14, stk. 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Denne regel indebærer, at såfremt en ejendomskategori udgør mindst 80 pct. af ejendommens samlede areal, kan hele ejendomme belånes efter denne ejendomskategori. En ejendom, der udgør 20 pct. kontor- og forretningsejendom og 80 pct. beboelse, kan således belånes efter reglerne om beboelsesejendomme.

For realkreditinstitutter er de enkelte ejendoms kategorier i dag nærmere defineret i bekendtgørelse nr. 774 af 1. september 2003 om afgrænsning af ejendoms kategorier og indfrielse af lån ved overgang til anden ejendoms kategori (ejendoms kategoribekendtgørelsen).

Hvis den faste ejendom er beliggende i udlandet sidestilles den sikringsakt, der gælder efter regler i det på gældende land for at registrere en panteret, med tinglyst panteret.

I nr. 2, foreslås, at lån mod sikkerhed i skibe kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det er en betingelse, at det skib, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af særligt dækkede obligationer, er registreret i enten Dansk Skibsregister, Dansk Internationalt Skibsregister eller i et andet internationalt anerkendt skibsregister, der frembyder tilsvarende sikkerhed. Heri ligger, at de retsvirkninger, der er forbundet med en registrering i et internationalt register, skal svare til de retsvirkninger, som er knyttet til en registrering i Dansk Skibsregister eller Dansk Internationalt Skibsregister.

Herudover kan der ydes byggelån til brug for finansiering af ny- eller ombygning af skibe, som ydes uden pant i skib. De nærmere betingelser for, hvornår disse lån kan ydes, vil blive fastsat i en bekendtgørelse, jf. § 152 h, nr. 3.

Efter nr. 3-5 kan fordringer på og garantier fra centralregeringer m.v. også indgå som sikkerheder. Er der tale om obligationer eller gældsbreve, hvor udsteders ikke-efterstillede gæld efter det omarbejdede kreditinstitutdirektiv vægtes med 20 pct., kan disse former for sikkerheder dog ikke indgå i sikkerhedsgrundlaget for de udstedte særligt dækkede obligationer med mere end 20 pct.

Hvorledes fordringer og garantier vægtes er reguleret i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv bilag VI, del 1. Disse regler om vægtning fremgår i dansk ret af kapitaldækningsbekendtgørelsen

(bekendtgørelse nr. 10113 af 22. december 2006).

Endvidere kan visse fordringer på kreditinstitutter indgå, jf. nr. 6. Den samlede mængde af fordringer på kreditinstitutter kan dog maksimalt udgøre 15 pct. af sikkerhedsgrundlaget for de udstedte særligt dækkede obligationer.

Betingelsen om, at den samlede mængde af fordringer på kreditinstitutter maksimalt kan udgøre 15 pct. af sikkerhedsgrundlaget for de udstedte særligt dækkede obligationer, gælder ikke tilgodehavender, der opstår i forbindelse med terminsbetalinger på og indfrielse af lån sikret ved pant i fast ejendom. Disse beløb skal således ikke regnes med i grænsen på 15 pct. Til gengæld skal tabsgarantier fra pengeinstitutter være omfattet af grænsen.

Efter nr. 7 kan øvrige ikke efterstillede tilgodehavender hos kreditinstitutter, der opfylder betingelserne i nr. 6, indgå som sikkerheder. Den samlede risiko på disse kreditinstitutter, jf. nr. 6 og 7, kan dog ikke overstige 15 pct. af den nominelle værdi af udsteders udstedte særligt dækkede obligationer.

Grænserne for, hvor meget de forskellige aktivtyper kan indgå med i sikkerhedsgrundlaget for de udstedte særligt dækkede obligationer, svarer til de grænser, der er anført i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv, bilag VI, del 1, punkt 68.

Det foreslås i § 152 c, stk. 2, at en særligt dækket obligation ikke må ske med sikkerhed i både fast ejendom og skibe. Baggrunden for denne adskillelse er, at det ønskes at give investorerne den sikkerhed, der ligger i, at der er ensartede karakteristika for aktiverne i den enkelte obligation.

Forslaget indebærer, at hvis et pengeinstitut udsteder en særligt dækket obligation med sikkerhed i fast ejendom, kan pengeinstituttet ikke inden for den udstedte obligation stille supplerende sikkerhed i form af skibe, hvis f.eks. markedsprisen på fast ejendom falder og omvendt.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 152 g, stk. 1, 3. pkt., hvorefter et register ikke må indeholde aktiver, der både har sikkerhed i fast ejendom og skibe.

I 152 c, stk. 3, foreslås, at Finanstilsynet får mulighed for at tillade, at der anvendes andre aktivtyper som sikkerhed for obligationsudstedelsen end de, der er nævnt i stk. 1 – og under hvilke grænser dette kan ske.

Baggrunden for dette er, at det omarbejdede kreditinstitutdirektiv, som indeholder reglerne om særligt dækkede obligationer – for en række konkrete værdipapirer fra de enkelte medlemslande har fastsat afvigende regler for, i hvilket omfang og med hvor meget de pågældende kan indgå som sikkerhed for obligationsudstedelsen. Af direktivet fremgår, at der som udgangspunkt gælder samme regler for tilsvarende værdipapirer i andre medlemslande.

Det er ikke på forhånd muligt at afgøre, om danske udstedelser af særligt dækkede obligationer vil svare til disse konkrete undtagelser i direktivet. Dette skal vurderes i forbindelse med de enkelte udstedelser. Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i de konkrete tilfælde kan tillade anden sikkerhedsstillelse end den, som foreskrives i § 152 c, stk. 1.

Som eksempel på en sådan undtagelse i direktivet kan nævnes, at der for værdipapirer, benævnt privilegerede andele, udstedt af franske »fonds communs de créances« er fastsat en grænse på 20 pct., som den maksimale andel disse privilegerede andele kan indgå med i sikkerheden for obligationsudstedelsen. Hovedreglen i direktivet og dermed i lovforslaget er 15 pct. for tilgodehavender på andre kreditinstitutter, jf. forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7.

Det fremgår videre, at indtil den 31. december 2010 finder grænsen på 20 pct. for disse privilegerede andele ikke anvendelse under visse betingelser. Inden 2010 skal denne undtagelse revurderes, og på grundlag af denne vurdering kan Kommissionen i givet fald forlænge perioden (direktivets bilag VI, punkt 68). Af direktivet fremgår videre, at for tilsvarende securitisation-enheder gælder samme undtagelse.

Da danske realkreditinstitutter som udgangspunkt kan være en tilsvarende securitisation-enhed, er

der mulighed for, at et sådant institut i forbindelse med en konkret obligationsudstedelse efter direktivet vil kunne anvende en tilsvarende 20 pct.-grænse for, hvor stor en andel af sikkerheden for obligationsudstedelsen, der må udgøres af tilgodehavender på kreditinstitutter. Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet kunne tillade noget sådant, hvis realkreditinstituttet konkret lever op til de betingelser, som direktivet opstiller for at være en tilsvarende securitisation-enhed. Det er forventningen, at Totalcredit kan det.

De afvigelser fra lovens regler, som Finanstilsynet kan tillade, er alene hvilke aktivtyper, som kan indgå som sikkerhed for obligationsudstedelsen samt afvigelser fra de procentgrænser, som efter forslaget gælder for disse aktivtyper, jf. forslaget til § 152 c, stk. 1. Finanstilsynet kan endvidere alene tillade en sådan afvigelse, hvis det omarbejdede kreditinstitutdirektiv åbner mulighed herfor.

§ 152 d

Det foreslås i § 152 d, stk. 1, at der for lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom gælder de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, der er fastsat i §§ 3-5 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. dog stk. 2 og 3.

Lånegrænserne kan dog overskrides ved konvertering af allerede ydede lån, hvis instituttet stiller supplerende sikkerhed for den del af lånet, der overskrider lånegrænserne.

I § 152 d, stk. 2, gives der mulighed for, at institutterne kan tilbyde lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. med løbetider og afdragsprofiler, der aftales med den enkelte kunde. Den hidtil kendte model fra realkrediten med 30-årige lån og op til 10 års afdragsfrihed fraviges således. Til gengæld må disse nye lån ikke overstige 75 pct. af ejendommens værdi.

Det bemærkes, at 75 pct.-grænsen først gælder fra den 1. juli 2009. I perioden fra den 1. juli 2007 til den 1. juli 2009, er lånegrænsen 70 pct. af ejendommens værdi, jf. overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 13. Denne to trins-model er valgt for at få en mere glidende overgang mellem de eksisterende og de nye lånetyper. Lånegrænserne på henholdsvis 70 og 75 pct. af ejendommens værdi skal alene være overholdt på det tidspunkt, hvor lånet indgår i registret som sikkerhed for obligationsudstedelsen.

Uanset at den konkrete lånegrænse er fastsat til 70 eller 75 pct., skal der først stilles supplerende sikkerhed, hvis lånegrænsen på 80 pct., jf. stk. 1, overskrides.

Bestemmelsen giver mulighed for, at der ikke aftales et forfaldstidspunkt for lånet. Det skal dog i den forbindelse bemærkes, at den skattemæssige fradragsret for renteudgifter er betinget af, at der på forhånd er aftalt et forfaldstidspunkt for lånet.

I § 152 d, stk. 3, fremgår, at lånegrænsen på 60 pct., som gælder for erhvervsjendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan forhøjes til 70 pct., af ejendommens værdi, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

For lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., det vil sige landbrugs- og skovbrugsejendomme og gartnerier m.v., kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, såfremt der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Bestemmelsen betyder eksempelvis, at et institut kan belåne en ejendom med en værdi på 1 mio. kr. op til 60 pct., dvs. op til 600.000 kr., uden tilførsel af supplerende sikkerhed. Ønsker instituttet imidlertid at belåne ejendommen med 70 pct., dvs. med 700.000 kr., skal der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. af lånet udover de 600.000 kr. I det nævnte tilfælde skal der således stilles supplerende sikkerhed for 10.000 kr. svarende til 10 pct. af 100.000 kr.

Såfremt den supplerende sikkerhed stilles i form af en bankgaranti, vil denne være omfattet af 15 pct. grænsen i § 152 c, stk. 1, nr. 6-7.

Af § 152 d, stk. 4, fremgår, at et kreditinstitut, der udsteder særligt dækkede obligationer, kan medtage mur- og nagelfast tilbehør ved værdiansættelsen af en fast ejendom.

Af det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF fremgår alene, at der kan gives lån med sikkerhed i »fast ejendom«. Det fremgår således ikke af direktivet, hvad der kan indgå ved værdiansættelsen af den faste ejendom – ud over grund og bygninger, som falder ind under en traditionel fortolkning af betegnelsen »fast ejendom«. Der findes ikke nogen fælleseuropæisk praksis for fortolkningen af begrebet fast ejendom og således heller ikke for, hvad der kan indgå ved værdiansættelsen af en fast ejendom. Den nedenfor skitserede fortolkning, jf. forslaget til stk. 4 og 5 sikrer i videst muligt omfang en forsættelse af de gældende regler for, hvad der kan indgå ved værdiansættelsen af en fast ejendom.

I Danmark kan forståelsen af begrebet »fast ejendom« søges afgrænset ud fra § 38 i tinglysningsloven, der omhandler hvilket tilbehør, der indgår ved pantsætning af fast ejendom.

Af § 38 i tinglysningsloven fremgår, at bygningstilbehør, der er lagt ind i bygningen til dennes brug på ejerens bekostning, som ikke fornuftigvis kan fjernes fra ejendommen, omfattes af en eventuel panteret i ejendommen. Der kan således ikke forbeholdes særskilt ret over dette tilbehør. Denne bestemmelse omfatter blandt andet ledninger, varmeanlæg og husholdningsmaskiner. At tilbehøret skal være lagt ind på ejerens bekostning indebærer, at tilbehør, som er indlagt på en tredjemands bekostning, eksempelvis en lejer, ikke omfattes af en eventuel panteret. Dette tilbehør vil derfor heller ikke kunne indgå ved en værdiansættelse af ejendommen.

I lovforslaget er det valgt at lade det tilbehør, der omfattes af § 38 i tinglysningsloven indgå ved værdiansættelsen af den faste ejendom, idet dette tilbehør indgår som en helt naturlig og integreret del af den faste ejendom. Bestemmelsens omfang svarer således til rækkevidden af § 38 i tinglysningsloven.

Efter § 152 d, stk. 5, kan et kreditinstitut, der udsteder særligt dækkede obligationer med sikkerhed i erhvervsejendomme, lade indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den besætning, der hører til ejendommen, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, også indgå ved værdiansættelsen. Værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, kan maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger, hvilket svarer til den nugældende regel for realkreditobligationer.

Med »indretninger i erhvervsejendommen til brug for dennes drift« skal forstås fastgjort inventar, der ikke umiddelbart kan flyttes, og som ikke falder under tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven. Det er således et krav, at inventaret indgår som en naturlig og integreret del af driften af den pågældende erhvervsejendom. Det er også et krav, at inventaret er indlagt for ejerens bekostning, som det også gælder for § 38-tilbehør. Med bestemmelsen vil eksempelvis et malkeanlæg eller et udmugningsanlæg, der er indlagt i en landbrugsejendom kunne indgå ved værdiansættelsen af denne. Tilsvarende vil eksempelvis et fastgjort transportbånd i en industriejendom, der knytter sig til driften af denne, kunne indgå ved værdiansættelsen. Der gælder ingen belåningsgrænser for, hvor meget dette inventar kan indgå med ved værdiansættelsen af landbrugsejendommen.

I landbrugsejendomme kan den til ejendommen hørende besætning, når denne indgår i en »kontinuerlig produktion« endvidere indgå ved værdiansættelsen af landbrugsejendomme.

Besætning, der indgår i en »kontinuerlig produktion«, omfatter dels en stambesætning, hvor der ikke foretages løbende udskiftning, eksempelvis avlsdyr. Derudover omfatter besætning i »kontinuerlig produktion« de dyr, der løbende skiftes ud, når blot størrelsen af beholdningen er nogenlunde konstant. Er der derfor på landejendommen en rimelig fast bestand af smågrise, er disse omfattet af begrebet »kontinuerlig produktion« uanset, at der løbende sendes grise til slagtning, når blot der i samme tempo kommer et nogenlunde tilsvarende antal grise ind i besætningen.

Er der derimod tale om en besætning, der sendes til slagtning, og der derefter går et par måneder,

inden der igen kommer nye dyr, så kan denne del af besætningen ikke indgå ved værdiansættelsen af landbrugsejendommen, idet der ikke er tale om »kontinuerlig produktion«. Det afgørende for, om dele af besætningen indgår i den »kontinuerlige produktion« er derfor, om der til enhver tid er et nogenlunde konstant antal dyr, således at disse dyr i tilfælde af en konkurs, vil indgå i konkursboet. Det er derfor også uden betydning, om dyrene findes i levende eller slagtet tilstand, når blot de repræsenterer den samme værdi.

Det stilles dog som krav, at dyrene falder ind under en normal landbrugsdrift og har væsentlig betydning for ejendommen. Rideheste kan derfor ikke indgå i værdiansættelsen, uanset de ikke skiftes ud løbende, da de ikke er en del af en normal landbrugsdrift.

Stambesætningen kan indgå med de belåningsgrænser, som gælder for realkreditobligationer i dag, hvorefter stambesætningen højst kan indregnes med op til 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

Denne valgte afgrænsning er mere snæver end afgrænsningen i § 37 i tinglysningsloven af, hvornår tilhører til erhvervsejendomme kan være omfattet af pant i ejendommen efter aftale. § 37 i tinglysningsloven omfatter – ud over driftsinventar og driftsmateriel – også besætning, gødning, afgrøder og andre frembringelser, for så vidt de ikke udskilles ifølge en regelmæssig drift af ejendommen.

Konsekvensen af den foreslåede bestemmelse er, at eksempelvis et kornlager og en traktor m.v. ikke kan indgå i værdiansættelse af en landbrugsejendom, hvis et lån skal finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

I overensstemmelse med definitionen af landbrugsejendomme i § 12 i ejendoms-kategori-bekendtgørelsen, omfatter landbrugsejendomme skovbrug og gartnerier, der således også kan belånes ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

§ 152 e

Det foreslås i § 152 e, stk. 1, 1. pkt., at lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev. Det indebærer, at pengeinstitutter, der tilbyder finansiering ud over de i lovforslaget fastsatte lånegrænser, skal gøre dette på to pantebreve. Lån i eksempelvis fast ejendom på baggrund af særligt dækkede obligationer kan ikke overstige 80 pct. af ejendommens værdi. Belåning af de resterende 20 pct. skal således ske på særskilt pantebrev.

Kravet om særskilt pantebrev gælder ikke for skibsfinansieringsinstituttet. Adgangen til at anvende flådepant for dette institut medfører, at kravene til adskillelse ikke er sammenlignelige i forhold til belåning af fast ejendom.

Kravet om særskilt pantebrev vil lette administrationen i et administrationsbo, da der ikke vil være tvivl om, hvorvidt det alene er en del af et pantebrev, som indgår i registret. Opstilles der ikke krav om særskilt pantebrev, kan det risikeres, at en sekundær rettighedshaver må vente helt til obligationernes udløb før den pågældendes krav kan fyldestgøres – forudsat pantet er tilstrækkeligt hertil.

Det følger af bemærkningerne til § 152 a, stk. 1, at aktiver kan tages ud af registeret, såfremt værdien af de aktiver, der er indeholdt i registeret, overstiger værdien af de udstedte obligationer.

Det følger videre af bestemmelsen, at lån ikke må ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. Reglen er identisk med § 2, stk. 2, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Reglen er begrundet i, at hverken ejerpantebreve eller skadesløsbreve indeholder oplysninger om den underliggende fordring, og at det derfor vil reducere tingbogens oplysningsværdi, hvis der generelt blev givet adgang til at anvende disse pantebreve. Det tillægges også vægt, at der ved en generel brug af ejerpantebreve er risiko for kollisionsproblemer ved stiftelse af sekundære panterettigheder. Endvidere ville en generel adgang til at anvende ejerpantebreve og skadesløsbreve indebære en generel forringelse af efterstående panthaveres retsstilling.

Hvis der anvendes et almindeligt direkte pantebrev, skal det efter § 152 e, stk. 1, 2. pkt., fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer og derfor primært tjener til sikkerhed for obligationsindehaverne, modparter på finansielle kontrakter og eventuelle seniorgælds långivere. Herved bringes en erhverver af pantebrevet i ond tro dels om den fordelagtige konkursretlige behandling af obligationsindehaverne forud for erhververen og dels om, at de løbende betalinger på lånet skal tilfalde obligationsindehaverne. Erhververen vil således ikke kunne ekstinkvere obligationsindehaverens rettigheder, jf. gældsbrevslovens § 14.

Justitsministeriet vil udarbejde en ny pantebrevsformular, som kan anvendes ved tinglysning af pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved særligt dækkede obligationer.

Det er ikke et krav, at lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske på den af Justitsministeriet udarbejdede nye pantebrevsformular. Lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede obligationer vil tillige kunne ske på et direkte pantebrev, der er udarbejdet på den almindelige pantebrevsformular.

I § 152 e, stk. 2, foreslås det, at pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før lovens ikrafttræden den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer

Bestemmelsen indebærer, at også ejerpantebreve og skadesløsbreve, såfremt disse er tinglyst før lovens ikrafttræden den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationslån.

Det er vurderet, at det er hensigtsmæssigt at give mulighed for at anvende den gamle pantebrevsportefølge tinglyst før 1. juli 2007 ved ydelse af særligt dækkede obligationslån. Dette vil lette forholdene for de kunder, som er i besiddelse af et sådant gammelt pantebrev, da man undgår at skulle udstede et nyt, herunder også at skulle betale omkostningerne til dette.

Da de kommende panthavere vil være finansielle virksomheder, som er professionelle i deres omgang med gældsbreve m.v. og som desuden er underlagt adfærdsregulering gennem lovgivningen, er det endvidere fundet forsvarligt, at det ikke kræves, at disse »gamle« pantebreve skal have en tinglyst påtegning om, at de for fremtiden kan anvendes til sikkerhed for særligt dækkede obligationslån. Risikoen for, at pantebreve overdrages til en aftaleerhverver, uden at denne informeres om, at der er tale om et særligt dækkede obligationslån – og derved risikoen for ekstinktion af obligationsindehaverens rettigheder – vurderes således at være yderst begrænset. Den risiko vurderes ikke at påvirke obligationernes karakter som særligt dækkede obligationer.

I § 152 e, stk. 3, foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at dispensere fra forbudet i stk. 1 mod ejerpantebreve og skadesløsbreve, når lån ydes til fast ejendom, der er beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland. Baggrunden herfor er, at belåning af fast ejendom i nogle andre lande baseres på ejerpantebreve og lignende. For at dispensation kan opnås, skal instituttet sandsynliggøre, at der ikke herved er risiko for instituttets pantesikkerhed, herunder at der ikke er væsentlig risiko for kollisionsproblemer ved stiftelse af sekundære panterettigheder.

§ 152 f

Det foreslås i § 152 f, at der for udstedelse af særligt dækkede obligationer med sikkerhed i skibe gælder en lånegrænse på 70 pct. af det pantsatte skibs værdi. I henhold til bilag VI, del 1, pkt. 68, i det omarbejde kreditinstitutdirektiv kan grænsen sættes til 70 pct. af det pantsatte skibs værdi. Denne grænse skal inden udgangen af 2010 revurderes, og på baggrund af denne revurdering kan Kommissionen i givet fald forlænge perioden efter proceduren i artikel 151 i det omarbejde kreditinstitutdirektiv med eller uden en revisionsbestemmelse.

Løbetiden for lån med pant i skibe kan højst udgøre 15 år på lånets udbetalingstidspunkt. For byggelån til ny- og ombygning af skibe kan løbetiden højst udgøre 4 år regnet fra tidspunktet fra første udbetaling. Når instituttet fastsætter løbetiden skal de tage hensyn til skibstypens gennemsnitlige levetid og det konkrete skibs alder og stand m.v.

§ 152 g

Forslaget til § 152 g gennemfører de dele af bilag VI, del 1, pkt. 68-69 i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, der vedrører udstedelse af særligt dækkede obligationer, hvor der stilles krav om, at de anerkendte aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de pågældende særligt dækkede obligationer, ifølge lovgivningen udelukkende skal anvendes til at beskytte obligationsejerne mod tab i tilfælde af pengeinstitutts betalingsstandsning eller konkurs.

Det foreslås i stk. 1, at pengeinstitutter, der ønsker tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, skal etablere et eller flere registre til udstedelser af særligt dækkede obligationer.

Det forventes, at et pengeinstitut, der udsteder mange særligt dækkede obligationer, vil etablere flere registre. Baggrunden for denne forventning skyldes reglen om, at alle de obligationer, der er udstedt fra ét register, vil miste betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, hvis der blot for én udstedelse ikke stilles den fornødne supplerende sikkerhed, jf. forslaget til § 152 a, stk. 3, 1. pkt.

Registerordningen svarer i store træk til den ordning, der findes på forsikringsområdet til registrering af aktiver, der modsvarer værdien af forsikringshensættelserne i det enkelte forsikringsselskab og sikring af de forsikredes fortrinsstilling i tilfælde af konkurs.

Et register skal indeholde de aktiver, der ligger til sikkerhed for den pågældende udstedelse af de særligt dækkede obligationer. Registeret skal endvidere indeholde finansielle instrumenter, hvor betingelserne for, at disse kan indgå i registeret er opfyldt, samt aktiver erhvervet for seniorgældsmidler, jf. forslaget til § 152 b, hvor de pågældende finansielle instrumenter og aktiver erhvervet for seniorgældsmidler vedrører den pågældende obligationsudstedelse.

Registeretableringen indebærer en separatistlignende stilling for indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter og seniorgældslångivere til de registrerede aktiver, idet kun de udgifter, der er forbundet med administrationen ifølge forslaget til § 247 a, skal afholdes forinden disse parter fyldestgøres af de registrerede aktiver.

Efter almindelige formueretlige regler vil en sådan separatistlignende stilling almindeligvis kræve foretagelse af særlige skridt. Under hensyn til at pengeinstitutter er undergivet tilsyn af en særlig offentlig myndighed og løbende er forpligtet til at indberette om de registrerede aktiver, er det fundet forsvarligt at indrømme indehaverne af de særligt dækkede obligationer en separatistlignende stilling alene på grundlag af pengeinstitutternes interne registreringer, uanset disse ikke har særlig tilværelse overfor omverdenen i øvrigt. Årsagen til denne afvigelse fra dansk rets almindelige regler er først og fremmest hensynet til en smidig administration.

Modparter på finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici tildeles en separatistlignende stilling på lige fod med obligationsejerne til de registrerede aktiver i tilfælde af pengeinstitutts betalingsstandsning eller konkurs. Seniorgældslångivere tildeles en sekundær separatistlignende stilling, idet de dækkes efter obligationsindehaverne og modparter på finansielle instrumenter.

Forslaget til stk. 1, 3. pkt., fastsætter, at et register ikke må indeholde aktiver, der har sikkerhed i såvel fast ejendom som i skibe. Baggrunden for denne adskillelse er, at det ønskes at give investorerne den sikkerhed, der ligger i, at der er ensartede karakteristika for aktiverne i det enkelte register. Forslaget har den konsekvens, at hvis et pengeinstitut ønsker at udstede særligt dækkede obligationer med sikkerhed i såvel skibe som fast ejendom, skal pengeinstituttet etablere mindst to registre. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 152 c, stk. 2, hvorefter en udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke må ske med sikkerhed i både fast ejendom og skibe.

Forslaget indebærer også, at hvis et pengeinstitut udsteder særligt dækkede obligationer med sikkerhed i fast ejendom, kan pengeinstituttet ikke inden for denne udstedelse stille supplerende sikkerhed i form af skibe, hvis f.eks. markedsprisen på fast ejendom falder og omvendt.

Forslaget til § 152 g, stk. 2, om at finansielle instrumenter alene kan indgå i et register, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i registeret og de udstedte særligt dækkede obligationer, og hvis pengeinstitutts betalingsstandsning eller konkurs ikke medfører

misligholdelse af en aftale om et finansielt instrument, skyldes hensynet til sikring af risikoafdækning netop i den situation, hvor registret skal udskilles. Hvis ikke dette krav blev stillet, ville den foretagne risikoafdækning ikke være til stede i den situation, hvor der er særligt brug for den.

Efter § 152 g, stk. 3, tjener de aktiver, herunder finansielle instrumenter, der er indeholdt i registeret, først til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter med hvem de finansielle instrumenter er indgået. Aktiverne tjener også til sikkerhed for indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, hvor obligationerne ikke længere har betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, fordi pengeinstituttet ikke har opfyldt kravet om at stille supplerende sikkerhed eller hvis pengeinstituttet ikke længere er et pengeinstitut, jf. § 247 f. Herefter tjener aktiverne i registeret til sikkerhed for seniorgældslångivere.

Det betyder, at de aktiver, der ligger i registeret, ikke indgår i pengeinstituttets konkursmasse til dækning af instituttets øvrige kreditorer, herunder til dækning af obligationsudstedelser, hvor aktiverne bag disse udstedelser er registreret i et andet register.

Rangordenen for fyldestgørelse i tilfælde af instituttets konkurs følger af forslaget til § 247 d, stk. 1.

Det foreslås i § 152 g, stk. 4, at det udstedende pengeinstitut skal indberette registrets aktiver til Finanstilsynet. For at sikre at registrene føres forsvarligt, pålægges pengeinstituttets valgte revisorer at kontrollere, at der registreres de fornødne aktiver til at dække udstedelsen af de pågældende særlige obligationer i det særskilte register. Finanstilsynet fastsætter ifølge forslaget til § 152 h nærmere regler for registrets indretning i bekendtgørelsesform.

§ 152 h

Det foreslås i § 152 h, nr. 1, at Finanstilsynet fastsætter regler for værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer samt for den løbende opgørelse af sikkerhedernes værdi i forhold til obligationerne.

Ifølge det omarbejdede kreditinstitutdirektiv skal der ske en regelmæssig overvågning af værdien af de ejendomme, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer. For erhvervsjendomme skal dette ske minimum en gang årligt og for beboelsesejendomme mindst hvert tredje år. Hvis markedssituationen er præget af betydelige ændringer, skal der ske en hyppigere overvågning. Der kan anvendes statistiske metoder til at overvåge ejendommens værdi og identificere, hvilke ejendomme der skal overvåges.

Hvis der foreligger oplysninger, der godtgør, at ejendommens værdi kan være faldet betydeligt i forhold til markedsprisen, skal en ejendomsvurdering revideres af en vurderingssagkyndig. Den vurderingssagkyndige skal have de nødvendige kvalifikationer og være uafhængig af kreditbevillingsprocessen i det institut, der har ydet lånet, og som udsteder de særligt dækkede obligationer.

Ved ydelse af lån i ejendomme, der overstiger 3 mio. EUR eller 5 pct. af instituttets egenkapital, skal ejendomsvurderingen revideres af den vurderingssagkyndige mindst hvert tredje år.

I § 152 h, nr. 2, foreslås, at Finanstilsynet fastsætter regler for, hvordan værdiansættelsen af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen skal foretages. I den forbindelse skal der bl.a. tages stilling til under hvilke betingelser, man ved værdiansættelse af aktiver beliggende i udlandet kan anvende de værdiansættelsesregler, der gælder i det pågældende land. Hensigten er en regel om, at Finanstilsynet vurderer, hvorvidt der kan gives dispensation fra de danske regler, herunder om der kan dispenseres mod fastsættelse af eksempelvis lavere lånegrænser.

Det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF indeholder ikke regler om, hvilke værdiansættelsesmetoder der skal lægges til grund i forbindelse med sikkerhedsstillelse i skibe, heller ikke hvis de er under ombygning. Danmarks Skibskredit A/S har som udgangspunkt hidtil anvendt den praksis, at skibe vurderes hvert halve år af en uafhængig vurderingssagkyndig, og at værdien skal ansættes til markedsværdien, dvs. det beløb et skib eller et skib under bygning kan

handles til på værdiansættelsesdatoen i en uafhængig transaktion mellem en køber og en sælger. Ind imellem går der et længere interval mellem vurderingerne end 6 måneder, men værdiansættelsen af samtlige skibe foretages to gange om året. Hvis Danmarks Skibskredit A/S mener at have et særligt godt grundlag for at foretage en værdiansættelse, f.eks. fordi et søsterskib netop er blevet vurderet af en ekstern vurderingssagkyndig, så fastsætter Danmarks Skibskredit A/S selv værdien af det pågældende skib.

Denne uregulerede praksis lever op til de krav, der er fastsat for vurdering af fordringer i det omarbejde kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF. Der vil blive fastsat regler om værdiansættelse m.v. af skibe i bekendtgørelsesform, der som udgangspunkt svarer til den her skitserede praksis. Denne praksis har hidtil levet op til de krav, som ratingbureauerne har fastsat til værdiansættelsesmetoder for traditionelle skibskreditobligationer.

Det fremgår af § 152 h, nr. 3, at der fastsættes nærmere betingelser for, hvornår der kan ydes byggelån til ny- og ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2, herunder hvilke krav der stilles til sikkerheden.

Endvidere foreslås i § 152 h, nr. 4, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler for, hvordan indretningen af registre, jf. § 152 g, skal være, hvordan registreringen skal foregå, samt hvordan kontrol af aktivernes tilstedeværelse foretages. Disse regler vil ligne de regler, der er fastsat for forsikringsselskaber i bekendtgørelse om registrering af aktiver i direkte tegnende forsikringsselskaber, tværgående pensionskasser, firmapensionskasser og filialer i Danmark af udenlandske direkte tegnende forsikringsselskaber. Blandt andet vil der med henblik på at sikre tilstedeværelsen af aktiverne blive fastsat krav om, at det udstedende pengeinstituts valgte revision skal foretage en løbende, regelmæssig og uafhængig kontrol af registret, og at pengeinstituttet fire gange årligt skal indberette en opgørelse over aktiverne i registeret til Finanstilsynet.

Efter § 152 h, nr. 5, kan Finanstilsynet fastsætte regler om pengeinstitutters ydelse af lån med pant i fast ejendom, hvor lånet finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, i tilfælde hvor der ikke foreligger et anmærkningsfrit tinglyst pantebrev. Bestemmelsen giver også hjemmel til, at Finanstilsynet kan fastsætte regler om hvilke alternative sikkerhedsstillelser, der kan stilles i sådanne tilfælde. De regler, der skal fastsætte, vil som udgangspunkt svare til, hvad der gælder efter § 8 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og bekendtgørelse nr. 826 af 7. oktober 2003 om realkreditinstitutters udlån mod midlertidig garanti m.v.

Der vil således blandt andet blive fastsat regler om, at når betingelserne for at udbetale et lån med pant i fast ejendom i øvrigt er opfyldt, kan et pengeinstitut yde lånet,

- 1) selv om pantebrevet er behæftet med præjudicerende retsanmærkninger, såfremt der stilles sikkerhed for, at disse slettes,
- 2) uden tinglyst pantebrev, såfremt der stilles sikkerhed for fremkomst af tinglyst pantebrev,
- 3) selv om låntager ikke har registreret adkomst til ejendommen, såfremt der stilles sikkerhed for, at låntager får endelig adkomst til ejendommen, eller
- 4) på grundlag af en ideel anpart af en fast ejendom, uden at der foreligger et tinglyst dokument, der knytter en tinglyst eksklusiv brugsret til anparten, såfremt der stilles sikkerhed for fremkomst af dette dokument.

Der vil også blive fastsat regler om, at et pengeinstitut kan yde lån til opførelse samt om- og tilbygning m.v. på grundlag af ejendommens forventede værdi (forhåndslån), såfremt der stilles sikkerhed for, at lånet vil blive indfriet eller nedbragt, hvis lånet ikke efter udløbet af fristen for byggeriets færdiggørelse kunne være ydet med det bevilgede beløb.

Den stillede sikkerhed, skal være i overensstemmelse med forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 3-7. Hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et kreditinstitut, vil garantien være omfattet af den 15 pct. grænse, som følger af forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 6-7.

Der vil også kunne fastsættes regler om kvaliteten af sikkerhedsstillelsen, sikkerhedsstillelsens maksimale tidsmæssige udstrækning, og hvornår sikkerhedsstillelsen kan frigives. Endvidere kan det være regler om værdiansættelse og nedbringelse af lån, i tilfælde hvor den forudsatte ejendomsværdi ikke er tilstede efter færdiggørelsen af byggeri.

Det foreslås i § 152 h, nr. 6, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici. Der blev under det lovforberedende arbejde udtrykt ønske om at tilpasse det eksisterende balanceprincip, der gælder for realkreditinstitutter. Det tilpassede balanceprincip skal finde anvendelse på alle kreditinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer samt realkreditobligationer.

Med det tilpassede balanceprincip skal det fortsat være grundreglen, at instituttet kun i yderst begrænset omfang kan tage risici i forbindelse med de aktiver, der udgør sikkerheden bag obligationsudstedelsen. Det vil fortsat være samme typer af risici, der reguleres af balanceprincippet, herunder rente-, options- og valutarisici. Grænserne for de enkelte risici vil blive udvidet, men samtidig vil der blive stillet skrappe krav til stresstests, så der er samme grad af sikkerhed for, at obligationsejerne får opfyldt deres krav i takt med, at de forfalder. Det tilpassede princip vil desuden give mulighed for større fleksibilitet i likviditetsstyringen.

Det nuværende balanceprincip bliver videreført som en del af det tilpassede balanceprincip. Det vil således være muligt under det tilpassede balanceprincip at fortsætte som hidtil.

Bekendtgørelse om et nyt balanceprincip forventes udarbejdet, så reglerne kan træde i kraft samtidig med lovens ikrafttræden den 1. juli 2007.

Ved fastsættelse af de nærmere regler, jf. § 152 h, nr. 1-6, skal disse så vidt muligt være ens for pengeinstitutter og realkreditinstitutter, således at konkurrencevilkårene bliver så lige som muligt. Der vil dog blive fastsat forskellige regler, hvor de særegne forhold i de to kreditinstituttyper kræver dette.

Til nr. 5

§ 162, stk. 1, nr. 3, foreslås ændret som følge af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og instituttet oprettet i medfør af lov om et skibsfinansieringsinstitut (Danmarks Skibskredit A/S) får mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer.

Til nr. 6 og 7

Det foreslås, at det i § 171, stk. 1, § 172, stk. 1, § 173, stk. 1 og § 174, stk. 1, præciseres, at Finanstilsynets beføjelser i henhold til § 124, stk. 5 og 6, og § 125, stk. 8 og 9, også finder anvendelse på koncerner.

Til nr. 8

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 3 i § 224. Bestemmelsen fastslår, at når et pengeinstitut eller realkreditinstitut har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer i medfør af § 16 a, kan tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages separat. En inddragelse af en tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, vil for et realkreditinstitut også indebære, at instituttet hverken kan udstede særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Hvis pengeinstitutets eller realkreditinstitutets tilladelse inddrages i henhold til § 224, stk. 1, eller § 225, stk. 1, bortfalder tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer samtidig som følge af, at udstedere af særligt dækkede obligationer skal være pengeinstitutter eller realkreditinstitutter.

Tilladelsen kan ifølge nr. 1 og 2 inddrages, hvis et pengeinstitut henholdsvis realkreditinstitut gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af kravene vedrørende særligt dækkede obligationer, som er fastsat i lov om finansiel virksomhed henholdsvis lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. samt regler udstedt i medfør af disse love.

Som eksempel kan nævnes, at hvis et penge- eller realkreditinstitut undlader at stille supplerende sikkerhed, således at værdien af aktiver, der tjener til sikkerhed for den enkelte udstedelse, ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer, vil det som udgangspunkt betragtes som en grov overtrædelse, som medfører at instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages. Skyldes den manglende supplerende sikkerhedsstilling en menneskelig eller teknisk fejl, vil overtrædelsen dog næppe betragtes som grov, medmindre instituttet i øvrigt har udvist en manglende evne eller vilje til at opfylde kravet.

Hvis et penge- eller realkreditinstitut får inddraget tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer, vil de udstedelser, der allerede er foretaget og som overholder kravet om, at de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer skal svare til værdien af de udstedte obligationer, jf. § 152 a, stk. 1, fortsat anses som særligt dækkede obligationer.

Hidtil har Finanstilsynet anmeldt realkreditobligationer og skibskreditobligationer, der kan betegnes som særligt sikre, til Kommissionen. Der er endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der skal etableres et fælles europæisk register for de nye særligt dækkede obligationer, der indføres med direktivet. Der er således heller ikke taget stilling til, på hvilken måde notificeringen og afnotificeringen af særligt dækkede obligationer til Kommissionen skal finde sted. Notificering og afnotificering kan eksempelvis finde sted i et særskilt register i Kommissionen eller ved ren national registerførelse.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte serier mister status som særligt sikre. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, skal forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Pengeinstitutter, som har fået tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer inddraget, vil ikke kunne opnå en ny tilladelse, førend kravet om at stille supplerende sikkerhed er opfyldt i alle instituttets tidligere udstedelser af særligt dækkede obligationer.

Tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer kan inddrages efter nr. 3, hvis pengeinstituttet eller realkreditinstituttet ikke gør brug af tilladelsen inden 12 måneder efter, at den er givet.

Til nr. 9, 10 og 12

Ændringerne i § 226, stk. 1 og 2, og i § 253, stk. 1, er konsekvensændringer, som følger af, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 224.

Til nr. 11

Det foreslås at indsætte en række nye bestemmelser.

§§ 247 a og 247 b vedrører dels administrationen af tilbagebetaling til indehaverne af de særligt dækkede obligationer i tilfælde af, at pengeinstituttets tilladelse bliver inddraget, og dels administrators råderet over aktiverne i det register med aktiver, der tjener til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer.

§§ 247 c-274 f regulerer obligationsindehavernes, modparter på finansielle kontrakter og seniorgældslångivernes konkursretlige stilling, hvis pengeinstituttet skulle gå konkurs.

§ 247 a

Det foreslås i § 247 a, stk. 1, at Finanstilsynet træffer beslutning om, at tilbagebetalingen til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, hvis et pengeinstituts tilladelse til at drive pengeinstitutvirksomhed inddrages, eller hvis Finanstilsynet, pengeinstituttet eller andre indgiver konkursbegæring. Hvis konkursbegæring indgives fra andre, kan beslutningen om, at tilbagebetalingen til obligationsindehaverne skal tages under administration, først træffes, når pengeinstituttet erklæres konkurs.

Finanstilsynet kan træffe beslutning om, at tilbagebetalingen til indehaverne af særligt dækkede

obligationer tages under administration, hvis et pengeinstituts tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages efter forslaget til § 224, stk. 3.

Det forventes at være hovedreglen, at Finanstilsynet i de nævnte tilfælde forlanger, at administrationsbo etableres, da hensynet til obligationsejerne som regel altid vil veje tungt.

Når Finanstilsynet træffer beslutning om, at tilbagebetalingen til indehaverne af særligt dækkede obligationer tages under administration, udnævner Finanstilsynet samtidig en administrator samt eventuelle medadministratorer. Administrator skal varetage forvaltningen af registeret og obligationsejernes m.v. rettigheder. Indbetalingerne i form af ydelser på låneporteføljen skal ske til administrationsboet og ikke til pengeinstituttets eller dettes konkursbo.

Det foreslås i § 247 a, stk. 2, at hvis et pengeinstituts tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Registreringen skal foretages af hensyn til offentligheden. Registrering kan ske ved, at Erhvervs- og Selskabsstyrelsen offentliggør en meddelelse om, at administration er iværksat og administrator er udnævnt.

Administrationsboet skal endvidere foranledige, at låntagerne modtager underretning om, at fremtidige betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på lånet kun kan ske til administrationsboet med frigørende virkning.

Efter § 247 a, stk. 3, kan administrator udpege en eller flere medadministratorer, der har en særlig fagkundskab, der vurderes at være til gavn for administrationen. Formålet er at sikre, at administrationen varetages med størst mulig ekspertise og indsigt i relevante forhold.

Det foreslås i § 247 a, stk. 4, at honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet, og at honorarstørrelsen fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Det følger af forslaget til § 247 a, stk. 5, at Finanstilsynet fører tilsyn med administrationsboet. Finanstilsynet har således samme tilsynsmæssige rettigheder og forpligtelser som over for pengeinstituttet og kan undersøge administrationsboets forhold samt afkræve boet oplysninger.

§ 247 b

Bestemmelsen omhandler hvilke aktiver, der indgår i administrationsboet.

Det foreslås i § 247 b, stk. 1, at aktiverne i det særlige register, som er til sikkerhed for obligationsudstedelsen, straks overføres til administrator. Disse aktiver udgør en særlig masse, der primært skal tilfalde indehaverne af de særligt dækkede obligationer. Pengeinstituttets øvrige kreditorer må således respektere, at de registrerede aktiver overlades til administrationsboet, hvilket skal registreres i en værdipapircentral for så vidt angår fondsaktiver og, for så vidt angår fast ejendom i tingbogen. Registrering af skibe skal ske i et skibsregister. Hvis der er tale om aktiver, der befinder sig i udlandet, skal sikringsakten foretages i overensstemmelse med det pågældende lands lovgivning, således at sikringsakten frembyder tilsvarende sikkerhed.

Når et administrationsbo oprettes og derefter overtager de registrerede aktiver fra pengeinstituttet, svarer det til, at en pantaver sætter sig i besiddelse af sit pant på grund af misligholdelse - og der kan på samme måde som ved pant ikke gøres udlæg i aktiverne efter det tidspunkt, hvor aktiverne er overtaget af administrationsboet.

Det foreslås i § 247 b, stk. 2, at hvis et pengeinstitut erklæres konkurs, skal kurator straks sørge for, at de registrerede aktiver overlades til administrator. Bestemmelsen indebærer, at administrator i konkurssituationen på obligationsindehavernes vegne har separatiststilling til de registrerede aktiver. Anmeldes betalingsstandsning, udløser dette ikke i sig selv, at et register tages under administration.

Der er ved anvendelsen af betegnelsen »kurator« frem for »skifteretten«, som er den betegnelse, der

anvendes i § 254, stk. 2, ikke tilsigtet nogen realitetsændring, men blot en mere tidssvarende formulering af en tilsvarende bestemmelse.

Efter forslaget til § 247 b, stk. 3, skal administrator sørge for, at de registrerede aktiver vurderes i overensstemmelse med de gældende værdiansættelsesregler, jf. § 152 h, nr. 2. Det er ikke administrator selv, der skal foretage vurderingen, men administrator må anmode om ekstern bistand, hvis det kræves, for at der er den fornødne ekspertise til at vurdere sikkerhedernes værdi.

Efter forslaget til § 247 b, stk. 4, kan administrationsboet ikke afsluttes før samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret tjener til sikkerhed for, er indfriet, og de finansielle instrumenter er forfaldet. Herefter kan eventuelle overskydende midler udbetales til långivere, der har ydet lån til opfyldelse af kravet om at stille supplerende sikkerhed.

Bestemmelsen medfører, at hvis pengeinstituttet går konkurs, kan konkursboet ikke afsluttes før end administrationsboet er afsluttet, hvilket kan være længe, i princippet op til 30 år eller mere, alt efter hvilken løbetid obligationerne har.

I § 149 i konkursloven er der adgang til at afslutte et konkursbo før, der er foretaget endelig afregning/udlodning, således at endeligt regnskab, endelig udlodning m.v. kan henskydes til tiden efter boets slutning. Det betyder, at konkursboet eventuelt ville kunne afsluttes, uden at det behøver at afvente administrationsboets afslutning. Konkursboets behandling bliver så genoptaget, når administrationsboet afsluttes.

Det foreslås i § 247 b, stk. 5, at et pengeinstituts konkurs ingen retsvirkninger får for administrationsboet, hvis konkursen erklæres efter administrationens begyndelse.

Det foreslås i § 247 b, stk. 6, at administrator forvalter de aktiver, der er modtaget fra pengeinstituttet, og at administrator eventuelt ved fogedens hjælp kan kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 247 c

Det foreslås i § 247 c, at hverken afsigelse af konkursdekret over et pengeinstitut, eller i tilfælde af at kravet om supplerende sikkerhed ikke opfyldes, jf. § 152 a, stk. 2, kan gøres gældende af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller af långivere efter § 152 b, stk. 1, kan gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser, ligesom det ikke fratager pengeinstituttets låntagere disses ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af deres lån. Dette har relevans for låntagernes eventuelle mulighed for at indfri lånet ved indlevering af obligationer. Bestemmelsen svarer til § 28 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

§ 247 d

I § 247 d, stk. 1, foreslås, at indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på finansielle instrumenter - efter betaling af omkostninger i forbindelse med administrationsboet - fyldestgøres først ved et pengeinstituts konkurs. Indehaverne af de særligt dækkede obligationer og finansielle modparter er således tildelt en separatistlignende stilling til de midler, der er indeholdt i registeret, og skal alene respektere omkostninger i forbindelse med administrationsboet.

Det er almindeligt, at der ved indgåelse af finansielle instrumenter stilles sikkerhed mellem parterne for de fordringer, der kan opstå som følge af ændringer i de finansielle instrumenters værdi. Den separatistlignende stilling for modparter på finansielle instrumenter, som foreslås, betyder, at der ikke kan stilles sådan sikkerhed i aktiverne i registeret. Var dette tilladt, kunne modparter på finansielle instrumenter opnå en bedre dækning for deres krav end obligationsejerne i registeret i tilfælde af det udstedende instituts konkurs. Løbende afregning af en finansiell kontrakts værdi, i nogle tilfælde kaldet løbende marginregulering, anses ikke for sikkerhedsstillelse men blot for løbende opfyldelse af kontrakten.

Herefter dækkes seniorgældslångivere. Disse långivere opnår således en sekundær fortrinsstilling til de midler, som er indeholdt i registeret. Eventuelle overskydende midler indgår herefter i

konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven. Det indebærer, at seniorgældslån dækkes efter omkostninger i forbindelse med administrationsboet, obligationsindehaverne og de finansielle modparter, men før simple krav, indehavere af ansvarlig lånekapital og hybrid kernekapital.

Efter forslaget til § 247 d, stk. 2, kan den enkelte obligationsindehaver, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b ikke gøre krav mod pengeinstituttet, hvis dette er i konkurs eller under administration. Administrator optræder således på vegne af alle obligationsindehaverne, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b og kan anmelde krav over for boet på aktiver, der måtte mangle til dækning af obligationsindehavernes og de øvrige parter krav.

Administrator kan ved administrationsboets start anmelde krav for, hvad der måtte mangle i registeret samt ved administrationsboets afslutning anmelde krav i konkursboet svarende til forskellen mellem værdien af de tilbageværende aktiver, der er fastsat i henhold til stk. 3, og det beløb, der tilkommer obligationsindehaverne, hvis de var blevet fyldestgjort fuldt ud, jf. § 247 c, stk. 3. Dette gælder også krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Kravene vil få status af simple krav i konkursboet, og dividenden skal herefter fordeles forholdsmæssigt mellem obligationsindehaverne. Denne konkursretlige status adskiller sig fra forslagets § 2, nr. 11, hvor det fremgår, at § 31 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. også gælder for særligt dækkede obligationer. I tilfælde af konkurs i et realkreditinstitut kan indehavere af særligt dækkede obligationer anmelde et eventuelt udækket restkrav som et privilegeret krav i konkursmassen. Baggrunden for forskellen på den konkursretlige status for obligationsindehavere af særligt dækkede obligationers eventuelle udækkede restkrav er den forskellige kapitalstruktur, der gælder for penge- og realkreditinstitutter, hvor realkreditinstitutter har særskilte serier med eventuel seriereservefond, hvor der i lovgivningen blandt andet fastsættes et kapitalkrav til den enkelte serie.

Den foreslåede konkursretlige stilling for seniorgældslångivere skal gøre det nemmere for pengeinstitutterne at optage lån til brug for dækning af kravet om supplerende sikkerhedsstilling.

Med den foreslåede sekundære fortrinsstilling for seniorgældslån vil obligationsindehaverne således opnå en større grad af sikkerhed for, at de i en konkurssituation kan opnå fuld dækning, hvorfor obligationerne betegnes som særligt sikre. Endvidere vil pengeinstituttets øvrige kreditorer ikke opnå en ringere dækning end den, de har i dag, idet et eventuelt restkrav på baggrund af en udstedt særligt dækket obligation efter forslaget vil blive anmeldt i konkursboet som et simpelt krav.

Det foreslås i § 247 d, stk. 4, at eventuelle overskydende midler i et register ikke kan overføres til andre registre, som et pengeinstitut måtte have etableret til udstedelse af andre særligt dækkede obligationer. Eventuelle overskydende midler skal derimod overføres til konkursboet.

Det foreslås i § 247 d, stk. 5, at en fordringshaver, herunder en indskyder, hvis pengeinstituttet erklæres konkurs, ikke kan foretage modregning i det lån, som fordringshaver har optaget i pengeinstituttet, når pengeinstituttet til finansiering af lånet har udstedt særligt dækkede obligationer.

Bestemmelsen svarer til § 30 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Bestemmelsen er en fravigelse af den udvidede modregningsadgang i konkurs, jf. § 42 i konkursloven, hvorefter en fordringshaver, der på fristdagen havde en fordring på skyldneren, selv om fordringen ikke var forfalden, kan benytte denne til modregning med dens fulde beløb over for en fordring, som da tilkom skyldneren, medmindre modregning var udelukket på grund af fordringens beskaffenhed.

Forslaget skal være med til at sikre, at indehavere af særligt dækkede obligationer får den konkursretlige fortrinsstilling, som er tiltænkt i det omarbejdede kreditinstitutdirektivet 2006/48/EF.

Bestemmelsen ændrer ikke ved låntagers mulighed for modregning, hvis der er tale om lånetyper, der ikke er ydet på baggrund af særligt dækkede obligationer.

§ 247 e

Det følger af bestemmelsen, at provenu fra lån optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, der ikke indgår som sikkerhed i de enkelte registre, i tilfælde af instituttets konkurs skal tjene til sikkerhed for obligationsejerne og modparter på de finansielle kontrakter.

Bestemmelsen skal sikre, at obligationsejerne og modparter på de finansielle kontrakter ikke stilles ringere i en konkurssituation, hvis pengeinstituttet har optaget lån til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed men endnu ikke har placeret de lånte midler i aktiver, og lagt disse aktiver ind i de enkelte registre eller hvis låneprovenuet efterfølgende er udtaget af registret efter at have tjent som supplerende sikkerhed.

Skulle der være overskydende midler på den separate konto eller depot eller lignende, hvor seniorgældsmidler skal placeres, indtil de indgår eller efter de er taget ud af i de enkelte registre, skal de overskydende midler udbetales til de enkelte långivere.

§ 247 f

Der foreslås i § 247 f, stk. 1, at indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, fordi pengeinstituttet ikke har overholdt kravet om at stille supplerende sikkerhed, eller fordi det ikke længere er et pengeinstitut, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer. Tilsvarende gør sig gældende for finansielle modparter og seniorgældslångivere, hvis pengeinstituttet har optaget lån til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed.

De aktiver, der indgår i pengeinstituttets register over aktiver, der tjener til sikkerhed for udstedelsen af en særligt dækket obligation, tjener således også til dækning af indehavere af en særligt dækket obligation, uanset at denne har mistet betegnelsen »særligt dækket obligation«, samt finansielle modparter og seniorgældslångivere, der relaterer sig til de pågældende obligationer.

Aktiverne skal derfor overlades til administrationsboet, jf. § 247 b, stk. 1.

Efter forslaget til § 247 f, stk. 2, skal eventuelle restkrav anmeldes af administrator i pengeinstituttets konkursbo som simple krav. Dette svarer til den konkursretlige behandling af særligt dækkede obligationer, der har opretholdt denne betegnelse.

Det følger af forslaget til § 247 f, stk. 3, at reglerne i § 152 a, stk. 1, 1. pkt., §§ 152 c-152 h og §§ 247 a-247 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Til nr. 13-16

Det foreslås, at lovens straffebestemmelse i § 373, stk. 1 og 2, ændres på baggrund af forslagens ændringer af loven.

Det foreslås således for det første, at overtrædelse af eneretten i § 16 a, stk. 2, og § 16 b, stk. 2, straffes med bøde eller fængsel i indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Begrundelsen herfor er, at ingen fysiske eller juridiske personer uden tilladelse må udstede værdipapirer og benævne dem som særligt dækkede obligationer. Overtrædelse af § 16 a, stk. 2, er en krænkelse af eneretten og overtrædelse af § 16 b, stk. 2, vil være en krænkelse af kravet om, at det kræver Finanstilsynets tilladelse at udstede særligt dækkede obligationer ved fælles funding.

Overtrædelse af § 16 c, § 16 d, stk. 1, og § 16 f, stk. 1-3, foreslås straffet med bøde. Det udstedende institut er efter § 16 c forpligtet til at oplyse låntager om, at lånet kan finansieres ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, og at der kan videregives oplysninger om låntager mellem det långivende institut og det udstedende institut. Efter § 16 d, stk. 1, og § 16 f, stk. 1-3, er det långivende institut forpligtet til dels at overdrage lån og pant til det udstedende institut, og dels at drage omsorg for, at det udstedende institut modtager betalinger på lånet, der skal tilfalde obligationsindehaverne. Bestemmelserne skal således sikre, at lån og pant samt afdrag på lånet tilfalder det udstedende institut, der har forpligtelsen overfor investorerne.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af § 152 a, stk. 1, 1. pkt., kan straffes med bøde. Institutet er ifølge bestemmelsen forpligtet til at etablere og opretholde en gruppe af aktiver og holde dem adskilt fra instituttets øvrige aktiver. Hvis instituttet ikke overholder dette, vil obligationsindehaverne ikke få den separatistlignende fortrinsstilling i tilfælde af instituttets konkurs, som de har krav på.

Det foreslås, at overtrædelse af § 152 c, stk. 2, og § 152 g, stk. 1, 3. pkt., kan straffes med bøde. Efter disse bestemmelser må en udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke ske med sikkerhed i både fast ejendom og skibe, og et register må ikke indeholde obligationer, der har sikkerhed i både fast ejendom og skibe. Baggrunden for denne adskillelse er, at det ønskes at give investorerne den sikkerhed, der ligger i, at der er ensartede karakteristika for aktiverne i den enkelte udstedelse af obligationer.

Det foreslås, at overtrædelse af kravet i § 152 e, stk. 1, om, at lån mod pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske på særskilt pantebrev og ikke må ske mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, kan straffes med bøde.

Endvidere foreslås det, at overtrædelse af § 152 g, stk. 1, 1. pkt., kan straffes med bøde. Institutet har pligt til at etablere et særskilt register. Hvis registret ikke oprettes, kan det betyde, at der er risiko for, at obligationsindehaverne ikke får den separatistlignende fortrinsstilling i tilfælde af konkurs, som de ellers har krav på.

Det foreslås, at overtrædelse af § 152 g, stk. 2, straffes. Det betyder, at hvis der indgås aftaler om finansielle instrumenter, hvis formål ikke er at begrænse risici, er det en overtrædelse, der kan straffes med bøde.

Det foreslås, at overtrædelse af indberetningspligten i § 152 g, stk. 4, kan straffes med bøde. Det er vigtigt, at obligationsindehaverne og værdipapirmarkedet kan have fuld tillid til, at det pågældende register indeholder de rigtige oplysninger, da det ellers eksempelvis i en konkurssituation kan medføre tab for obligationsindehaverne, hvis der f.eks. er begået svig fra instituttets side.

Det foreslås at indsætte et 2. pkt. i § 373, stk. 2, hvorefter overtrædelse af meddelelsespligt i § 152 a, stk. 2, 1. pkt., kan straffes med bøde. Begrundelsen herfor er, at instituttet skal være forpligtet til omgående at meddele Finanstilsynet, hvis kravet om at værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen ikke svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer. Årsagen er, at Finanstilsynet skal kunne nå at reagere hurtigt, hvis instituttet ikke straks stiller supplerende sikkerhed. I sådanne tilfælde mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, jf. forslaget til § 152 a, stk. 3, 1. pkt., og Finanstilsynet afnotificerer den specifikke udstedelse som særligt dækkede obligationer. I modsat fald ville tilliden til værdipapirmarkedet kunne lide skade.

Til nr. 17

Det foreslås, at *bilag 3* ændres, således at realkreditinstitutter tillige kan yde lån uden pant i fast ejendom til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning nr. 134 af 2. december 2002 om notehenvvisninger i love og administrative forskrifter, der gennemfører EF-retsakter m.v., at indsætte en henvisning til det direktiv, der gennemføres i lovforslaget, i en EU-note til lovens titel. Herved sikres, at det i fremtidige lovbekendtgørelser af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kommer til at fremgå, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) er gennemført i loven. Formålet med henvisningen er at gøre den EU-retlige baggrund for en national regel klar.

Til nr. 2

Det foreslås at ændre § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., således at det af lovens anvendelsesområde kommer til at fremgå, at loven også finder anvendelse på de særligt dækkede realkreditobligationer og de særligt dækkede obligationer, som realkreditinstitutter får mulighed for at udstede samt de lån, som de får mulighed for at yde på grundlag heraf. Det bemærkes, at der efter lovforslagets § 1, nr. 2, om indsættelse af § 16 a i lov om finansiel virksomhed stilles krav om, at det kræver en særskilt tilladelse at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Tilføjelsen af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer i § 1 lovens anvendelsesområde viser, at hele loven finder anvendelse på realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer jf. også lovforslagets § 2, nr. 11. I lovforslagets § 2, nr. 11, er opremset de bestemmelser, hvor loven skal konsekvensrettes, således at det fremgår, at en bestemmelse også finder anvendelse på særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Herudover indebærer lovforslaget, at loven får et særligt kapital om særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. I dette kapitel fremgår de regler, der særligt skal gælde for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. I det omfang det er fastsat, at en regel særligt skal gælde for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, er det denne regel, som finder anvendelse. Dette betyder, at der kan være generelle regler i loven, som ikke finder anvendelse i forhold til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer men udelukkende realkreditobligationer. Endelig fastsættes der i lovforslagets § 1 om ændring af lov om finansiel virksomhed også regler for særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer blandt andet kravet om, at det kræver tilladelse at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

I forhold til kapital 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. om hæftelsesforhold betyder det, at § 22, stk. 1, hvoraf det fremgår, at udstedelse af realkreditobligationer kan ske i serier ikke er relevant, da det særligt i relation til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer er fastsat, at udstedelse skal ske i særskilte serier med seriereservefond. § 22, stk. 2, er således heller ikke relevant i relation til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, da der som nævnt er fastsat et krav om at udstedelse skal ske i særskilte serier med seriereservefond.

§ 23 er udtryk for en generel regel, der gælder for alle udstedte obligationer. § 24, stk. 1, er udtryk for et generelt vilkår, som kan fastsættes i relation til alle de obligationer, som et realkreditinstitut udsteder. Det samme gælder i forhold til § 24, stk. 2 og 3. Hvorimod § 24, stk. 4, som det også indirekte fremgår af lovforslaget ved at den ikke konsekvensrettes, ikke skal gælde i forhold til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Dette betyder, at det ikke kan fastsættes, at en serie af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer skal kunne hæfte for andre seriers forpligtelser eksempelvis en serie af realkreditobligationer og omvendt. § 25, stk. 1, er heller ikke relevant i forhold til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, hvor der på forhånd er fastsat et krav om, at der skal oprettes særskilte serier med seriereservefond. Derimod finder § 25, stk. 2 og 3, også anvendelse på særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. § 26 om seriereservefondens midler finder også anvendelse på den seriereservefond, som oprettes i relation til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Det fremgår af lovforslaget, at §§ 27, 28, 29, 31 og 32 tilpasses som følge af muligheden for at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. §§ 30 og 33 er to generelle regler, der også finder anvendelse i relation til særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer.

Til nr. 3

Det foreslås, at § 2, stk. 1, affattes på ny.

Ændringen giver mulighed for, at realkreditobligationer kan udstedes uden pant i fast ejendom, når

lånet gives til en offentlig myndighed eller mod kaution fra en offentlig myndighed. Denne mulighed svarer til de aktivtyper nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 3-5, i lov om finansiel virksomhed, der kan indgå som sikkerhed for en udstedelse af særligt dækkede obligationer. Dette har der ikke tidligere været mulighed for. Forslaget efterkommer et ønske fra realkreditbranchens side og er ikke en følge af det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF. Baggrunden for forslaget er, at et lån til en offentlig myndighed eller en kaution fra en offentlig myndighed vil udgøre et tilsvarende sikkert grundlag som pant i fast ejendom.

Som en konsekvens af ændringen af § 2, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. tilpasses bilag 3 i lov om finansiel virksomhed, således at ordlyden i bilag 3 tillige tager højde for den mulighed realkreditinstitutter får for at udstede realkreditlån til offentlige myndigheder uden pant eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed.

Til nr. 4

Det foreslås, at § 6 ophæves.

Som følge af forslaget om at ændre § 2, stk. 1, således, at realkreditinstitutter kan yde lån uden pant i fast ejendom til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed, er § 6 blevet overflødig. På den baggrund foreslås den ophævet.

Til nr. 5

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 6* i § 8 som følge af, at realkreditinstitutter gives mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Lån baseret på disse nye obligationer skal også kunne udbetales mod garanti m.v.

Muligheden for at udstede særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer er en følge af gennemførelsen af det omarbejdede kreditinstitutdirektiv. Ifølge direktivet kan garantier fra kreditinstitutter imidlertid kun medgå med 15 pct. ved fastsættelsen af hvilke aktiver, der kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Garantier, der stilles for lån baseret på særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer i relation til § 8, vil derfor også være omfattet af 15 pct. grænsen i forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 6-7, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

Til nr. 6

Ændringen af § 8, stk. 6, der bliver stk. 7, er en konsekvens af at der indsættes et nyt stk. 6 i § 8.

Til nr. 7

Nyaffattelsen af § 19 betyder for det første, at realkreditobligationer udstedt før den 1. juli 2007 skal være optaget til handel på regulerede markeder i lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande.

Denne ændring skyldes, at Rådets direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet) gennemføres. Ændringen består i, at begrebet »offentlig notering på en fondsbørs« erstattes af krav om »optagelse til handel på et reguleret marked«. MiFID-direktivet er gennemført i dansk ret ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 og den del af loven, som vedrører gennemførelsen af MiFID-direktivet træder i kraft den 1. november 2007.

Efter overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 14, stk. 1, bevares kravet om offentlig notering på en fondsbørs indtil 1. november 2007, for realkreditobligationer udstedt før 1. juli 2007.

Nyaffattelsen af § 19 betyder for det andet, at kravet om optagelse på et reguleret marked ikke vil gælde for realkreditobligationer, der udstedes efter lovens ikrafttræden den 1. juli 2007.

Til nr. 8

§ 20, stk. 1, foreslås nyaffattet, dels således at bestemmelsen tager højde for midler fremkommet ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer og dels således, at det fremgår, at de fremskaffede midler ud over udlån mod pant i fast ejendom også kan anvendes til udlån til offentlig myndighed eller mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, jf. forslaget til § 2, stk. 1.

Kravet om, at midler fremkommet ved udstedelse af særligt dækkede realkredit obligationer alene kan anvendes til udlån mod pant i fast ejendom og til udlån til offentlig myndighed eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed, forhindrer ikke realkreditinstitutternes adgang til at stille supplerende sikkerhed for særligt dækkede realkreditobligationer i form af de aktiver, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed.

§ 20, stk. 1, omfatter ikke midler fremskaffet ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Til nr. 9

Det foreslås, at § 21 nyaffattes. Bestemmelsen giver Finanstilsynet hjemmel til at fastsætte nærmere regler om balanceprincip, dvs. regler om begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.

Der blev under det lovforberedende arbejde udtrykt ønske om at tilpasse det eksisterende balanceprincip, der gælder for realkreditinstitutter. Det tilpassede balanceprincip skal finde anvendelse på alle kreditinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer samt realkreditobligationer.

Med det tilpassede balanceprincip vil det fortsat skulle være grundreglen, at instituttet kun i yderst begrænset omfang kan tage risici i forbindelse med de aktiver, der udgør sikkerheden bag obligationsudstedelsen. Det vil fortsat være samme typer af risici, der reguleres af balanceprincippet, herunder rente-, options- og valutarisici. Grænserne for de enkelte risici vil blive udvidet, men samtidig vil der blive stillet skrapere krav til stresstests, så der er samme grad af sikkerhed for, at obligationsejerne får opfyldt deres krav i takt med, at de forfalder. Det tilpassede princip vil desuden give mulighed for større fleksibilitet i likviditetsstyringen.

Det nuværende balanceprincip bliver videreført som en del af det tilpassede balanceprincip. Det vil således være muligt under det tilpassede balanceprincip at fortsætte som hidtil.

Bekendtgørelse om et nyt balanceprincip forventes udarbejdet, så reglerne kan træde i kraft samtidig med lovens ikrafttræden den 1. juli 2007.

Til nr. 10

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 26 .

Realkreditinstitutter kan for at overholde kravene om maksimale ubalancer og risici i øvrigt ved deres obligationsudstedelse, jf. balanceprincippet, anvende finansielle instrumenter. Anvendelsen af finansielle instrumenter er udover i balanceprincipbekendtgørelsen ikke omtalt nærmere i reguleringen. Balanceprincippet skal være overholdt for hver serie med seriereservefond. Aftalerne om finansielle instrumenter indgås imidlertid af den større juridiske enhed, som udgøres af realkreditinstituttet i øvrigt. Aftaler om finansielle instrumenter vil endvidere som hovedregel skulle afregnes endeligt i tilfælde af kontraktpartens betalingsstandsning eller konkurs og vil således ikke være til stede med den risikobegrænsende effekt i den situation, hvor dette netop er relevant.

Med *stk. 4* foreslås det derfor, at aftaler om finansielle instrumenter skal medregnes som aktiver dækkende obligationsudstedelsen, hvis de er anvendt til at begrænse risici ved obligationsudstedelsen. Med henblik på at sikre, at denne risikoafdækning også er gældende i tilfælde af betalingsstandsning eller konkurs, foreslås det, at det skal fremgå af aftaler om finansielle instrumenter, at realkreditinstituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke medfører misligholdelse af aftalen.

Det foreslås endvidere, at aftalen om det finansielle instrument skal medregnes som passiv ved obligationsudstedelsen. Det betyder, at den finansielle modpart i tilfælde af krav på

realkreditinstituttet i en konkurssituation er stillet lige med obligationsinvestorerne. Uden denne ligelige behandling vil det være vanskeligt for institutterne at foretage effektiv risikoafdækning.

Der er ikke krav om, at aftaler om finansielle instrumenter alene skal være knyttet en enkelt obligationsudstedelse.

Denne bestemmelse finder for så vidt angår realkreditobligationer udstedt i serier alene anvendelse, hvis disse åbnes ved lovens ikrafttræden den 1. juli 2007 eller herefter, jf. lovforslagets § 14, stk. 2.

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

Til nr. 11

De foreslåede ændringer af § 27, stk. 1, 1. pkt., § 28, § 29, stk. 1, § 31, 2. pkt., § 32, stk. 1, 1. pkt. og § 32, stk. 2, 1. og 3. pkt., er en konsekvens af indførelsen af begrebet særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, jf. forslaget til § 33 a og § 33 b i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og til § 16 a i lov om finansiel virksomhed.

For så vidt angår § 32, stk. 2, 1. og 3. pkt., kan refinansiering af rentetilpasningslån, hvor kurator vurderes at være forpligtet til at fortsætte refinansieringen, alene ske ved kurators optagelse af andre lån end ved udstedelse af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og kun i det omfang, at kurator efter den eksisterende låneaftale er forpligtet til at refinansiere lånet. Dette følger af, at et realkreditinstitut, der er gået konkurs, ikke længere opfylder betingelserne for tilladelse til at drive realkreditvirksomhed, og derfor ikke kan optage lån ved udstedelse af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Refinansiering kan således ikke ske ved kurators udstedelse af nye realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Tilsvarende gælder for det beskikkede tilsyn i tilfælde af instituttets betalingsstandsning, jf. § 32, stk. 1, 1. pkt.

Til nr. 12

Det foreslås indsat efter § 27, stk. 1, 2. pkt., at gæld optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed dækkes af seriens midler efter indehaverne af særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer, finansielle modparter, påløbne renter og krav efter § 25, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Seniorgæld opnår således en privilegeret stilling til de i serien indeholdte midler – dog således at långivere af seniorgæld skal respektere krav fra obligationsindehaverne, finansielle modparter, påløbne renter og krav efter § 25, stk. 2.

Til nr. 13

I § 27 foreslås indsat som stk. 3, at modparter på de finansielle instrumenter i en konkurssituation er sidestillet med indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Det indebærer, at også de finansielle modparter har en privilegeret stilling til de i serien indeholdte midler.

Det er almindeligt, at der ved indgåelse af finansielle instrumenter stilles sikkerhed mellem parterne for de fordringer, der kan opstå som følge af ændringer i de finansielle instrumenters værdi. Den privilegerede stilling for modparter på finansielle instrumenter, som foreslås, betyder, at der ikke kan stilles sådan sikkerhed i seriens midler. Var dette tilladt, kunne modparter på finansielle instrumenter opnå en bedre dækning for deres krav end obligationsejerne i serien i tilfælde af det udstedende instituts konkurs. Løbende afregning af en finansiel kontrakts værdi, i nogle tilfælde kaldet løbende marginregulering, anses ikke for sikkerhedsstillelse men blot for løbende opfyldelse af kontrakten.

Denne bestemmelse finder for så vidt angår realkreditobligationer udstedt i serie alene anvendelse, hvis disse åbnes ved lovens ikrafttræden den 1. juli 2007 eller herefter, jf. lovforslagets § 14, stk. 2.

Til nr. 14

§ 27 a

Af forslaget til en ny § 27 a fremgår af *stk. 1*, at indehavere af obligationer, der har mistet enten betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer« eller »særligt dækkede obligationer«, fordi realkreditinstituttet ikke har overholdt kravet om at stille supplerende sikkerhed, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af de særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Tilsvarende gør sig gældende for finansielle modparter og seniorgældslångivere i det tilfælde, at realkreditinstituttet tidligere har optaget lån til brug for at opfylde kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. forslagene til § 33 d, stk. 1, og § 33 e, stk. 1.

De aktiver, der indgår i den pågældende serie tjener således også til dækning af indehavere af en særligt dækket realkreditobligation eller en særligt dækket obligation, uanset at denne har mistet betegnelsen »særligt dækket«, samt finansielle modparter og seniorgældslångivere, der relaterer sig til de pågældende obligationer.

Efter forslaget til *stk. 2*, finder reglerne i §§ 27 b og 28-33 tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede«.

§ 27 b

Det følger af bestemmelsen, at provenu fra lån optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, der ikke indgår som sikkerhed i de enkelte serier, i tilfælde af instituttets konkurs skal tjene til sikkerhed for obligationsejerne og modparter på de finansielle kontrakter.

Bestemmelsen skal sikre, at obligationsejerne og modparter på de finansielle kontrakter ikke stilles ringere i en konkurssituation, hvis realkreditinstituttet har optaget lån til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed men endnu ikke har placeret de lånte midler i aktiver, og lagt disse aktiver ind i de enkelte serier med seriereservefond, eller hvis låneprovenuet efterfølgende er udtaget af serien med seriereservefond efter at have tjent som supplerende sikkerhed.

Skulle der være overskydende midler på den separate konto eller depot eller lignende, hvor seniorgældsmidler skal placeres, indtil de indgår eller efter de er taget ud af i de enkelte serier med seriereservefond, skal de overskydende midler udbetales til de enkelte långivere.

Til nr. 15

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 2 i § 28. Det følger af det nye stykke, at hvis kravet om at stille supplerende sikkerhed i relation til særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer ikke efterkommes af realkreditinstituttet, kan indehaverne af de pågældende obligationer ikke gøre dette gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelsen.

Til nr. 16

Det foreslås at indsætte et nyt kapitel 4 a i loven. Kapitellet handler om særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

§ 33 a og § 33 b

Det foreslås i henholdsvis § 33 a, *stk. 1*, og § 33 b, *stk. 1*, at realkreditinstitutter kan finansiere udlån ved udstedelse af henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Det er en forudsætning for sådanne udstedelser, at realkreditinstituttet har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, se lovforslagets § 1, nr. 2.

Særligt dækkede realkreditobligationer kan efter § 33 a, stk. 1, udstedes mod registreret pant i fast ejendom, hvis instituttet har tilladelse efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Realkreditinstitutter kan desuden finansiere udlån uden pant i fast ejendom, når lånet ydes til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, som nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 3-5, i lov om finansiel virksomhed, jf. forslaget til § 2, stk. 1. Når bestemmelserne

taler om registreret pant frem for tinglyst pant, skyldes det, at reglen også gælder for realkreditinstitutters udlån i udlandet.

Særligt dækkede obligationer kan efter § 33 b, stk. 1, udstedes mod sikkerhed i de i aktiver, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed, se forslaget § 1, nr. 3. Endvidere finder § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed anvendelse for udstedelse af særligt dækkede obligationer, således at realkreditinstitutterne kan anvende andre aktiver som sikkerhed for obligationsudstedelsen end de i § 152 c, stk. 1, nr. 3-7, nævnte.

I § 33 a, stk. 2, og § 33 b, stk. 2, foreslås det, at et realkreditinstituts udstedelse af henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte serier, dvs. adskilt fra realkreditobligationer og andre værdipapirer, hvor indehaverne af disse obligationer kan rette deres krav mod denne serie. Herved bevares den eksisterende opdeling og grundlæggende hæftelsesregler i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer skal også ske i adskilte serier, dvs. at en serie ikke kan indeholde både særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

Med forslaget præciseres det, at særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer skal udstedes i serier med en seriereservefond. Det vil sige, at der for disse udstedelser fastsættes et særskilt kapitalkrav i overensstemmelse med de allerede gældende regler for udstedelser i serier med seriereservefondskrav, herunder at der etableres et særskilt solvenskrav til disse serier, jf. § 124, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. I tilfælde af instituttets konkurs afvikles sådanne serier hver for sig. Den grundlæggende regulering af et realkreditinstitut berøres herved ikke af et instituts udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Det såkaldte balanceprincip, der regulerer ubalancer knyttet til et realkreditinstituts obligationsudstedelse, vil herefter også gælde for serier med henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Kapitalen i sådanne serier danner grundlag for størrelsen af tilladte ubalancer og risici ved obligationsudstedelsen.

I reglerne for realkreditinstitutter er der bygget videre på den eksisterende hæftelsesstruktur i loven. Herved undgås krav om etablering af særlige registre til sikring af obligationsindehavernes fortrinnsstilling, sådan som det kræves af pengeinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet.

Det foreslås i § 33 a, stk. 3, og § 33 b, stk. 3, at værdien af de aktiver, der dækker udstedelsen af henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Tillige skal pantsikkerheden for det enkelte lån til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

I det omarbejdede kreditinstitutdirektivs definition af særligt dækkede obligationer, stilles der krav om, at de udstedte obligationer sikkerhedsmæssigt til enhver tid skal være dækket af summen af værdien af pantebreve og øvrige supplerende aktiver, indenfor de belåningsgrænser, som det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF foreskriver inden for hver enkelt godkendt type af aktiver. De godkendte typer af aktiver, der må ligge til sikkerhed for obligationsudstedelsen er beskrevet i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, bilag VI, del 1, punkt 68. Dette kan eksempelvis være statsgarantier, visse fordringer på kreditinstitutter samt pantebreve i fast ejendom. Den sikkerhedsmæssige dækning bag de særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer måles ikke kun i forbindelse med lånets udbetaling, men i hele obligationens løbetid.

Det er et krav i henhold til det omarbejdede kreditinstitutdirektiv, at direktivets belåningsgrænser i alle tilfælde skal overholdes på enkeltlånsniveau. Det vil således ikke være tilstrækkeligt, at lånegrænserne overholdes samlet set for hele porteføljen. Dette gælder således også for situationer, hvor der måtte være tale om solidarisk hæftelse mellem låntagerne, sådan som det tidligere har været normalt for låntagning i danske kreditforeninger.

I tilfælde af manglende sikkerhedsmæssig dækning, eksempelvis som følge af faldende markedspriser på de underliggende sikkerheder, skal realkreditinstituttet stille yderligere aktiver

som sikkerhed for den pågældende udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og dermed retablere sikkerhedernes værdi, så der fortsat er fuld sikkerhedsmæssig dækning. Ifølge forslaget til § 33 f fastsætter Finanstilsynet i bekendtgørelsesform nærmere regler om værdiansættelsen.

For at realkreditinstitutterne kan opfylde kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, vil det være nødvendigt, at institutterne har en vis overdækning i seriereservefonden. Det er nødvendigt for at forhindre, at eksempelvis kursudsving på de aktiver, der indgår i seriereservefonden, udløser, at der skal stilles supplerende sikkerhed. Dette gælder også kursudsving på de bagvedliggende særligt dækkede obligationer.

Denne overdækning vil til dels kunne indeholdes i det kapitalkrav, der stilles til de enkelte kapitalcentre. En yderligere overdækning skal fastlægges af ledelsen i det enkelte realkreditinstitut og skal være resultatet af en konkret vurdering af de sandsynlige udsving i værdierne. Ledelsen skal således tage stilling til, hvor store udsving der kan forventes i værdien af de enkelte aktiver, der indgår i registeret, og kursen på obligationerne, samt om denne overdækning kan indeholdes i kapitalkravet. Denne betingelse er nødvendig af hensyn til instituttets øvrige kreditorer og skal forhindre, at instituttet reserverer flere aktiver end nødvendigt til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer, finansielle modparter og seniorgældslångivere.

Kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, betyder omvendt også, at stiger aktiverne i seriereservefonden i værdi eller falder obligationerne i værdi, således at seriereservefonden indeholder aktiver til en højere værdi end værdien på de udstedte obligationer, som ikke kan indeholdes i en overdækning, kan aktiver tages ud af seriereservefonden. Der er således tale om en dynamisk seriereservefond. Dette gælder både aktiver, der ligger til sikkerhed for lån optaget på grundlag af udstedelser af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, og aktiver der er erhvervet for seniorgældsmidler. Det er en betingelse for, at aktiver kan tages ud af serien, at det ikke krænker de enkelte aftalegrundlag. Er eksempelvis en låneaftale om realkreditinstituttets optagelse af seniorgæld betinget af, at instituttet til enhver tid lader de aktiver, der er erhvervet for seniorgælden, indgå i seriereservefonden, vil realkreditinstituttet således ikke kunne tage de pågældende aktiver ud.

§ 33 c

Det foreslås i § 33 c, stk. 1, at de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, der er fastsat i §§ 3-5 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., finder tilsvarende anvendelse for et realkreditinstitut, der med sikkerhed i fast ejendom udsteder særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

Lånegrænserne kan dog overskrides ved konvertering af allerede ydede lån, hvis instituttet stiller supplerende sikkerhed for den del af lånet, der overskrider lånegrænserne. Ved en konvertering af et allerede ydet lån til et lån ydet på baggrund af en udstedelse af særligt dækkede obligationer, kan den del af lånet, der overskrider den gældende lånegrænse, ikke ydes på baggrund af almindelige realkreditobligationer. Almindelige realkreditobligationer kan således ikke anvendes til specifikt at restfinansiere den del af et lån, der måtte ligge ud over lovens lånegrænse herfor.

I § 33 c, stk. 2, gives der mulighed for, at realkreditinstitutterne kan tilbyde lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., med løbetider og afdragsprofiler, der aftales med den enkelte kunde. Den hidtil kendte model fra realkreditlån med 30-årige lån og 10 års afdragsfrihed kan således fraviges. Til gengæld må disse nye lån ikke overstige 75 pct. af ejendommens værdi.

Det bemærkes, at 75 pct.-grænsen først gælder fra den 1. juli 2009. I perioden fra den 1. juli 2007 til den 1. juli 2009, er lånegrænsen 70 pct. af ejendommens værdi, jf. overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 14, stk. 3. Denne to trins-model er valgt for at få en mere glidende overgang mellem

de eksisterende og de nye lånetyper. Lånegrænserne på henholdsvis 70 og 75 pct. af ejendommens værdi skal alene være overholdt på det tidspunkt, hvor lånet indgår i registret som sikkerhed for obligationsudstedelsen.

Uanset at den konkrete lånegrænse er fastsat til 70 eller 75 pct., skal der først stilles supplerende sikkerhed efter § 33 d, stk. 1, hvis lånegrænsen på 80 pct. af ejendommens værdi overskrides.

Bestemmelsen giver mulighed for, at der ikke aftales et forfaldstidspunkt for lånet. Det skal dog i den forbindelse bemærkes, at den skattemæssige fradragsret for renteudgifter er betinget af, at der på forhånd er aftalt et forfaldstidspunkt for lånet.

I § 33 c, stk. 3, fremgår, at lånegrænsen på 60 pct., som gælder for erhvervsejendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, kan forhøjes til 70 pct., af ejendommens værdi, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

For lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., det vil sige landbrugs- og skovbrugsejendomme og gartnerier m.v., kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, såfremt der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Bestemmelsen betyder eksempelvis, at et institut kan belåne en ejendom med en værdi på 1 mio. kr. op til 60 pct., dvs. op til 600.000 kr., uden tilførsel af supplerende sikkerhed. Ønsker instituttet imidlertid at belåne ejendommen med 70 pct., dvs. med 700.000 kr., skal der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. af lånet udover de 600.000 kr. I det nævnte tilfælde skal der således stilles supplerende sikkerhed for 10.000 kr. svarende til 10 pct. af 100.000 kr.

Hvis den supplerende sikkerhed stilles i form af en bankgaranti, vil denne være omfattet af 15 pct. grænsen i § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed.

I § 33 c, stk. 4, foreslås, at et realkreditinstitut, der udsteder særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan medtage mur- og nagelfast tilbehør ved værdiansættelsen af en fast ejendom.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, om forslaget til § 152 d, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 33 c, stk. 5, kan et realkreditinstitut, der udsteder særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer med sikkerhed i en erhvervsejendom, lade indretninger indlagt i erhvervsejendommen til brug for dennes drift, indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den til ejendommen hørende besætning, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, kan maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger, hvilket følger af § 19, stk. 2, i værdiansættelsesbekendtgørelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 4, om forslaget til § 152 d, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 33 c, stk. 6, 1. pkt., at lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev.

Det følger videre af bestemmelsen, at lån ikke må ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve. Reglen er identisk med § 2, stk. 2, 1. pkt., i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Reglen er begrundet i, at hverken ejerpantebreve eller skadesløsbreve indeholder oplysninger om den underliggende fordring, og at det derfor vil reducere tingbogens oplysningsværdi, hvis der blev givet adgang til at anvende disse pantebreve. Det tillægges også vægt, at der ved brug af ejerpantebreve er risiko for kollisionsproblemer ved stiftelse af sekundære panterettigheder. Endvidere ville en adgang til at anvende ejerpantebreve og skadesløsbreve indebære en generel forringelse af efterstående panthaveres retsstilling.

Hvis der anvendes et almindeligt direkte pantebrev, skal det efter 2. pkt. fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og derfor primært tjener til sikkerhed for obligationsindehaverne, modparter på finansielle kontrakter og eventuelle seniorgældslångivere. Herved bringes en erhverver af pantebrevet i ond tro dels om den fordelagtige konkursretlige behandling af obligationsindehaverne forud for erhververen og dels om, at de løbende betalinger på lånet skal tilfalde obligationsindehaverne. Erhververen vil således ikke kunne ekstinkvere obligationsindehaverens rettigheder, jf. gældsbrevslovens § 14.

Justitsministeriet vil udarbejde en ny pantebrevsformular, som kan anvendes ved tinglysning af pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Det er ikke et krav, at lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer skal ske på den af Justitsministeriet udarbejdede pantebrevsformular. Lån ydet på grundlag af en udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer vil tillige kunne ske på et direkte pantebrev, der er udarbejdet på den almindelige pantebrevsformular.

I § 33 c, stk. 7, 1. pkt., foreslås, at pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før lovens ikrafttræden den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved af udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Bestemmelsen indebærer, at også ejerpantebreve og skadesløsbreve, såfremt disse er tinglyst før lovens ikrafttræden den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Det er vurderet, at det er hensigtsmæssigt at give mulighed for at anvende den gamle pantebrevsportefølje tinglyst før 1. juli 2007 ved ydelse af særligt dækkede obligationslån. Dette vil lette forholdene for de kunder, som er i besiddelse af et sådant gammelt pantebrev, da man undgår at skulle udstede et nyt, herunder også at skulle betale omkostningerne til dette.

Da de kommende panthavere vil være finansielle virksomheder, som er professionelle i deres omgang med gældsbreve m.v. og som desuden er underlagt adfærdsregulering gennem lovgivningen, er det endvidere fundet forsvarligt, at det ikke kræves, at disse »gamle« pantebreve skal have en tinglyst påtegning om, at de for fremtiden kan anvendes til sikkerhed for særligt dækkede obligationslån. Risikoen for, at pantebreve overdrages til en aftaleerhverver, uden at denne informeres om, at der er tale om et særligt dækkede obligationslån – og derved risikoen for ekstinktion af obligationsindehaverens rettigheder – vurderes således at være yderst begrænset. Den risiko vurderes ikke at påvirke obligationernes karakter, som særligt dækkede obligationer.

Efter 2. pkt. kan ejerpantebreve og skadesløsbrev dog ikke ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer.

I § 33 c, stk. 8, foreslås det, at Finanstilsynet får mulighed for at dispensere fra forbuddet i stk. 6 mod ejerpantebreve og skadesløsbreve, når lån ydes til fast ejendom beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland. Baggrunden herfor er, at belåning af fast ejendom i nogle andre lande baseres på ejerpantebreve og lignende. For at dispensation kan opnås, skal instituttet sandsynliggøre, at der ikke herved er risiko for instituttets pantsikkerhed, herunder at der ikke er væsentlig risiko for kollisionsproblemer ved stiftelse af sekundære panterettigheder.

§ 33 d

Forslaget til § 33 d, stk. 1, medfører, at hvis aktiverne ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænserne herfor, skal realkreditinstituttet straks stille supplerende sikkerhed, således at kravet om, at aktiverne mindst skal svare til værdien af de udstedte obligationer, opfyldes.

Realkreditinstituttet skal samtidig meddele Finanstilsynet, at kravet om, at aktiverne mindst skal svare til værdien af de udstedte obligationer, har været overskredet, samt om instituttet har stillet den påkrævede supplerende sikkerhed. Hvis instituttet ikke stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, betragtes det som en grov overtrædelse, der som udgangspunkt medfører, at instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages, jf. forslaget til § 224, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed.

På realkreditområdet udstedes henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer i særskilte serier med en seriereservefond. Det vil sige, at der for disse udstedelser fastsættes et særskilt kapitalkrav i overensstemmelse med de allerede gældende regler for udstedelser i serier med seriereservefondskrav. Kapitalen i sådanne serier danner grundlag for størrelsen af tilladte ubalancer og risici ved obligationsudstedelsen. Kravet om en vis overdækning i registeret for pengeinstitutter modsvares for realkreditinstitutternes vedkommende således af det fastsatte kapitalkrav til den enkelte serie.

Særligt dækkede obligationer udstedt af institutter med tilladelse skal registreres hos Finanstilsynet. Hvis betingelserne for at betegne en obligationsudstedelse for særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer ikke længere er opfyldt som følge af manglende supplerende sikkerhedsstillelse, skal dette ligeledes registreres hos Finanstilsynet.

Hidtil har Finanstilsynet anmeldt realkreditobligationer, der kan betegnes som særligt sikre til Kommissionen. Der er endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der skal etableres et fælles europæisk register for disse nye særligt dækkede obligationer, der indføres med direktivet. Der er således heller ikke taget stilling til, på hvilken måde notificeringen og afnotificeringen af særligt dækkede obligationer til Kommissionen skal finde sted. Notificering og afnotificering kan eksempelvis finde sted i et særskilt register i Kommissionen eller ved ren national registerførelse.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte serier mister status som særligt sikre. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, skal forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Det følger af 2. pkt. at supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Realkreditinstituttet kan således opfylde kravet om supplerende sikkerhedsstillelse i form af en tabsgaranti stillet af et pengeinstitut. Denne garanti vil være omfattet af 15 pct. grænsen i § 152 c, stk. 1, nr. 6 og 7, i lov om finansiel virksomhed.

Efter 3. pkt. finder § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed anvendelse, således at den supplerende sikkerhed kan stilles i form af andre aktiver end dem, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed.

Efter 4. pkt. kan den supplerende sikkerhedsstillelse og udgifterne hertil – når lånet er udbudt i Danmark - ikke overvæltet på de låntagere, hvis ejendommens værdifald m.v. har givet anledning til den supplerende sikkerhedsstillelse. Denne regel gælder kun for lån, der er udbudt i Danmark. Hvis en udenlandsk filial, eksempelvis i Sverige, af et dansk institut yder et lån til en svensk låntager, vil den svenske låntager ikke være omfattet af den beskyttelse medmindre det svenske regelsæt forhindrer dette.

For at give realkreditinstitutterne bedre muligheder for at leve op til kravet om at stille ekstra sikkerhed, er der i forslaget til § 33 e givet adgang til, at institutterne kan optage såkaldt »seniorgæld«. Seniorgæld er en form for kapital optaget på særlige vilkår. Herved får institutterne mulighed for at fremskaffe den ekstra kapital billigere, end de ellers ville have kunnet.

Forslaget til § 33 d, stk. 2, 1. pkt., fastsætter, at hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed, således at værdien af aktiver mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, så mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond

betegnelse henholdsvis »særligt dækkede realkreditobligationer« og »særligt dækkede obligationer«.

Efter § 33 d, stk. 2, 2. pkt., kan obligationer, der mister betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer«, efterfølgende betegnes realkreditobligationer, hvis de opfylder lovgivningens krav til at være realkreditobligationer. Heri ligger bl.a., at hvis der på et tidligere tidspunkt er stillet supplerende sikkerhed for obligationsudstedelsen i form af andre aktiver end fast ejendom eller garantier fra offentlige myndigheder, så skal disse aktiver udskiftes med sikkerhedsstillelse i fast ejendom eller garantier fra offentlige myndigheder, før obligationerne kan betegnes »realkreditobligationer«. Desuden skal lånegrænser, afdragsprofiler, løbetider m.v., der følger af §§ 3-5 kunne opfyldes på det tidspunkt, hvor en særligt dækket realkreditobligation overgår til at være en realkreditobligation.

Efter § 33 d, stk. 3, kan obligationerne reetablere betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer« eller »særligt dækkede obligationer«, hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene for at være henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Det kan eksempelvis ske, hvis realkreditinstituttet på et senere tidspunkt stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, eller hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationerne, stiger, f.eks. fordi de belånte ejendommens værdi stiger, så den faktiske belåning af ejendommene ikke længere overstiger de tilladte belåningsgrænser.

Det er en forudsætning for, at Finanstilsynet kan tillade, at betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer« eller »særligt dækkede obligationer« genvindes, at instituttet dokumenterer, at kravene er opfyldt. Ved Finanstilsynets vurdering af, om nogle obligationer kan få betegnelsen »særligt dækkede realkreditobligationer« eller »særligt dækkede obligationer« tilbage, indgår, om instituttet er betryggende indrettet og har de nødvendige procedurer for at kunne opfylde de krav, der stilles til at forvalte særligt dækkede obligationer i overensstemmelse med lovens krav.

Hvis realkreditinstituttet har mistet sin tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, til § 224, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, kan obligationerne få betegnelsen tilbage, selv om instituttet ikke har ansøgt om eller generhvervet tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte serier mister status som særligt sikker. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, skal forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Efter det foreslåede stk. 1 skal der stilles supplerende sikkerhed, hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen bliver utilstrækkelig. Hvis en sådan sikkerhedsstillelse sker i tiden op til en konkurs, kunne der opstå et problem i relation til konkurslovens omstødsesregler.

For at imødegå noget sådant, er det foreslået i § 33 d, stk. 4, at omstødelse af sikkerhedsstillelse som udgangspunkt ikke kan ske. Omstødelse kan dog ske efter konkurslovens § 70 eller § 72, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær. En tilsvarende bestemmelse kendes på det finansielle område fra § 58 l i lov om værdipapirhandel m.v.

Bestemmelsen er nødvendig for at sikre obligationsejernes fyldestgørelse bedst muligt.

§ 33 e

Forslaget til § 33 e, stk. 1, fastsætter, at et realkreditinstitut kan optage lån til brug for kravet i § 33 d, stk. 1, om, at instituttet skal stille supplerende sikkerhed, hvis de aktiver, der ligger til grund for udstedelsen af en særligt dækket realkreditobligation eller en særligt dækket obligation ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer. De midler, der fremkommer ved denne type lån, betegnes populært »seniorgæld«. Lånoptagelse efter § 33 e kan ske, både før og efter kravet om at stille supplerende opstår.

Seniorgæld kan alene anvendes til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed. Seniorgæld er således ikke tilladt som et alternativt finansieringsinstrument til særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer eller realkreditobligationer.

I § 33 e, stk. 2, fastsættes, at det skal fremgå af låneaftalen, hvilken serie med seriereservefond lånemidlerne optaget efter stk. 1 skal anvendes som supplerende sikkerhed for. Kravet er begrundet i, at det skal være muligt for kreditor at spore de enkelte låneoptagelser af seniorgæld tilbage til den enkelte serie med seriereservefond.

I § 33 e, stk. 3, fastsættes, at de lånemidler, som realkreditinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. stk. 1, skal placeres i tilsvarende aktivtyper, som kan anvendes til sikkerhedsmæssig afdækning af de særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Derudover skal aktiverne fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Hvis instituttet endnu ikke har erhvervet aktiver for de lånte midler, skal disse midler placeres på en særskilt konto. Har instituttet derimod erhvervet statsobligationer for lånemidlerne, skal disse aktiver placeres i et depot. Har instituttet erhvervet et aktiv, som ikke kan placeres i et særskilt depot, skal disse aktiver mærkes på anden måde, således at det fremgår, at disse aktiver er erhvervet for de pågældende lånemidler. Kravet er begrundet i hensynet til långiverne, der i tilfælde af realkreditinstituttets konkurs har separatiststilling til lånemidlerne, når disse endnu ikke er anvendt som supplerende sikkerhed og derfor ikke indgår i den serie med seriereservefond, hvortil optagelsen af seniorgæld skulle være anvendt som supplerende sikkerhed.

Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i den pågældende serie med seriereservefond. Når midlerne placeres, skal de øvrige regler, der gælder for seriens indretning, naturligvis også iagttages.

Hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelserne i de enkelte serier, efterfølgende stiger, således at værdien af aktiverne overstiger værdien af de udstedte obligationer – også ud over hvad der kan indeholdes i en overdækning – kan de aktiver, der er erhvervet for seniorgæld, realiseres og enten føres tilbage til den særskilte konto, placeres i et depot, mærkes på anden måde eller udbetales til långiver. Det er en forudsætning, at de indgåede aftaler om seniorgæld ikke tilsidesættes herved.

Den konkursretlige behandling af seniorgæld fremgår af forslaget til § 27, stk. 1, 3. pkt. Den konkursretlige behandling af seniorgæld, der ikke er anvendt som supplerende sikkerhed, fremgår af forslaget til § 27 b.

§ 33 f

Det foreslås i § 33 f, nr. 1, at Finanstilsynet fastsætter regler for værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer samt for den løbende opgørelse af sikkerhedernes værdi i forhold til obligationerne.

I § 33 f, nr. 2, foreslås, at Finanstilsynet fastsætter regler for, hvordan værdiansættelsen af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, skal foretages.

Ifølge det omarbejdede kreditinstitutdirektiv skal der ske en regelmæssig overvågning af værdien af de ejendomme, der tjener til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer. For erhvervsejendomme skal dette ske minimum en gang årligt og for beboelsesejendomme mindst hvert tredje år. Hvis markedssituationen er præget af betydelige ændringer, skal der ske en hyppigere overvågning. Der kan anvendes statistiske metoder til at overvåge ejendommens værdi og identificere, hvilke ejendomme der skal overvåges.

Hvis der foreligger oplysninger, der godtgør, at ejendommens værdi kan være faldet betydeligt i forhold til markedsprisen, skal en ejendomsvurdering revideres af en vurderingssagkyndig med de nødvendige kvalifikationer, der er uafhængig af kreditbevillingsprocessen i det institut, der har ydet

lånet, og som udsteder de særligt dækkede obligationer.

Ved ydelse af lån i ejendomme, der overstiger 3 mio. EUR eller 5 pct. af instituttets egenkapital, skal ejendomsvurderingen revideres af en uafhængig vurderingssagkyndig mindst hvert tredje år.

Til nr. 17

Den foreslåede § 36 a svarer til den hjemmel, der findes i § 6 i lov om finansiel virksomhed. Denne hjemmel blev indsat ved lov nr. 453 af 10. juni 2003. Hvis forslaget vedtages, vil bekendtgørelse nr. 108 af 22. februar 2005 om digital kommunikation blive ændret, således at bekendtgørelsen også kommer til at omfatte lov om realkreditlån og realkreditobligationer. Bekendtgørelsen om digital kommunikation finder anvendelse på udveksling af dokumenter mellem borgere og virksomheder på den ene side og Finanstilsynet på den anden side.

Til nr. 18 og 19

Det foreslås at ændre straffebestemmelsen § 39 således, at der indsættes et nyt stk. 2, der fastsætter, at overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte regler alene kan straffes med bøde.

Overtrædelse af kravet om, at lån ydet på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer skal ske på særskilt pantebrev og ikke må ske mod sikkerhedsstilling i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, vil fremover være omfattet af den nye strafferamme i § 39, stk. 2, der alene hjemler bødestraf. Ændringen af § 39, stk. 1, er en konsekvens heraf.

I øvrigt foreslås det i det nye *stk. 2*, at overtrædelse af en række af de i nye bestemmelser, der med lovforslaget indsættes i loven, kan straffes med bøde.

Det foreslås således, at overtrædelse af § 26, stk. 4, straffes. Det betyder, at hvis der indgås aftaler om finansielle instrumenter, hvis formål ikke er at begrænse risici, er det en overtrædelse, der kan straffes med bøde.

Det foreslås at overtrædelse af § 33 a, stk. 2, og § 33 b, stk. 2, om at ydelse af lån finansieret med henholdsvis særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte serier med seriereservefond, kan straffes med bøde. Hvis obligationerne ikke udstedes i særskilte serier med seriereservefond, er der risiko for, at obligationsindehaverne ikke får en separatistlignende fortrinsstilling i tilfælde af konkurs.

Endelig foreslås det i § 39, stk. 2, 2. pkt., at overtrædelse af meddelelesespligten i § 33 d, stk. 1, 1. pkt., kan straffes med bøde. Begrundelsen er, at instituttet skal være forpligtet til omgående at meddele Finanstilsynet, hvis kravet om at værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, ikke svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Årsagen er, at Finanstilsynet skal kunne nå at reagere hurtigt, hvis instituttet ikke straks stiller supplerende sikkerhed. I sådanne tilfælde mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer« eller »særligt dækkede realkreditobligationer«, og Finanstilsynet afnotificerer den specifikke udstedelse som særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. I modsat fald ville tilliden til værdipapirmarkedet kunne lide skade.

§ 39, stk. 2-4 bliver herefter § 39, stk. 3-5.

Til § 3

Til nr. 1

Det foreslås i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning nr. 134 af 2. december 2002 om notehenvvisninger i love og administrative forskrifter, der gennemfører EF-retsakter m.v., at indsætte en henvisning til det direktiv, der gennemføres i lovforslaget, i en EU-note til lovens titel. Herved sikres, at det i fremtidige love bekendtgørelser af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kommer til at fremgå, at dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning) er gennemført i loven. Formålet

med henvisningen er at gøre den EU-retlige baggrund for en national regel klar.

Det bemærkes, at skibsfinansieringsinstituttet er undtaget fra kreditinstitutdirektivet, men en del af de regler, der findes i direktivet, er gennemført i det regelsæt, der gælder for instituttet.

Til nr. 2

De kasseobligationer, som skibsfinansieringsinstituttet kan udstede i dag, lever op til de gældende direktivregler for, at obligationerne kan betragtes som særligt dækkede obligationer. Men det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF skærper med virkning fra den 1. januar 2008 kravene til, hvornår en obligation er en særligt dækket obligation. Kasseobligationerne lever ikke op til de skærpede krav. Det foreslås derfor, at ophæve § 2, således at instituttets adgang til at udstede kasseobligationer ophører med udgangen af 2007.

Ophævelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til §§ 2 c og 2 d, som efter tilladelse fra økonomi- og erhvervsministeren giver instituttet mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer, der lever op til de nye direktivkrav. Dernæst skal ændringen ses i sammenhæng med forslaget til § 2 a, hvorefter instituttet får adgang til at udstede skibskreditobligationer, som i vidt omfang svarer til de nuværende kasseobligationer.

Ophævelsen er også et udtryk for, at »kasseobligationer« er en forældet betegnelse. Når alle kasseobligationer er udløbet, er det således hensigten, at betegnelsen kan udgå af loven. Dette vil naturligvis til sin tid kræve en lovændring.

Til nr. 3

§ 2 a

Det foreslås at indsætte en ny § 2 a, hvorefter skibsfinansieringsinstituttet kan udstede skibskreditobligationer. Overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 15, stk. 1, betyder, at instituttet først kan udstede skibskreditobligationer fra den 1. januar 2008.

Skibskreditobligationer vil i meget stort omfang svare til de kasseobligationer, som instituttet indtil udgangen af 2007 kan udstede efter § 2. Da overgangsreglen i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv kun gælder for obligationer udstedt før udgangen af 2007, vil skibskreditobligationerne ikke kunne klassificeres som »særligt dækkede obligationer«.

Skibskreditobligationer vil kunne udstedes i kapitalcentre, jf. forslaget til § 2 e, stk. 1, 1. pkt., eller i instituttet i øvrigt.

Indehavere af skibskreditobligationer vil få en privilegeret stilling ved konkurs, jf. forslaget til § 3 a, stk. 1 og 2. Modparter på finansielle instrumenter indgået til at afdække risici mellem udlån og skibskreditobligationer kan alene sidestilles med skibskreditobligationsindehaverne, hvis det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, jf. forslaget til § 3 a, stk. 3.

§ 2 b

Instituttets mulighed for at udstede andre obligationer ønskes videreført, og det foreslås derfor at indsætte en ny § 2 b, hvor det præciseres, at instituttet kan udstede obligationer, som hverken er skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Da instituttets adgang til at udstede kasseobligationer ophæves den 1. januar 2008, er kasseobligationer ikke nævnt i bestemmelsen.

Forskellen mellem kasseobligationer, skibskreditobligationer samt særligt dækkede obligationer og andre obligationer er primært, at indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer har en separatistlignende stilling, hvis instituttet skulle gå konkurs, mens indehavere af andre obligationer må anmelde deres krav som almindeligt massekrav.

§ 2 c

Det foreslås at indsætte en ny § 2 c. Efter stk. 1, skal instituttet have økonomi- og

erhvervsministerens tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Kravet om tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer fastsættes af hensyn til investorerne. Både direktiv 85/611/EØF af 20. december 1985 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet) og det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF kræver, at kreditinstitutter, der kan udstede særligt dækkede obligationer, skal være underlagt et særligt offentligt tilsyn.

Efter det omarbejdede kreditinstitutdirektiv skal institutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, opfylde en række betingelser. Bl.a. er der regler for hvilke aktiver, der kan ligge til sikkerhed for udstedelse af obligationerne. Det er aktiver som pant i skibe og visse typer fordringer. Instituttet er også forpligtet til løbende at overvåge panternes værdi.

Værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af obligationerne, skal mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer. Hvis dette krav ikke er opfyldt, skal instituttet supplere med yderligere sikkerhed i form af tilførsel af særlige aktiver, f.eks. statsgældsbeviser. Obligationerne kan f.eks. være utilstrækkeligt dækket i tilfælde af, at de belånte skibes værdi falder, hvorved den faktiske belåning af skibet stiger ud over den tilladte belåningsgrænse. Hvis instituttet ikke i sådan et tilfælde tilfører ekstra sikkerhed, mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Som følge af kravene i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF om, at de aktiver, der stilles som sikkerhed for udstedelse af de særligt dækkede obligationer, udelukkende må anvendes til at beskytte obligationsindehaverne mod tab, vil der for instituttet blive stillet krav om at oprette kapitalcentre, hvor aktiverne er separeret fra institutternes øvrige aktiver. Indehaverne af de særligt dækkede obligationer har en separatistlignende stilling til kapitalcentrets aktiver.

Reguleringen af kapitalcentre er udarbejdet med forbillede i et tilsvarende system, som gælder for realkreditinstitutter. Den mere detaljerede regulering af kapitalcentre vil ske i en bekendtgørelse.

De nærmere betingelser for at få tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer og for regulering af kapitalcentre kan fastsættes af ministeren i en bekendtgørelse, som udstedes i medfør af lovens § 5, stk. 1. Det forventes imidlertid, at ministeren vil bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte sådanne regler.

Af reglerne skal det både fremgå, hvilke betingelser instituttet skal opfylde for at få tilladelse første gang og for at få tilladelse på ny, hvis en tidligere tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer er blevet inddraget efter § 2 c, stk. 2. Det vil blandt andet være en betingelse for, at instituttet kan generhverve en tilladelse og dermed kunne nyudstede særligt dækkede obligationer, at kravet om sikkerhedsmæssig dækning for tidligere udstedte særligt dækkede obligationer opfyldes, så obligationerne igen kan opnå betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Skibsfinansieringsinstituttet, pengeinstitutter og realkreditinstitutter får eneret til at udstede særligt dækkede obligationer, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, til § 16 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 2 c, stk. 2, at tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer kan inddrages efter nr. 1, hvis instituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af kravene vedrørende særligt dækkede obligationer, som er fastsat i medfør af loven eller regler udstedt i medfør af lovens § 5.

Som eksempel kan nævnes, at hvis instituttet undlader at stille supplerende sikkerhed, så værdien af aktiver, der tjener til sikkerhed for den enkelte udstedelse, ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer, vil det som udgangspunkt betragtes som en grov overtrædelse, som medfører, at instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages. Skyldes den manglende supplerende sikkerhedsstillelse en menneskelig eller teknisk fejl, vil overtrædelser dog næppe betragtes som grov, medmindre instituttet i øvrigt har udvist en manglende evne eller vilje til at opfylde kravet.

Hvis instituttet får inddraget tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer, vil de

udstedelser, der allerede er foretaget og som overholder kravet om, at de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelsen af de særligt dækkede obligationer, skal svare til værdien af de udstedte obligationer, jf. forslaget til § 2 d, stk. 2, fortsat anses som særligt dækkede obligationer.

Hidtil har Finanstilsynet anmeldt kasseobligationer udstedt af skibsfinansieringsinstituttet, der kan betegnes som særligt sikre, til Kommissionen. Der er endnu ikke taget stilling til, hvorvidt der skal etableres et fælles europæisk register for de nye særligt dækkede obligationer, der indføres med direktivet. Der er således heller ikke taget stilling til, på hvilken måde notificeringen og afnotificeringen af særligt dækkede obligationer til Kommissionen skal finde sted. Notificering og afnotificering kan eksempelvis finde sted i et særskilt register i Kommissionen eller ved ren national registerførelse.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte serier mister status som særligt sikre. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, skal forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Hvis instituttet har fået tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer inddraget, vil instituttet ikke kunne opnå en ny tilladelse, førend kravet om at stille supplerende sikkerhed er opfyldt i alle instituttets tidligere udstedelser af særligt dækkede obligationer.

Tilladelsen til at udstede særligt dækkede obligationer kan inddrages efter nr. 2, hvis instituttet ikke gør brug af tilladelsen inden 12 måneder efter, at den er givet.

§ 2 d

Det foreslås i § 2 d, stk. 1, at instituttet kan finansiere udlån ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det er en forudsætning for sådanne udstedelser, at instituttet har tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer efter § 2 c.

Særligt dækkede obligationer kan udstedes mod sikkerhed i de aktiver, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed, se forslagets § 1, nr. 4.

Instituttet kan udstede særligt dækkede obligationer før det endelige udlån finder sted mod sikkerhed i de aktiver, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed, hvilket er en fortsættelse af instituttets hidtidige praksis.

§ 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse for instituttet, hvilket betyder, at Finanstilsynet kan tillade, at instituttet kan udstede særligt dækkede obligationer mod sikkerhed i andre aktiver end dem, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås i § 2 d, stk. 2, at værdien af de aktiver, der dækker udstedelsen af særligt dækkede obligationer til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer. Desuden skal pantsikkerheden for det enkelte lån til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

I det omarbejdede kreditinstitutdirektivs definition af særligt dækkede obligationer, stilles der krav om, at de udstedte obligationer sikkerhedsmæssigt til enhver tid skal være dækket af summen af værdien af pantebreve og øvrige supplerende aktiver inden for de belåningsgrænser, som det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF foreskriver inden for hver enkelt godkendt type af aktiver. De godkendte typer af aktiver, der må ligge til sikkerhed for obligationsudstedelsen, er beskrevet i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, bilag VI, del 1, punkt 68. Dette kan eksempelvis være statsgarantier, visse fordringer på kreditinstitutter samt pant i skibe. Den sikkerhedsmæssige dækning bag de særligt dækkede obligationer måles ikke kun i forbindelse med lånets udbetaling, men i hele obligationens løbetid.

I tilfælde af manglende sikkerhedsmæssig dækning, eksempelvis som følge af faldende markedspriser på de underliggende sikkerheder, skal instituttet stille yderligere aktiver som sikkerhed for den pågældende udstedelse af særligt dækkede obligationer og dermed reetablere

sikkerhedernes værdi, så der fortsat er fuld sikkerhedsmæssig dækning. Ifølge forslaget til § 5, nr. 3 og 4, fastsætter Finanstilsynet i bekendtgørelsesform nærmere regler om værdiansættelsen.

For at instituttet kan opfylde kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, vil det være nødvendigt, at instituttet har en vis overdækning i kapitalcentret. Det er nødvendigt for at forhindre, at eksempelvis kursudsving på de aktiver, der indgår i kapitalcentret, udløser, at der skal stilles supplerende sikkerhed. Dette gælder også kursudsving på de bagvedliggende særligt dækkede obligationer.

Kravet om, at aktivernes samlede værdi til enhver tid mindst skal svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, betyder omvendt også, at hvis værdien af aktiverne i kapitalcentret stiger eller værdien af obligationerne falder, således at kapitalcentret indeholder aktiver til en højere værdi end værdien på de udstedte obligationer, som ikke kan indeholdes i en overdækning, kan aktiver tages ud af kapitalcentret. Der er således tale om et dynamisk kapitalcenter. Dette gælder både aktiver, der ligger til sikkerhed for lån optaget på grundlag af udstedelser af særligt dækkede obligationer, og aktiver, der er erhvervet for seniorgældsmidler. Det er en betingelse for, at aktiver kan tages ud af kapitalcentret, at det ikke krænker de enkelte aftalegrundlag. Er eksempelvis en låneaftale om instituttets optagelse af seniorgæld betinget af, at instituttet til enhver tid lader de aktiver, der er erhvervet for seniorgælden, indgå i kapitalcentret, vil instituttet således ikke kunne tage de pågældende aktiver ud af kapitalcentret.

§ 2 e

I § 2 e fastsættes regler om udstedelse af obligationer fra kapitalcentre. Et kapitalcenter svarer til et register over aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, i pengeinstitutter. En ordning, der også kendes på forsikringsområdet. Et kapitalcenter svarer endvidere til en serie med reservefond på realkreditområdet. Kapitalcenteret afvikles separat ved instituttets konkurs.

Begrebet »kapitalcenter« har ikke hidtil været nævnt i lovgivningen. Med den foreslåede regulering tilsigtes det at ligestille begrebet »kapitalcenter« med begrebet »serie med seriereservefond«, som anvendes i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Udstedes obligationer i et kapitalcenter eller en serie med seriereservefond (herefter kapitalcenter), skal obligationsindehaverne rette deres krav mod kapitalcentret. Obligationsinvestorerne kan i sådanne tilfælde ikke rette deres krav mod andre kapitalcentre eller mod instituttet som sådan, jf. dog § 3 c, stk. 5. Ifølge § 3 c, stk. 5, dækkes restkrav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i § 97 nævnte fordringer. Betegnelsen seriereservefond dækker i realkreditinstitutter den kapital, der er opsamlet i det specifikke kapitalcenter. Der stilles som følge af dette særlige hæftelsesforhold tilsvarende kapitalkrav til det enkelte kapitalcenter, som der stilles til det samlede institut. Instituttet i øvrigt, som svarer til den residual, der ikke udgøres af specifikke kapitalcentre, kan karakteriseres som et generelt kapitalcenter. Kapitalcentrets midler skal holdes adskilt fra instituttets øvrige midler af hensyn til obligationsinvestorerne separatistlignende stilling.

Det foreslås i stk. 1, 1. pkt., at instituttet kan udstede skibskreditobligationer i kapitalcentre, men det vil ikke være en pligt for instituttet. Instituttet kan også vælge at udstede nogle skibskreditobligationer fra et eller flere kapitalcentre og andre fra instituttet i øvrigt.

I *stk. 1, 2. pkt.*, foreslås det, at instituttets udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske i specifikke kapitalcentre. Der kan oprettes et eller flere kapitalcentre til dette formål.

Kravet følger af det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF, hvorefter de aktiver, der stilles som sikkerhed for udstedelse af de særligt dækkede obligationer, udelukkende må anvendes til at beskytte obligationsindehaverne mod tab. Ved at oprette kapitalcentre, hvor aktiverne er separeret fra institutternes øvrige aktiver opfyldes dette krav.

Indehaverne af særligt dækkede obligationer og skibskreditobligationer udstedt fra et kapitalcenter

har en separatistlignende stilling til kapitalcentrets aktiver.

Reguleringen af kapitalcentre er som nævnt udarbejdet med forbillede i et tilsvarende system, som gælder for realkreditinstitutter. Den mere detaljerede regulering af kapitalcentre vil ske i bekendtgørelsen for et skibsfinansieringsinstitut. I bekendtgørelsen vil det blandt andet fremgå, at kapitalcentre kan optage hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital. Det vil også fremgå af bekendtgørelsen, at instituttet skal opfylde solvenskravet både i de enkelte kapitalcentre og i instituttet i øvrigt. Skibsfinansieringsinstituttets solvenskrav er i øjeblikket 10 pct., men det forventes sænket til 8 pct., hvilket svarer til solvenskravet for pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Endelig vil der blive fastsat regler for kapitalcentrenes regnskaber.

De nærmere regler om kapitalcentre udstedes som udgangspunkt af økonomi- og erhvervsministeren i medfør af lovens § 5, stk. 1. Det forventes imidlertid, at ministeren vil bemyndige Finanstilsynet til at fastsætte sådanne regler.

Det foreslås i *stk. 1, 3. pkt.* at skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte kapitalcentre. Det betyder, at skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer ikke kan ske fra samme kapitalcenter. Instituttet skal derfor mindst oprette to kapitalcentre, hvis instituttet ønsker at udstede skibskreditobligationer fra et kapitalcenter og særligt dækkede obligationer.

Det fastsættes i *stk. 2*, at indehaverne af obligationer udstedt fra et kapitalcenter alene kan rette deres krav mod det pågældende kapitalcenter, jf. dog § 3 c, stk. 5, hvorefter eventuelle restkrav fra obligationerindehavere har en privilegeret stilling i konkursmassen.

§ 2 f

I forslaget § 2 f fastsættes regler for hæftelse.

Stk. 1 fastslår, at kapitalcentre henholdsvis instituttet i øvrigt kan søge sig fyldestgjort for lånet i låntagers personlige hæftelse. Derudover kan kapitalcentre henholdsvis instituttet i øvrigt søge sig fyldestgjort for lånet i det pantsatte. Det kan således ikke i lånevilkårene aftales, at instituttet alene kan søge sig fyldestgjort i pantet.

Hvis låntager er et anparts- eller aktieselskab skal der ved personlig hæftelse forstås, at selskabet hæfter ubegrænset og med samtlige sine aktiver. Selskabsdeltagerne er altså ikke personligt ansvarlige for selskabets forpligtelser, jf. § 1, stk. 2, i henholdsvis aktieselskabsloven og anpartsselskabsloven. Er der tale om en anden juridisk person end et aktieselskab eller anpartsselskab, finder de hæftelsesforhold, der gælder for den pågældende juridiske person anvendelse.

Ved skibsfinansiering er låntager og pantsætter ikke altid den samme juridiske person. Det er således almindeligt, at et datterselskab garanterer for sit moderselskabs låneforpligtelser over for långiver og som sikkerhed for garantien gives der pant. Det kan også forekomme, at datterselskabet stiller pant direkte uden garanti.

Stk. 2 bestemmer, at låntagerne og kapitalcentre ikke hæfter for instituttets forpligtelser i øvrigt.

§ 2 g

I § 2 g fastsættes bestemmelser om indtægter og udgifter for kapitalcentre.

Instituttet skal oprette et eller flere kapitalcentre, hvis instituttet udsteder særligt dækkede obligationer, jf. forslaget til § 2 e, stk. 1, 2. pkt. Instituttet kan også oprette kapitalcentre til udstedelse af skibskreditobligationer, jf. forslaget til § 2 e, stk. 1, 1. pkt.

§ 2 h

Stk. 1 i den foreslåede § 2 h fastsætter, at kapitalcentrets midler skal holdes adskilt fra instituttets øvrige midler. Dette skal ske af hensyn til obligationsindehavernes separatistlignende stilling, jf. forslaget til § 3 a. Det svarer til, hvad der gælder for en seriereservefonds midler i

realkreditinstitutter.

Ved *stk. 2* bestemmes det, at der til opfyldelse af kravene til kapitalcentres solvens skal overføres midler til kapitalcentre fra instituttet i øvrigt i det omfang, det er muligt under hensyn til solvenskravet til instituttet i øvrigt. Overførsel vil være nødvendig i forbindelse med åbningen af et nyt kapitalcenter, eller hvis et kapitalcenter er nødlidende.

De nærmere krav til kapitalcentres solvens vil blive fastsat i en bekendtgørelse, der udstedes efter § 5, stk. 1. Instituttets solvenskrav er som tidligere nævnt i øjeblikket 10 pct., men solvenskravet forventes sænket til 8 pct., hvilket svarer til solvenskravet for pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

Stk. 3 muliggør, at der også kan overføres midler den modsatte vej fra kapitalcentre til instituttet i øvrigt, under forudsætning af at solvenskravet til kapitalcentrene overholdes.

Stk. 4 fastsætter, at aftaler om finansielle instrumenter alene må medregnes som aktiver eller passiver i et kapitalcenter, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i kapitalcentret og de udstedte skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Med henblik på at sikre, at denne risikoafdækning også er gældende i tilfælde af betalingsstandsning eller konkurs, foreslås det, at det skal fremgå af aftaler om finansielle instrumenter, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke medfører misligholdelse af aftalen. Hvis ikke dette krav blev stillet, ville den foretagne risikoafdækning ikke mere være til stede i den situation, hvor der er særligt brug for den.

§ 2 i

Forslaget til § 2 i, stk. 1, *1. pkt.*, medfører, at hvis aktiverne ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal instituttet straks stille supplerende sikkerhed, således at kravet om, at aktiverne mindst skal svare til værdien af de udstedte obligationer, opfyldes.

Det er instituttet, der har forpligtelsen til at stille den supplerende sikkerhed, ligesom det er instituttet, der skal skaffe midlerne til at dække forpligtelsen medmindre andet er aftalt med låntager.

Instituttet skal samtidig meddele Finanstilsynet, at kravet i § 2 d, stk. 2, om, at aktiverne mindst skal svare til værdien af de udstedte obligationer og pantsikkerheden for det enkelte lån til enhver tid skal overholde lånegrænsen herfor, har været overskredet, samt om instituttet har stillet den påkrævede supplerende sikkerhed. Hvis instituttet ikke stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, betragtes det som en grov overtrædelse, der som udgangspunkt medfører, at instituttets tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer inddrages, jf. forslaget til § 2 c, stk. 2.

Særligt dækkede obligationer skal registreres hos Finanstilsynet. Hvis betingelserne for at betegne en obligationsudstedelse for særligt dækkede obligationer ikke længere er opfyldt som følge af manglende supplerende sikkerhedsstillelse, skal dette ligeledes registreres hos Finanstilsynet.

Det følger af 2. pkt., at supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed.

Efter 3. *pkt.* finder § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse, således at den supplerende sikkerhed kan stilles i form af andre aktiver end de i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, nævnte.

For at give instituttet bedre muligheder for at leve op til kravet om at stille supplerende sikkerhed, er der i forslaget til § 2 j givet adgang til, at instituttet kan optage såkaldt »seniorgæld«. Seniorgæld er en form for kapital optaget på særlige vilkår. Herved får institutterne mulighed for at fremskaffe den ekstra kapital billigere, end de ellers ville have kunnet.

Forslaget til § 2 i, stk. 2, fastsætter, at hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed, således at værdien af aktiver mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, så mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen »særligt dækkede

obligationer«.

Efter § 2 i, stk. 3, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne igen betegnes »særligt dækkede obligationer«, hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene for at være særligt dækkede obligationer. Det kan eksempelvis ske, hvis instituttet på et senere tidspunkt stiller den nødvendige supplerende sikkerhed, eller hvis værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationerne, stiger, f.eks. fordi de belånte skibes værdi stiger, så den faktiske belåning af skibene ikke længere overstiger de tilladte belåningsgrænser.

Det er en forudsætning for, at Finanstilsynet kan tillade, at betegnelsen »særligt dækkede obligationer« genvindes, at instituttet dokumenterer, at kravene er opfyldt. Ved Finanstilsynets vurdering af, om nogle obligationer kan få betegnelsen »særligt dækkede obligationer« tilbage, indgår, om instituttet er betryggende indrettet og har de nødvendige procedurer for at kunne opfylde de krav, der stilles til at forvalte særligt dækkede obligationer i overensstemmelse med lovens krav.

Hvis instituttet har mistet sin tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, jf. forslaget til § 2 c, stk. 2, kan obligationerne få betegnelsen tilbage, selv om instituttet ikke har ansøgt om eller generhvervet tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer.

Finanstilsynet vil etablere et nationalt register, hvor alle udstedelser af særligt dækkede obligationer skal registreres. Dette register skal være offentligt tilgængeligt. Tilsvarende skal det registreres, hvis allerede udstedte obligationer mister status som særligt dækkede obligationer. Såfremt der etableres et fælles europæisk register, skal forholdet mellem dette og et nationalt register reguleres nærmere.

Efter det foreslåede stk. 1, skal der stilles supplerende sikkerhed, hvis værdien af aktiverne i et kapitalcenter bliver utilstrækkelig. Hvis en sådan sikkerhedsstillelse sker i tiden op til en konkurs, kunne der opstå et problem i relation til konkurslovens omstødelsesregler.

For at imødegå noget sådant, er det i § 2 i, stk. 4, fastsat, at omstødelse af sikkerhedsstillelse som udgangspunkt ikke kan ske. Omstødelse kan dog ske efter konkurslovens § 70 eller § 72, hvis sikkerhedsstillelsen ikke fremstod som ordinær. En tilsvarende bestemmelse kendes på det finansielle område fra § 58 i lov om værdipapirhandel m.v.

Bestemmelsen er nødvendig for at sikre, at indehaverne af obligationer fyldestgøres bedst muligt.

§ 2 j

Forslaget til § 2 j, stk. 1, fastsætter, at instituttet kan optage lån til brug for kravet i § 2 i, stk. 1, om, at instituttet skal stille supplerende sikkerhed, hvis de aktiver, der ligger til grund for udstedelsen af en særligt dækket obligation, ikke længere svarer til værdien af de udstedte obligationer. De midler, der fremkommer ved denne type lån, betegnes populært »seniorgæld«. Låneoptagelse efter § 2 j kan ske både før og efter kravet om at stille supplerende opstår.

Seniorgæld kan alene anvendes til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed. Seniorgæld er således ikke tilladt som et alternativt finansieringsinstrument til særligt dækkede obligationer.

I § 2 j, stk. 2, fastsættes, at det skal fremgå af låneaftalen, hvilket kapitalcenter lånemidlerne optaget efter stk. 1 skal henføres til. Kravet er begrundet i, at det skal være muligt for kreditor at spore de enkelte låneoptagelser af seniorgæld tilbage til det enkelte kapitalcenter.

I § 2 j, stk. 3, fastsættes, at de lånemidler, som instituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. stk. 1, skal placeres i tilsvarende aktivtyper, som kan anvendes til sikkerhedsmæssig afdækning af de særligt dækkede obligationer.

Derudover skal aktiverne fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Såfremt instituttet endnu ikke har erhvervet aktiver for de lånte midler, skal disse midler placeres på en særskilt konto. Har instituttet derimod erhvervet statsobligationer for lånemidlerne, skal disse aktiver placeres i et depot. Har instituttet erhvervet et aktiv, som ikke kan placeres i et særskilt depot, skal disse aktiver mærkes på anden måde, således at det fremgår, at disse aktiver er erhvervet

for de pågældende lånemidler. Kravet er begrundet i hensynet til långiverne, der i tilfælde af instituttets konkurs har separatistlignende stilling til lånemidlerne, når disse endnu ikke er anvendt som supplerende sikkerhed og derfor ikke indgår i den aktivmasse, der ligger til sikkerhed for de obligationsudstedelser, hvortil optagelsen af seniorgæld skulle være anvendt som supplerende sikkerhed.

Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i det pågældende kapitalcenter. Når midlerne placeres, skal de øvrige regler, der gælder for kapitalcentrets indretning, naturligvis også iagttages.

Såfremt værdien af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelserne i de enkelte kapitalcentre, efterfølgende stiger, således at værdien af aktiverne overstiger værdien af de udstedte obligationer – også ud over hvad der kan indeholdes i en overdækning – kan de aktiver, der er erhvervet for seniorgæld, realiseres og enten føres tilbage til den særskilte konto, placeres i et depot, mærkes på anden måde eller udbetales til långiver. Det er en forudsætning, at de indgåede aftaler om seniorgæld ikke tilsidesættes herved.

Den konkursretlige behandling af seniorgæld fremgår af forslaget til § 3 a, stk. 1. Den konkursretlige behandling af seniorgæld, der ikke indgår i et kapitalcenter, fremgår af forslaget til § 3 e.

Til nr. 4

Det foreslås at ophæve den gældende § 3 a og i stedet indsættes §§ 3 a-3 e. Bestemmelserne fastsætter, hvordan der skal forholdes i tilfælde af, at skibsfinansieringsinstituttet går konkurs.

§ 3 a

§ 3 a nyaffattes således, at bestemmelsen tager højde for de ændringer, der ellers foreslås i lovforslaget. For det første skal skibsfinansieringsinstituttet fremover kunne udstede skibskreditobligationer, jf. forslaget til § 2 a, og særligt dækkede obligationer, jf. forslaget til § 2 c, stk. 1. For det andet tages der højde for, at særligt dækkede obligationer skal udstedes i særskilte kapitalcentre og skibskreditobligationer kan udstedes i særskilte kapitalcentre, jf. forslaget til § 2 e, stk. 1. For det tredje ændres konkursbestemmelsen, så der tages højde for, at instituttet kan optage lån (seniorgæld) til brug for supplerende sikkerhedsstillelse, jf. forslaget til § 2 j.

§ 3 a tildeler som en fravigelse fra konkurslovens almindelige regler separatistlignende stilling til indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer. Det indebærer, at obligationsindehavere har mulighed for at blive dækket forud for instituttets øvrige kreditorer i en konkurssituation.

Stk. 1 giver separatistlignende stilling til krav, herunder for påløbne renter fra konkursdekretets afsigelse, for indehavere af særligt dækkede obligationer og skibskreditobligationer, der er udstedt i kapitalcentre.

Fordringshavere for gæld optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed dækkes af kapitalcentrets midler efter indehaverne af særligt dækkede obligationer, finansielle modparter, jf. forslaget til stk. 3, og påløbne renter. Seniorgæld opnår så en privilegeret stilling til de i kapitalcentret indeholdte midler – dog således at långivere af seniorgæld skal respektere krav fra obligationsindehaverne, finansielle modparter og påløbne renter.

De pågældende krav kan fyldestgøres efter fradrag af udgifter relateret til bobehandlingen, hvorefter de overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Stk. 2 svarer til den nugældende § 3 a, stk. 1, men er tilpasset på enkelte punkter.

Bestemmelsen giver separatistlignende stilling til krav, herunder for påløbne renter fra konkursdekretets afsigelse, for indehavere af kasseobligationer og skibskreditobligationer, der finansierer lån, og som er udstedt i instituttet i øvrigt. Også her fradrages først de forholdsvise udgifter til bobehandling. De krav, der honoreres, kan dog højst svare til de til kasseobligationerne

og skibskreditobligationerne svarende aktiver samt et beløb svarende til 8 pct. af den risikovægtede værdi af de aktiver, der svarer til de kasseobligationer og skibskreditobligationer, som instituttet måtte have udstedt uden for kapitalcentre. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Udgifterne til bobehandlingen fordeles mellem kapitalcentre og instituttet i øvrigt i overensstemmelse med de af instituttet før konkursdekretets afsigelse anvendte fordelingsnøgler for udgifter.

I stk. 3, 1. pkt., foreslås, at modparter på de finansielle instrumenter i en konkurssituation er sidestillet med indehaverne af skibskreditobligationer henholdsvis særligt dækkede obligationer. Det indebærer, at også de finansielle modparter har en privilegeret stilling til de i kapitalcentret indeholdte midler. Det er en forudsætning, at det af aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, jf. forslaget til § 2 h, stk. 4.

Det er almindeligt, at der ved indgåelse af finansielle instrumenter stilles sikkerhed mellem parterne for de fordringer, der kan opstå som følge af ændringer i de finansielle instrumenters værdi. Den privilegerede stilling for modparter på finansielle instrumenter, som foreslås, betyder, at der ikke kan stilles sådan sikkerhed i kapitalcentrets midler. Var dette tilladt, kunne modparter på finansielle instrumenter opnå en bedre dækning for deres krav end obligationsejerne i kapitalcentret i tilfælde af det instituttets konkurs. Løbende afregning af en finansiell kontrakts værdi, i nogle tilfælde kaldet løbende marginregulering, anses ikke for sikkerhedsstillelse men blot for løbende opfyldelse af kontrakten.

I stk. 3, 2. pkt., foreslås, at modparter på de finansielle instrumenter i en konkurssituation er sidestillet med indehaverne af kasseobligationer. Det indebærer, at også de finansielle modparter har en privilegeret stilling til de indeholdte midler. Det er som udgangspunkt en forudsætning, at det af aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund. Lovforslagets § 15, stk. 2, indeholder dog en overgangsbestemmelse, som betyder, at hvis aftalen om det finansielle instrument er indgået før den 1. juli 2007, så har den finansielle modpart samme konkursretlige stilling, som indehaverne af kasseobligationerne på trods af, at aftalen om det finansielle instrument ikke indeholder en klausul om, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund. Baggrunden for overgangsreglen om, at det i aftaler om finansielle instrumenter til afdækning af kasseobligationer ikke skal være bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, er at skibsfinansieringsinstituttet allerede har indgået aftaler om finansielle instrumenter, hvor der ikke er en sådan klausul.

§ 3 b

Forslagets § 3 b, stk. 1, har til formål at sørge for, at betalingsstrømmene til og fra instituttet under konkursbehandling så vidt muligt kan foregå normalt, dvs. som inden konkursen, og at låntagerne kan optage lange lån i instituttet i tillid til ikke at skulle indfri lånet førtidigt på grund af instituttets forhold.

Stk. 2 sikrer samtidig låntagerne uændrede vilkår for indfrielse under konkursbehandlingen.

§ 3 c

§ 3 c, stk. 1-7, svarer til de nugældende § 3 a, stk. 2-8. Dog er der taget højde for, at instituttet fremover skal kunne udstede skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

I den nugældende § 3 a, stk. 6, 2. pkt., der med lovforslaget bliver til § 3 c, stk. 5, 2. pkt., indgår »krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer« i sætningen. Denne del af sætningen er udgået, da det fremgår af forslaget til § 3 a, stk. 3, at modparter på finansielle instrumenter sidestilles med obligationsindehaverne. Retsstillingen er altså opretholdt samtidig

med, at der blandt andet tages højde for modparter på finansielle instrumenter indgået med henblik på afdækning af risici i et kapitalcenter, hvori der er udstedt skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

I de nugældende § 3 a, stk. 7 og 8, der bliver til § 3 c, stk. 6 og 7, indgår »krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer« i stykkerne. Denne formulering er erstattet af »krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer«. Der er med den ændrede formulering ikke tiltænkt andre materielle ændringer, end at også finansielle instrumenter til afdækning af skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer også er omfattet.

I § 3 c, stk. 8, forslås, at der ikke ved betalingsstandsning eller konkurs kan ske overførsel fra et kapitalcenter til et andet eller fra et kapitalcenter til instituttet i øvrigt. Bestemmelsen skal sikre obligationsindehaverne en separatistlignende stilling til de enkelte kapitalcentre.

§ 3 d

Af forslaget til § 3 d, stk. 1, fremgår, at indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, fordi instituttet ikke har overholdt kravet om at stille supplerende sikkerhed, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af de særligt dækkede obligationer. Tilsvarende gør sig gældende for finansielle modparter, jf. forslaget til § 3 a, stk. 3, og seniorgældslångivere i det tilfælde, at instituttet tidligere har optaget lån til brug for at opfylde kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. forslaget til § 2 j, stk. 1.

De aktiver, der indgår i det pågældende kapitalcenter tjener således også til dækning af indehavere af særligt dækkede obligationer, uanset at denne har mistet betegnelsen »særligt dækket«, samt finansielle modparter og seniorgældslångivere, der relaterer sig til de pågældende obligationer.

Efter forslaget til § 3 d, stk. 2, finder reglerne i §§ 3 b, 3 c og 3 e tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer« samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 3 e

Det foreslås i § 3 e, at provenu fra lån optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, der ikke indgår som sikkerhed i de enkelte kapitalcentre, skal tjene til sikkerhed for indehaverne af særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle kontrakter.

Bestemmelsen skal sikre, at obligationsindehaverne og modparter på de finansielle kontrakter ikke stilles ringere, hvis instituttet har optaget lån til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, men endnu ikke har placeret de lånte midler i aktiver og lagt disse aktiver ind i de enkelte kapitalcentre, eller de lånte midler efterfølgende er udtaget af kapitalcentret efter at have tjent som supplerende sikkerhed.

Skulle der være overskydende midler på den separate konto eller depot eller lignende, hvor seniorgældsmidler skal placeres, indtil de indgår eller efter de er taget ud af i de enkelte kapitalcentre, skal de overskydende midler udbetales til de enkelte långivere.

Til nr. 5

Det foreslås, at § 5, stk. 2, ændres således, at det præciseres, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte, at skibsfinansieringsinstituttet udover regler i lov om finansiel virksomhed også med de fornødne tilpasninger kan omfattes af regler i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. samt regler fastsat i medfør af lov om finansiel virksomhed og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

Til nr. 6

Det foreslåede § 5, stk. 3, giver økonomi- og erhvervsministeren hjemmel til at fastsætte regler om

digital kommunikation. Bestemmelsen svarer til den hjemmel, der findes i § 6 i lov om finansiel virksomhed. Denne hjemmel blev indsat ved lov nr. 453 af 10. juni 2003. Såfremt forslaget vedtages, vil bekendtgørelse nr. 108 af 22. februar 2005 om digital kommunikation blive ændret, således at bekendtgørelsen også kommer til at omfatte lov om et skibsfinansieringsinstitut. Bekendtgørelsen om digital kommunikation finder anvendelse på udveksling af dokumenter mellem borgere og virksomheder på den ene side og Finanstilsynet på den anden side.

Det foreslås at indsætte et stk. 4 i § 5, hvorefter Finanstilsynet kan fastsætte regler for forskellige forhold, der vedrører særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i nr. 1, at Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler for, på hvilke betingelser obligationer udstedt af instituttet kan opnå og bevare betegnelsen »særligt dækkede obligationer«.

Det foreslås i nr. 2, at der kan fastsættes regler for løbetider og lånegrænser for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. Disse regler vil tage udgangspunkt i de regler, der fastsættes for pengeinstitutter, jf. forslaget til § 152 f, i lov om finansiel virksomhed i lovforslagets § 1, nr. 4, og i de regler, der allerede er fastsat i bekendtgørelse om et skibsfinansieringsinstitut. Reglerne vil blive ens for skibsfinansieringsinstituttet og pengeinstitutter.

Efter nr. 3 kan der fastsættes regler for, hvordan værdiansættelsen af de aktiver, der ligger til sikkerhed for obligationsudstedelsen, skal foretages.

Det foreslås i nr. 4, at Finanstilsynet fastsætter regler for værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer samt for den løbende opgørelse af sikkerhedernes værdi i forhold til obligationerne (LTV).

Ifølge det omarbejdede kreditinstitutdirektiv skal der ske en regelmæssig overvågning af værdien af de skibe, der tjener til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Det foreslås i nr. 5, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om balanceprincip, dvs. regler om begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.

Der blev under det lovforberedende arbejde udtrykt ønske om at tilpasse det eksisterende balanceprincip, der gælder for realkreditinstitutter. Det tilpassede balanceprincip skal finde anvendelse på alle kreditinstitutter, der udsteder særligt dækkede obligationer, særligt dækkede realkreditobligationer samt realkreditobligationer.

Med det tilpassede balanceprincip vil det fortsat skulle være grundreglen, at instituttet kun i yderst begrænset omfang kan tage risici i forbindelse med de aktiver, der udgør sikkerheden bag obligationsudstedelsen. Det vil fortsat være samme typer af risici, der reguleres af balanceprincippet, herunder rente-, options- og valutarisici. Grænserne for de enkelte risici vil blive udvidet, men samtidig vil der blive stillet skrappe krav til stresstests, så der er samme grad af sikkerhed for, at obligationsejerne får opfyldt deres krav i takt med, at de forfalder. Det tilpassede princip vil desuden give mulighed for større fleksibilitet i likviditetsstyringen.

Det nuværende balanceprincip bliver videreført som en del af det tilpassede balanceprincip. Det vil således være muligt under det tilpassede balanceprincip at fortsætte som hidtil.

Bekendtgørelse om et nyt balanceprincip forventes udarbejdet, så reglerne kan træde i kraft samtidig med lovens ikrafttræden den 1. juli 2007.

Ved fastsættelse af de nærmere regler, jf. § 5, stk. 4, skal disse så vidt muligt være ens for pengeinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet, således at konkurrencevilkårene bliver så lige som muligt. Der vil dog blive fastsat forskellige regler, hvor de særegne forhold i de to kreditinstituttyper kræver dette.

Til nr. 7

Det foreslås, at straffebestemmelse i § 14, stk. 1, ændres på baggrund af forslagens ændringer af

loven.

Det foreslås, at overtrædelse af § 2 d, stk. 1, kan straffes. Instituttet er ifølge bestemmelsen forpligtet til at udstede særligt dækkede obligationer med sikkerhed i bestemte typer af aktiver.

Det foreslås at overtrædelse af § 2 e, stk. 1, 2. og 3. pkt. kan straffes. Instituttet har pligt til at etablere særskilte kapitalcentre for udstedelse af særligt dækkede obligationer. Hvis kapitalcentre ikke oprettes, kan det betyde, at der er risiko for, at obligationsindehaverne ikke får en fortrinsstilling i tilfælde af konkurs, som de ellers har krav på. Instituttet kan også etablere særskilte kapitalcentre til udstedelse af skibskreditobligationer. Det er ikke ønskeligt, at de udstedelser af særligt dækkede obligationer og skibskreditobligationer sammenblandes, og det foreslås derfor også, at det kan straffes, hvis dette sker.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af § 2 h, stk. 1, 2 og 4, straffes. Instituttet er i medfør af § 2 h, stk. 1, forpligtet til at holde kapitalcentrets midler adskilt fra instituttets øvrige midler for at sikre obligationsindehavernes separatistlignende stilling. Hvis instituttet ikke holder midlerne adskilt, kan det straffes. § 2 h, stk. 2, indebærer, at instituttet skal overføre midler til et kapitalcenter fra instituttet i øvrigt i det omfang, det er muligt under hensyn til instituttets solvenskrav i øvrigt. Undlader instituttet en sådan overførsel, kan det straffes. Såfremt der indgås aftaler om finansielle instrumenter, hvis formål ikke er at begrænse risici, er det en overtrædelse, der kan straffes med bøde.

Det foreslås, at overtrædelse af meddelelesespligten i § 2 i, stk. 1, 1. pkt. , kan straffes. Begrundelsen herfor er, at instituttet skal være forpligtet til omgående at meddele Finanstilsynet, hvis ikke værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede obligationer, til enhver tid mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer. Instituttet skal i sådan et tilfælde stille supplerende sikkerhed for obligationsudstedelsen. Årsagen er, at Finanstilsynet skal kunne nå at reagere hurtigt, hvis instituttet ikke straks stiller supplerende sikkerhed. I disse tilfælde mister obligationerne betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, jf. forslaget til § 2 i, stk. 2, og Finanstilsynet afnotificerer den specifikke udstedelse. I modsat fald ville tilliden til værdipapirmarkedet kunne lide skade.

Til nr. 8

Det foreslås, at § 14, stk. 2, som giver hjemmel til, at der i forskrifter fastsæt i medfør af loven, kan fastsættes straf for overtrædelse af bestemmelser i sådanne forskrifter.

Det fremgår af § 5, stk. 2, i lov om et skibsfinansieringsinstitut, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiell virksomhed der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på skibsfinansieringsinstituttet. På den baggrund er det i bekendtgørelse om et skibsfinansieringsinstitut fastsat, at en lang række paragraffer i lov om finansiell virksomhed gælder for instituttet. Overtrædelse af en del af disse paragraffer straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der er derfor fundet nødvendigt at præcisere stk. 2, således at der ikke kan opstå tvivl om, at der er den fornødne hjemmel, til at skibsfinansieringsinstituttets overtrædelse af regler i lov om finansiell virksomhed, der gælder for skibsfinansieringsinstituttet, straffes på samme måde, som hvis det var en finansiell virksomhed, der overtrådte reglen.

Til § 4

Til nr. 1

§ 93, stk. 1, foreslås nyaffattet. Der indsættes et nyt nr. 3, som giver foreninger mulighed for at investere i særligt dækkede realkreditobligationer og i særligt dækkede obligationer. Herudover er resten af bestemmelsen en uændret videreførelse af den hidtidige bestemmelse, idet den foreslåede ændring af affattelsen af bestemmelsen alene er af lovteknisk karakter.

Efter det nye nr. 3 kan en forening også få lov til at investere sine midler i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter og

realkreditinstitutter, som har tilladelse efter § 16 a i lov om finansiel virksomhed, samt af skibsfinansieringsinstituttet, som har tilladelse efter § 2 c i lov om et skibsfinansieringsinstitut, eller i tilsvarende obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

Baggrunden for forslaget er, at lovforslaget indfører mulighed for, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet kan udstede særligt dækkende obligationer. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet har efter lov om finansiel virksomhed eneret til at udstede særligt dækkede obligationer. Endvidere får realkreditinstitutter mulighed og eneret til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Særligt dækkede obligationer er værdipapirer, der betegnes som specielt sikre og mindre risikofyldte for indehaverne af obligationerne. De institutter, der kan udstede særligt dækkede obligationer, skal være underlagt et særligt offentligt tilsyn. I tilfælde af, at det udstedende institut træder i betalingsstandsning eller erklæres konkurs, skal de panterettigheder, der ligger til sikkerhed for udstedelserne af de særligt dækkede obligationer, bortset fra administratoromkostninger, udelukkende tilfalde indehaverne af obligationerne, som derved får en separatistlignende stilling i forhold til andre kreditorer i det udstedende institut.

Det foreslås, at der skal gælde samme investeringsgrænser for en forenings investering i realkreditobligationer efter § 93, stk. 1, nr. 2, samt i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet efter § 93, stk. 1, nr. 3. Efter § 102 i lov om investeringsforeninger og specialforening samt andre kollektive investeringsordninger m.v., som formuleret ved lovforslag L 114, som er fremsat den 10. januar 2007 af økonomi- og erhvervsministeren, så kan en forening således investere op til 25 pct. af sin formue i enten realkreditobligationer eller op til 25 pct. af formuen i særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af en emittent eller emittenter i samme koncern. En forening kan blande sin investering i obligationer, så den investerer op til 25 pct. af formuen i en blanding af realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af en emittent eller emittenter i samme koncern.

Endelig bevarer realkreditinstitutter retten til at udstede andre værdipapirer, men disse værdipapirer må hverken betegnes realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Sådanne værdipapirer er ikke omfattet af stk. 1, nr. 2 eller 3. En forening kan derfor kun investere 10 pct. af sine midler i sådanne værdipapirer.

Til nr. 2 og 4

Ændringerne af § 94, stk. 1, og § 107, stk. 3, er en konsekvens af, at der i forslagets § 4, nr. 1, foreslås indsat et nyt nr. 3 i § 93, stk. 1, så den nuværende § 93, stk. 1, nr. 3, bliver til § 93, stk. 1, nr. 4. Ændringerne er således konsekvensændringer.

Til nr. 3

Der foreslås indsat et *stk. 4* i § 106, så placeringsforeninger også kan investere sine midler i særligt dækkedes realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet. En placeringsforening vil fortsat kunne investere i realkreditobligationer efter § 106, stk. 2, nr. 4, jf. stk. 3.

Til § 5

Til nr. 1

Det foreslås, at § 26 b, *stk. 1, nr. 3*, i lov om Arbejdsmarkeds Tillægspension ændres som følge af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og instituttet oprettet i medfør af lov om et skibsfinansieringsinstitut (Danmarks Skibskredit A/S) får mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer.

Til § 6

Til nr. 1

Det foreslås, at § 6 b, stk. 1, nr. 3, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond ændres som følge af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet (Danmarks Skibskredit A/S) får mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer, og at realkreditinstitutter desuden får mulighed for at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Til § 7

Til nr. 1

Det foreslås, at § 69, stk. 1, nr. 3, i lov om arbejdsskadesikring ændres som følge af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet (Danmarks Skibskredit A/S) får mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer, og at realkreditinstitutter desuden får mulighed for at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Til § 8

Til nr. 1

Det foreslås, at § 46 a, stk. 1, nr. 3, i lov om tilsyn med firmapensionskasser nyaffattes som følge af, at pengeinstitutter, realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet (Danmarks Skibskredit A/S) får mulighed for at udstede særligt dækkede obligationer, og at realkreditinstitutter desuden får mulighed for at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Til § 9

Til nr. 1-4

Der er tale om ændringer som følge af, at det på baggrund af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdet) foreslås at indføre mulighed for, at bl.a. pengeinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer.

Af tinglysningslovens § 10, stk. 4, fremgår, at pantebreve til realkreditinstitutter kan tinglyses, uanset at størrelsen af rente og lignende ydelser samt lånets fordeling på de enkelte afdrag ikke er endeligt fastsat, såfremt pantebrevet indeholder bestemmelse om, på hvilke betingelser en senere fastsættelse eller regulering heraf skal finde sted. Bestemmelsen blev indsat i tinglysningsloven i anledning af indførelsen af rentetilpasningslån med henblik på at afskære enhver tvivl om, at sådanne lån kan tinglyses.

I tinglysningslovens § 15 a, stk. 1, reguleres det forhold, at det i et pantebrev er vedtaget, at det står tilbage for en ikke tinglyst panteret. I en sådan situation kan tinglysning af pant på den forbeholdte plads som udgangspunkt ikke ske, medmindre det rykkende pantebrev forsynes med en påtegning om, at pantebrevet respekterer den nævnte panteret. Af tinglysningslovens § 15 a, stk. 2, fremgår, at § 15 a, stk. 1, ikke finder anvendelse på bl.a. vedtagelser i pantebreve til realkreditinstitutter. Undtagelsen er begrundet i, at det misbrug af rykningsklausuler, der var baggrunden for indførelsen af § 15 a, stk. 1, i det væsentligste var knyttet til private pantebreve, herunder skadesløsbreve.

Det foreslås, at pantebreve til pengeinstitutter, hvis pantebrevet udelukkende indgår som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, tilføjes bestemmelserne i §§ 10, stk. 4, og 15 a, stk. 2, således at disse pantebreve i de ovennævnte situationer sidestilles med pantebreve til realkreditinstitutter. Forslaget indebærer, at anmelder vil skulle godtgøre over for tinglysningskontoret, at pantebrevet udelukkende indgår som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det kan ske ved, at det af det pågældende pantebrev fremgår, at det udelukkende tjener som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, og at det i øvrigt ikke er pantsat på anden måde.

Tinglysningslovens § 41, stk. 1, regulerer betydningen af, at det i et pantebrev er vedtaget, at pantebrevet står tilbage for lån af offentlige midler. I en sådan situation kan en foranstående panteret kun gives uden efterpanthaverens samtykke i to tilfælde, hvoraf det ene vedrører lån ydet af

realkreditinstitutter under visse nærmere angivne betingelser. Med bestemmelsen begrænses ejers (pantsætters) ret til at genbesætte ledige pladser i prioritetsrækkefølgen af hensyn til efterstående panthavere. Formålet hermed er at sikre efterpanthavere den fordel, det antages at være, at forpanteretten er lån ydet af offentlige midler.

I tinglysningslovens § 41, stk. 2, reguleres den situation, hvor det i et efterstående pantebrev er bestemt, at pantebrevet står tilbage for lån i et realkreditinstitut, således at lånet kan indfries ved de af institutterne udstedte ihændehavergældsbreve, der har kurs på en dansk fondsbørs. I sådanne tilfælde kræves efterpanthaverens samtykke til forhøjelsen af renten på den foranstående panteret samt til anbringelse af andre midler end de nævnte midler. Herved begrænses ligeledes ejers (pantsætters) ret til at genbesætte ledige pladser i prioritetsrækkefølgen af hensyn til efterstående panthavere.

Det foreslås, at lån ydet af et pengeinstitut, hvor lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, tilføjes bestemmelserne i § 41, stk. 1 og 2, således at disse lån i de ovennævnte situationer sidestilles med lån ydet af realkreditinstitutter. Forslaget indebærer, at anmelder vil skulle godtgøre over for tinglysningskontoret, at lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer. Det kan ske ved, at det af det pågældende pantebrev fremgår, at det udelukkende tjener som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, og at det i øvrigt ikke er pantsat på anden måde.

Til § 10

Til nr. 1

Tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, indeholder en afgiftsbegunstigelse for lån sikret ved pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, optaget i realkreditinstitutter og i pengeinstitutter, hvis lånet har en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år.

Afgiftsbegunstigelsen betyder, at når man beregner tinglysningsafgiften på det nye lån, kan man nedsætte det afgiftsgrundlag, den variable afgift skal beregnes af, med restgælden fra det eksisterende lån. Hvis hovedstolen på det nye lån er mindre end eller lig med restgælden på det tidligere lån, skal der ikke betales variabel afgift. Den faste afgift på 1.400 kr. skal altid betales. Dette kaldes også at overføre afgiften. Denne betegnelse vil blive brugt i det følgende.

Hvis hovedstolen på det nye lån er højere end restgælden efter det tidligere lån, skal der betales afgift på 1,5 pct. af forskellen mellem den nye hovedstol og den gamle restgæld.

Der foreslås indsat nye regler i tinglysningsafgiftsloven § 5 a om genanvendelse af afgift for pantebreve tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. Herefter vil § 5, stk. 2, om overførsel af afgift primært have betydning, hvis det tidligere pant er tinglyst før den 1. juli 2007. Hvis betingelserne i både § 5, stk. 2, og de nye foreslåede regler i § 5 a er opfyldt, kan låntager dog frit vælge, efter hvilke regler afgiften skal genanvendes.

Det foreslås, at kravet i § 5, stk. 2, om, at det nye lån skal have en løbetid på mindst 10 og højst 30 år, ikke gælder pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer og eller særligt dækkede realkreditobligationer. I forslaget til § 152 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed og § 33 c, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indføres der mulighed for, at de sædvanlige krav om maksimale løbetider i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan fraviges for lån finansieret ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Hvis kravet om løbetid i tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, 1. pkt., ikke ændres, vil det medføre, at der ved sådanne lån, der har en længere løbetid end 30 år, ikke kan overføres afgift til det nye pantebrev. Som nævnt i de almindelige bemærkninger punkt 2.5 vil Justitsministeriet udarbejde en ny pantebrevsformular, som vil kunne anvendes ved særligt dækkede obligationslån. Det vil derfor som regel kunne ses af det nye pantebrev, at det er udstedt til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

Til nr. 2

Det fremgår af forslaget til § 152 c, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed og §§ 33 a og 33 b i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., at lån sikret ved pant i fast ejendom kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. I lighed med de eksisterende realkreditlån må disse lån ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve.

Det foreslås, at det bliver muligt at genanvende afgiften på pantebreve med pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter. Det er de samme pantebreve, der er omfattet af § 5, stk. 2. I praksis vil de fleste af disse pantebreve ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer. Forslaget indebærer, at der som udgangspunkt ikke skal betales afgift for tinglysning af ændringer af det pantsikrede beløb, såfremt det nye pantsikrede beløb ikke overstiger den tidligere tinglyste hovedstol. Formålet er, at disse pantebreve ligestilles afgiftsmæssigt med ejerpantebreve. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 2.5.

De foreslåede regler finder anvendelse, uanset om det lån, pantebrevet indgår som sikkerhed for, er finansieret ved obligationer udstedt af et enkelt institut, der selv funder, eller om fundingen sker af et andet institut efter reglerne om fælles funding. Disse regler findes i forslaget til §§ 16 b-16 g i lov om finansiel virksomhed, jf. forslagens § 1, nr. 2.

§ 5 a, stk. 1

Det foreslås, at tinglysning af pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år, er afgiftsfri, hvis det pantsikrede beløb ikke overstiger den tinglyste hovedstol på et eksisterende pantebrev med pant i samme ejendom. Kravet om løbetiden gælder dog ikke pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer og særligt dækkede realkreditobligationer, jf. ligeledes forslaget til nr. 1 og bemærkningerne hertil. Det er en betingelse, at det tidligere pant er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere, jf. forslaget til § 5 a, stk. 2, nr. 1.

Afgiftsgrundlaget på det nye pantebrev kan således nedsættes til og med det tidligere pantebrevs tinglyste nominelle hovedstol. Med »tinglyst nominel hovedstol« forstår den nominelle hovedstol, der fremgår af tingbogen. Hvis et pantebrev er nedlyst, er det kun den nu tinglyste hovedstol, der kan anvendes som grundlag for afgiftsfritagelse, og ikke den hovedstol, der var tinglyst før nedlysningen. Det følger ligeledes heraf, at afgiftsfritagelsen forudsætter, at det tidligere pantebrev ikke er fuldstændig afløst. Der betales kun afgift ved tinglysningen, hvis den nominelle hovedstol på det nye pantebrev overstiger den tinglyste nominelle hovedstol på det tidligere pantebrev. Afgiftsfritagelsen kan benyttes, uanset om det nye pant kun tjener til delvis afløsning af et eksisterende lån. Afgiftsgrundlaget på det nye pantebrev kan tillige nedsættes med en ubenyttet afgiftsfritagelse efter § 5 a, stk. 5. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse for nærmere beskrivelse af denne mulighed.

Det kan eksempelvis tænkes, at der optages et lån på 1 mio. kr. Der udstedes ligeledes et pantebrev på 1 mio. kr. Der betales variabel afgift af dette beløb samt fast afgift. Hvis der er afdraget 200.000 kr. på lånet, og der nu ønskes et tillægslån på 400.000 kr., vil det ofte være nødvendigt at udstede et nyt pantebrev, da lånevilkårene vil blive ændret. Pantebrevet skal derfor lyde på 1,2 mio. kr. Der skal dog kun betales variabel afgift af forskellen mellem 1 mio. kr. og 1,2 mio. kr. samt fast afgift. Hvis der kun ønskes et samlet lån på 1 mio. kr., skal der hverken betales fast eller variabel afgift.

Et andet eksempel er et pantebrev på 2 mio. kr., der nedlyses til 1 mio. kr. Pantebrevet afdrages med 200.000 kr., og der ønskes herefter et tillægslån på 400.000 kr. Der vil være afgiftsfrihed op til den mio. kr., pantebrevet lød på efter nedlysningen. Den tinglyste hovedstol er således 1 mio. kr. og ikke 2 mio. kr.

Der er indsat en regel i § 5 b om afgiftsfritagelse ved tinglysning af rykningspåtegning på efterstående pantebrev, hvis rykningspåtegningen skyldes tinglysning af et pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 1.

§ 5 a, stk. 2

§ 5 a, stk. 2, indeholder betingelser for afgiftsfritagelse efter § 5 a, stk. 1. Bestemmelsen vil dog først træde i kraft, når det digitale tinglysningsystem indføres. Indtil da vil stk. 2 have den ordlyd, der fremgår af dette forslags § 16.

Reglen i nr. 1 er dog ens i både den nuværende og fremtidige affattelse af stk. 2. Herefter er det en betingelse for afgiftsfritagelse efter stk. 1, at det tidligere pant er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. Hvis pantebrevet er tinglyst før denne dato, kan der kun overføres afgift efter reglerne i tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2. Det betyder, at ved den første omlægning af eksisterende lån efter lovens ikrafttræden vil § 5 a, stk. 1, ikke kunne anvendes, fordi det eksisterende pant vil være tinglyst før den 1. juli 2007.

Nr. 2-4 indeholder regler om aflysningen af det tidligere pant. Aflysningen skal ske, fordi det skal være muligt at kontrollere, at det samme afgiftsfritagelsesgrundlag ikke anvendes flere gange. Ved aflysning forstås både fuld aflysning og delvis aflysning, også kaldet nedlysning. Dette er i overensstemmelse med retstilstanden efter den gældende § 5, stk. 2, i tinglysningsafgiftsloven, som indeholder samme betingelser. Hvis det nye lån kun delvist afløser det tidligere, skal det tidligere pantebrev nedlyses med det beløb, der anvendes som grundlag for afgiftsfritagelse for det nye pant.

Efter den gældende tinglysningsafgiftslov § 5, stk. 2, 5. pkt., er det en betingelse for overførsel af afgift, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker senest samtidig med aflysningen af det tidligere pant, og at det tidligere pant er afløst senest 1 år efter anmeldelsen til tinglysning af det nye pant. Betingelserne ændres ved indførelse af digital tinglysning, jf. § 1, nr. 10, i lov nr. 106 af 7. februar 2007 om ændring af lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterettigheder m.v. og forskellige andre love (Digital tinglysning m.v.). Når den lov træder i kraft, vil det være en betingelse, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker inden afløsning af det tidligere pant, at det erklæres, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker på vilkår om afløsning af det tidligere pant, og at det tidligere pant er afløst senest 1 år efter anmeldelsen til tinglysning af det nye pant.

Det foreslås, at der indsættes tilsvarende betingelser for afgiftsfritagelse i tinglysningsafgiftsloven § 5 a, stk. 2. Nr. 2-4 har samme ordlyd, som tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, 5. pkt., vil få fremover i medfør af § 1, nr. 10, i lov nr. 106 af 7. februar 2007. Indtil indførelsen af digital tinglysning vil § 5 a, stk. 2, have den ordlyd, der fremgår af dette forslags § 16, stk. 3. Betingelserne heri om tinglysning af det nye pant og afløsning af det tidligere pant svarer til den gældende formulering af tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, 5. pkt. Efter dette forslags 12, stk. 3, fastsætter skatteministeren tidspunktet for ikrafttræden af den nye affattelse af § 5 a, stk. 2.

§ 5 a, stk. 3

Forslaget til § 5 a, stk. 3, svarer i store træk til den gældende tinglysningsafgiftslov § 5, stk. 2, 3. og 4. pkt. Bestemmelserne giver mulighed for at benytte afgiftsfritagelsen i § 5 a, stk. 1, uanset om det tidligere pantebrev afløses af et eller flere nye pantebrev, og uanset om det nye pant kun tjener til delvis afløsning af et eksisterende lån. Hvis det nye pant foreligger i form af flere pantebrev, er afgiftsfritagelsen betinget af, at de nye pantebrev i mindst 1 år efter tinglysning af disse har pant i samme ejendom som det gamle pantebrev. Denne betingelse skal forhindre omgåelse af bestemmelsen i forbindelse med udstykningssituationer og dermed »vandrende« pantebrev, dvs. pantebrev hvor pantets genstand ændres uden betaling af ny afgift.

Det foreslås, at det nye pant skal gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af afgiftsfritagelsen, og – hvis der er flere nye pantebrev – at disse i mindst 1 år efter tinglysningen har pant i samme ejendom som det gamle pantebrev. Der henvises til bemærkningerne til § 5 a, stk.

7, om den nærmere udformning af påtegningen og anvendelsen af denne i det digitale tinglysningssystem.

§ 5 a, stk. 4

Forslaget til § 5 a, stk. 4, svarer til den gældende bestemmelse i tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, 2. pkt., om, at afgiftsbegunstigelsen ikke anses for udnyttet, hvis det nye pantebrev bliver afvist og ikke senere skal tinglyses, eller hvis det aflyses som ikke effektueret inden for 1 år efter anmeldelsen til tinglysning. Reglen gælder tinglysning efter § 5 a, stk. 1 og 5.

Formålet med bestemmelsen er at undgå, at låntager mister tinglysningsafgiften på et pantebrev, hvis låntager fortryder sit ønske om låneomlægning. Uden reglen ville der efter gældende retspraksis ikke være hjemmel til at tilbageføre tinglysningsafgiften, hvis den allerede er blevet anvendt til afgiftsfrihed ved anmeldelse til tinglysning af et nyt pantebrev. Bestemmelsen sikrer, at låntager inden for et år har mulighed for at fortryde låneomlægningen uden at miste afgiften, selv om det nye pantebrev er anmeldt til tinglysning, hvis blot det tidligere pantebrev ikke er blevet afløst.

§ 5 a, stk. 5

Forslaget vedrører en situation, hvor den tinglyste nominelle hovedstol på det tidligere pantebrev er større end den nominelle hovedstol på det nye pantebrev. Efter forslaget til § 5 a, stk. 1, kan det nye pantebrev tinglyses afgiftsfrit. Pantebrevet kunne imidlertid også have været tinglyst afgiftsfrit, selv om hovedstolen havde været højere, blot den ikke havde oversteget den tinglyste nominelle hovedstol på det tidligere pantebrev. Der er således et ubenyttet grundlag for afgiftsfritagelse. Det er muligt, at låntager senere vil ønske at optage et nyt lån.

Det foreslås derfor, at hvis det pantsikrede beløb på det nye pantebrev eller de nye pantebreve, er mindre end den tinglyste hovedstol på det tidligere pant, kan differencen anvendes som grundlag for afgiftsfritagelse ved en senere tinglysning af et pantebrev med pant i samme ejendom. Det er en betingelse, at både det pantebrev, der medfører, at der opstår et grundlag for afgiftsfritagelse, og det pantebrev, der benytter afgiftsfritagelsen, opfylder betingelserne i § 5 a, stk. 1. Reglerne gælder således ikke for pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, men for pantebreve til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år. Kravet om løbetid gælder dog ikke pant til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Det er endvidere en betingelse, at det tidligere pantebrev er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere.

Når låntager vil anvende den ubenyttede afgiftsfritagelse, skal et beløb svarende til den ubenyttede afgiftsfritagelse fratrækkes det pantsikrede beløb på det nye pantebrev ved beregningen af variabel afgift. Hvis den nominelle hovedstol på det pantebrev, der udstedes til anvendelse af den ubenyttede afgiftsfritagelse, ikke overstiger denne, betales der heller ikke fast afgift ved tinglysning af dette pantebrev. Forslaget indebærer, at disse pantebreve afgiftsmæssigt ligestilles med ejerpantebreve i denne situation. Det skal understreges, at beløbet svarende til den ubenyttede afgiftsfritagelse kun kan anvendes i afgiftsmæssig sammenhæng.

Et eksempel kan være et pantebrev, der er tinglyst for 2 mio. kr. og nedbragt til 1,8 mio. kr. Hvis låntager ønsker et nyt lån på samlet 2 mio. kr., anvendes den tinglyste hovedstol på 2 mio. kr. som grundlag for afgiftsfritagelse på det nye pantebrev med det samme. Det sker efter reglerne i § 5 a, stk. 1.

De foreslåede regler i § 5 a, stk. 5, kan anvendes, hvis det nye lån derimod kun skal være på 1,8 mio. kr. I så fald kan låntager »gemme« de resterende 200.000 kr. Hvis låntager senere ønsker at udstede et nyt pantebrev på 500.000 kr., kan de 200.000 kr. fra det tidligere pantebrev anvendes ved opgørelsen af det pantsikrede beløb i relation til afgiftsberegningen. Dvs. at låntager kun skal betale afgift af 300.000 kr. samt fast afgift. Hvis låntager kun ønsker et nyt lån på 200.000 kr., skal der slet

ikke betales afgift ved tinglysning af dette pantebrev.

Hvis der udstedes flere nye pantebreve, opstår der en ubenyttet afgiftsfritagelse, hvis den tinglyste nominelle hovedstol på det tidligere pantebrev er større end den samlede nominelle hovedstol på de nye pantebreve. Et eksempel kan være et pantebrev på 3 mio. kr., der er nedbragt til 2,5 mio. kr. Hvis låntager ønsker i alt 3 pantebreve på 2,6 mio. kr., kan der f.eks. udstedes 2 pantebreve på hver 1 mio. kr. og et pantebrev på 600.000 kr. Det skal fremgå af et af de tre pantebreve, at der er en ubenyttet afgiftsfritagelse på 400.000 kr. Låntager vælger selv, hvilket af de tre pantebreve der skal indeholde denne oplysning.

Det foreslås, at der ved anmeldelsen til tinglysning af det nye pantebrev eller de nye pantebreve, hvor der opstår en ubenyttet afgiftsfritagelse, skal gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af § 5 a, stk. 5, 1. pkt. Endvidere skal størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse fremgå af pantebrevet. Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om den ubenyttede afgiftsfritagelse, jf. § 5 a, stk. 7. Der henvises til bemærkningerne til denne bestemmelse om, hvordan bemyndigelsen forventes udnyttet.

Det er muligt at anvende en ubenyttet afgiftsfritagelse ved tinglysning af et nyt pantebrev, selv om der ikke samtidig hermed indfries et lån og dermed aflyses et pantebrev. Det skal dog sikres, at det ikke er muligt at anvende den ubenyttede afgiftsfritagelse flere gange. Det foreslås derfor, at det er en betingelse, at oplysningen om den ubenyttede afgiftsfritagelse ændres på det pantebrev, der tidligere har indeholdt oplysningen herom. Det skal understreges, at der ikke skal betales tinglysningsafgift for denne ændring. Hvis hele afgiftsfritagelsen anvendes, skal oplysningen fjernes. Hvis kun en del af afgiftsfritagelsen anvendes, skal det naturligvis fortsat fremgå af pantebrevet, at der er en ubenyttet afgiftsfritagelse, men beløbets størrelse skal ændres. Det vil tillige være muligt at »flytte« oplysningen om den resterende del af den ubenyttede afgiftsfritagelse til det nye pantebrev. Det foreslås, at skatteministeren ligeledes bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om dette. Der henvises herom ligeledes til § 5 a, stk. 7, og bemærkningerne til denne bestemmelse om, hvordan bemyndigelsen forventes udnyttet.

Ved anvendelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse skal der alene betales afgift efter § 5, stk. 1, hvis det pantsikrede beløb på det nye pantebrev overstiger størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse. § 5 a, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse. Det har betydning, hvis der i forbindelse med optagelsen af et nyt lån indfries et tidligere, hvor hovedstolen på det nye pantebrev overstiger hovedstolen på det tidligere, og der tillige er et ubenyttet afgiftsfritagelsesgrundlag. I det tilfælde kan hovedstolen på det nye pantebrev afgiftsmæssigt reduceres med både hovedstolen på det pantebrev, der aflyses, og den ubenyttede afgiftsfritagelse.

Det foreslås, at når den ubenyttede afgiftsfritagelse anvendes, skal størrelsen af denne fremgå af det pantebrev, der anvender afgiftsfritagelsen. I det ovennævnte første eksempel skal det på pantebrevet til 500.000 kr. oplyses, at der er en ubenyttet afgiftsfritagelse på 200.000 kr.

§ 5 a, stk. 6

§ 5 a, stk. 1, omhandler afgiftsfrihed i forbindelse med udstedelse af et nyt pantebrev med deraf følgende – hel eller delvis – afløsning af det tidligere. § 5 a, stk. 6, omhandler forhøjelse af et eksisterende pantebrev. Reglerne gælder for de samme pantebreve som nævnt i § 5 a, stk. 1. Dvs. pantebreve med pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år. Kravet om løbetid gælder dog ikke pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Det er en betingelse, at pantebrevet er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. For disse pantebreve træder den foreslåede regel i stedet for den almindelige regel om forhøjelser af pantebreve i § 5, stk. 5, 1. pkt. Det er ikke et krav for anvendelse af § 5 a, stk. 6, at afgiftsfritagelsen i § 5 a, stk. 1, har været anvendt for pantebrevet.

Ved forhøjelse af et pantebrev udstedes der ikke et nyt pantebrev, og der skal derfor heller ikke ske

aflysning. Bortset herfra medfører forslaget, at der er ensartede afgiftsregler, uanset om der udstedes et nyt pantebrev, eller om det eksisterende pantebrev forhøjes. Dvs. at tinglysning af en forhøjelse af det pantsikrede beløb er afgiftsfri, forudsat at det nye pantsikrede beløb ikke overstiger den tidligere tinglyste hovedstol. Der skal således ikke betales variabel afgift af differencen mellem en eventuel restgæld og den tinglyste nominelle hovedstol. Hvis pantebrevets tinglyste nominelle hovedstol ikke forhøjes, skal der heller ikke betales fast afgift. Hvis der forhøjes til et højere beløb end den tinglyste nominelle hovedstol, betales der afgift af differencen mellem den nye nominelle hovedstol og den tidligere tinglyste nominelle hovedstol samt fast afgift. I praksis vil der som nævnt formentlig oftest ske udstedelse af et nyt pantebrev, da lånevilkårene vil blive ændret.

Der er indsat en regel i § 5 b om afgiftsfritagelse ved tinglysning af rykningspåtegning på efterstående pantebrev, hvis rykningspåtegningen skyldes en forhøjelse af et pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 6.

§ 5 a, stk. 7

Det foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om dokumentation for, at betingelserne for afgiftsfritagelse er opfyldt. Bemyndigelsen forventes udnyttet til at fastsætte regler om flere forskellige betingelser i § 5 a.

Det forventes, at der vil blive fastsat krav om, at ved udstedelse af nyt pant efter reglerne i § 5 a, stk. 1, skal det nye pantebrev eller de nye pantebrev påtegnes af långiver med oplysning om det tidligere pantebrev eller de tidligere pantebrev, størrelsen af den tidligere tinglyste hovedstol samt størrelsen af det afgiftspligtige beløb. Hvis det tidligere pant afløses af flere nye pantebrev, skal pantebrevene påtegnes af långiver om, at pantebrevene har pant i samme ejendom som det tidligere pant, jf. forslaget til § 5 a, stk. 3.

Uanset om pantebrevet ændres, skal det altid være muligt for Tinglysningsretten at kunne se størrelsen på den tinglyste nominelle hovedstol. Det skyldes, at der skal betales afgift, hvis der udstedes et nyt pantebrev (evt. flere nye pantebrev), hvor hovedstolen er højere end summen af det tidligere pantebrevs tinglyste nominelle hovedstol og en eventuel ubenyttet afgiftsfritagelse efter § 5 a, stk. 5. Der skal ligeledes betales afgift, hvis et eksisterende pantebrev forhøjes ud over den tinglyste nominelle hovedstol. Det er særlig vigtigt at være opmærksom på den tinglyste hovedstol, hvis pantebrevet på et tidspunkt er blevet nedlyst. Som nævnt i bemærkningerne til forslaget til § 5 a, stk. 1, kan der kun foretages afgiftsfri tinglysning til og med det nedlyste beløb. Det skyldes, at det beløb er det nu tinglyste.

I forhold til kravet om påtegning i forslaget til § 5 a, stk. 5, 3. pkt., foreslås det, at det nye pantebrev eller de nye pantebrev skal påtegnes af långiveren om, at pantet er omfattet af bestemmelsen, dvs. at der er en ubenyttet afgiftsfritagelse. Påtegningen skal både indeholde oplysning om størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse, jf. § 5 a, stk. 5, 4. pkt., og oplysning om den tinglyste hovedstol på det tidligere pantebrev.

Bemyndigelsen forventes endvidere at blive benyttet til at fastsætte regler om anvendelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse. Hensigten er at fastsætte regler, der sikrer, at der ikke kan opstå tvivl om eksistensen og størrelsen af en ubenyttet afgiftsfritagelse, og at denne ikke kan anvendes flere gange. Det forventes, at der vil blive anvendt samme systematik som i de gældende regler i § 4 i tinglysningsafgiftsbekendtgørelsen, bekendtgørelse nr. 725 af 15. september 1999 om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v. Efter disse regler skal pantebrevet i forbindelse med overførsel af afgift efter tinglysningsafgiftslovens § 5, stk. 2, forsynes med en »afgiftskasse«, hvoraf det fremgår, hvordan afgiften er beregnet. Det forventes bl.a., at det pantebrev, der anvender den ubenyttede afgiftsfritagelse, jf. § 5 a, stk. 5, 5. pkt., skal indeholde en påtegning med en opgørelse af det afgiftspligtige beløb. Dvs. den nominelle hovedstol på dette pantebrev fratrukket summen af den ubenyttede afgiftsfritagelse og den tinglyste nominelle hovedstol på et evt. tidligere pantebrev.

Indtil indførelsen af det digitale tinglysningssystem menes der med ordet »påtegning« en oplysning

med det nærmere angivne indhold på pantebrevet. I det digitale tinglysningssystem skal »påtegning« forstås som erklæring. Ordet »erklæring« skal forstås i lighed med anvendelsen af ordet i lov nr. 106 af 7. februar 2007, Digital tinglysning m.v. Det digitale tinglysningssystem vil indeholde et erklæringskatalog, hvorfra anmelderen ved oprettelsen af et dokument kan hente den relevante erklæring og evt. tilføje yderligere oplysninger. Tinglysningsretten skal alene påse, at pantebrevet indeholder den relevante erklæring, herunder afgiftsopgørelse, men ikke foretage yderligere afgiftskontrol. Krav om afgivelse af erklæring vil således ikke i sig selv medføre, at pantebrevet skal udtages til manuel behandling med henblik på afgiftskontrol. Kontrollen vil som udgangspunkt blive udført af Told- og Skatteforvaltningen, dvs. Videns- og Kompetencecenter for tinglysningsafgift, Skattecenter Høje-Taastrup, som stikprøvekontrol.

§ 5 b

Det foreslås, at der ikke skal betales afgift for tinglysning af rykningspåtegning på efterstående pantebreve, hvis rykningspåtegningen skyldes udstedelse af et nyt pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 1, eller forhøjelse af et pantebrev, der er fritaget for afgift i medfør af § 5 a, stk. 6. Tinglysningen af påtegningen er afgiftsfri, selv om den vedrører flere prioriteter, blot den er nødvendiggjort af tinglysning af et pantebrev, der er fritaget for afgift efter reglerne i § 5 a, stk. 1 eller 6.

Omlægning af lån, der er sikret ved et pantebrev, der ikke er et ejerpantebrev eller et skadesløsbrev, medfører som regel en ændring af pantebrevet eller udstedelse af et nyt pantebrev. I givet fald vil efterstående pantehavere skulle acceptere at rykke for det nye lån. I medfør af tinglysningsafgiftslovens § 7 skal der betales 1.400 kr. i afgift for tinglysning af en rykningspåtegning. Hvis lånet er sikret ved et ejerpantebrev eller et skadesløsbrev, er der ikke behov for tinglysning af et nyt pantebrev ved en låneomlægning, dog forudsat at pantebrevets tinglyste hovedstol ikke forhøjes. Derfor er der heller ikke behov for tinglysning af rykningspåtegning.

Efter forslaget til § 152 e, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og § 33 c, stk. 6, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., er der forbud mod anvendelse af ejerpantebreve og skadesløsbreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Hvis et sådant lån ændres, vil det derfor oftest være nødvendigt at tinglyse ændringen. Dette er baggrunden for forslaget om, at rykningspåtegninger på efterstående pantebreve kan tinglyses afgiftsfrit, hvis den nye samlede hovedstol ikke overstiger den tidligere tinglyste hovedstol. Ellers vil afgiftsbetalingen i disse situationer afhænge af, om lånet er sikret ved ejerpantebrev/skadesløsbrev eller andre pantebreve. Det vil kunne give en afgiftsmæssig fordel for optagelse af udenlandske lån sikret ved ejerpantebreve.

Det foreslås i stk. 2, at der skal gives påtegning om, at tinglysning af rykningspåtegningen er omfattet af reglerne i stk. 1. Skatteministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler herom. Der henvises til bemærkningerne til § 5 a, stk. 7, sidste afsnit, om den nærmere forståelse af ordet »påtegning«.

Til § 11

Til nr. 1

Efter de gældende regler i kursgevinstloven skal selskaber som udgangspunkt medregne gevinst og tab på fordringer og gæld ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. lovens §§ 3 og 6.

Selskaber kan dog ikke fradrage kurstab på gæld, hvis gælden skal indfries til en forud fastsat overkurs i forhold til værdien på det oprindelige udstedelsestidspunkt. Dette gælder dog kun, hvis gældens pålydende rente på stiftelsestidspunktet opfylder mindsterentekravet og gælden er i danske kroner, jf. lovens § 7, stk. 2.

Formålet med bestemmelsen er, jf. bemærkningerne til § 7 i forslag til lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven),

fremSAT den 13. marts 1997, (L 194, folketingsåret 1996-97), at modvirke den asymmetri, der opstår, hvis obligationsudstederen (debitor) kan fradrage kurstab på gæld, hvor den tilsvarende kursgevinst hos obligationskøberen (kreditor) er skattefri. Mindsterentereglen, jf. § 14, stk. 2, indebærer, at gevinster på obligationer i danske kroner, der opfylder mindsterentekravet, som udgangspunkt er skattefri for personer, der ikke er næringskatepligtige. Som konsekvens heraf har obligationsudstederen ikke fradragsret for kurstab på sådanne obligationer.

Efter de gældende regler i kursgevinstlovens § 9 skal realkreditinstitutter, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, Kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark og aktieselskaber, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsinstitut, medregne gevinst og tab på fordringer og gæld ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst efter lovens almindelige regler, bortset fra § 7, stk. 2.

Undtagelsen fra kursgevinstlovens § 7, stk. 2, er, jf. bemærkningerne til § 9 i L 194, folketingsåret 1996-97, begrundet med, at realkreditinstitutterne uden undtagelsen vil blive udsat for en asymmetrisk beskatning, uanset at der er symmetri i betalingerne. At der er symmetri i betalingerne hænger sammen med, at de pågældende institutters udlånsvirksomhed er reguleret af eller de facto opfylder et såkaldt balanceprincip.

Den gældende adgang for realkreditinstitutterne til at fradrage kurstab på gæld i danske kroner omfatter institutternes gæld generelt, dvs. ikke kun gæld, der relaterer til udlånsvirksomheden, som f.eks. obligationer udstedt til finansiering af udlån, men også anden gæld, som f.eks. egne obligationer, der indgår i fondsbeholdningen, jf. bemærkningerne til L 194, folketingsåret 1996-97.

Med de foreslåede ændringer af lov om finansiel virksomhed og forskellige andre love (Særligt dækkede obligationer) indføres mulighed for at pengeinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer samtidig med, at realkreditinstitutter og skibsfinansieringsinstituttet kan fortsætte med at udstede særligt dækkede obligationer.

Det balanceprincip, der henvises til i bemærkningerne til de gældende regler, jf. ovenfor, blev moderniseret og oplødt i 2000, således at der ikke mere er fuldstændig symmetri i betalingerne. Tilsvarende skal symmetrien i betalingerne ikke nødvendigvis være til stede i det balanceprincip, der indføres i forbindelse med gennemførelsen af dette lovforslag. Balanceprincippet kan således ikke længere være afgørende for, om et selskab skal have fradrag for kurstab på gæld.

Af hensyn til muligheden for ligelig behandling og øget konkurrence mellem ydere af lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe og udstedere af obligationer med sikkerhed i fast ejendom eller skibe foreslås den gældende adgang for realkreditinstitutter til at fradrage kurstab ændret, jf. den under nr. 3 foreslåede ændring af kursgevinstlovens § 9 og den foreslåede nye bestemmelse i § 7, stk. 3.

I de foreslåede nye bestemmelser i § 7, stk. 3 og 4, foreslås, at selskaber, skal have fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, og på obligationer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Forslaget omfatter alle selskaber, herunder realkreditinstitutter, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, Kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark, aktieselskaber, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsinstitut, og pengeinstitutter, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Forslaget omfatter lån, der optages med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Der er ikke fradrag for tab på lån optaget med sikkerhed i andre aktiver. Det vil sige, at der på det tidspunkt, hvor lånet optages, skal være fuld sikkerhed i de nævnte aktiver.

Det er uden betydning for fradraget, at der på et senere tidspunkt stilles yderligere sikkerhed som følge af, at pantet er faldet i værdi.

Forslaget omfatter endvidere obligationer eller værdipapirer, der udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

For så vidt angår obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt senest 90 dage efter emissionen.

Ses bort fra obligationer, der udstedes som forhåndsemission eller blokemission, jf. ovenfor, så omfatter forslaget ikke obligationer, der udstedes til finansiering af lån, der ydes med sikkerhed i andre aktiver.

Forslaget indebærer, at den gældende adgang for realkreditinstitutter m.v. til generelt at fradrage kurstab på gæld i danske kroner ikke videreføres. Efter forslaget er der alene fradrag for kurstab på gæld, der relaterer til udlånsvirksomheden.

En ordning, der generelt giver låntagere/obligationsudstedere (debitor) fradrag for kurstab uden at beskatte långivere/obligationskøbere (kreditor) af kursgevinst vil kunne give anledning til udnyttelse af den asymmetri, der opstår, hvis debitor kan fradrage kurstab på gæld, mens den tilsvarende kursgevinst hos kreditor er skattefri, jf. ovenfor om baggrunden for § 7, stk. 2. Forslaget om at knytte tabsfradraget til fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, begrænser denne mulighed for udnyttelse. Der skal være en fast ejendom eller et skib at stille som sikkerhed, og der er kun én (ejer), der kan stille ejendommen eller skibet som sikkerhed, eller der skal være en garanti fra en stat, en region, en kommune etc. inden for EU eller EØS.

Til nr. 2

Det foreslås, at overskriften »realkreditinstitutter m.v.« ophæves, idet den må anses for overflødig.

Til nr. 3

Der henvises til bemærkningerne til ændringen under nr. 1.

Til nr. 4

Kursgevinstlovens § 14, stk. 2, 1. pkt., indeholder den såkaldte mindsterenteregulering. Efter bestemmelsen skal gevinst på fordringer, der ikke er omfattet af §§ 15 og 16, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre fordringen forrentes med en pålydende rente, der er lig med eller højere end mindsterenten efter § 38 på tidspunktet for debitorens påtagelse af forpligtelsen, jf. stk. 3 og 4.

§§ 15 og 16 omhandler fordringer erhvervet for lånte midler og fordringer i fremmed valuta.

Det foreslås rent redaktionelt at opdele § 14, stk. 2, 1. pkt., i to punktummer. Efter det nye 1. pkt. skal gevinst på fordringer, der ikke er omfattet af §§ 15 og 16, medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. 2. pkt. indeholder mindsterentereguleringen om skattefrihed for fordringer i danske kroner, der overholder mindsterentekravet.

Det foreslås herudover, at det nye 1. pkt. skal finde anvendelse, hvis kreditor er hovedaktionær i debitor. Det vil sige, at mindsterentereguleringen i det nye 2. pkt. ikke finder anvendelse i disse situationer, og at der i disse situationer altid vil være skattepligt af kursgevinsten.

Bestemmelsen skal hindre skattespekulation ved, at et selskab med en hovedaktionær udsteder obligationer med pant i fast ejendom eller skibe og sælger disse til hovedaktionæren. Uden bestemmelsen vil selskabet få fradrag for kurstab i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 4, og aktionæren vil kunne være skattefri af kursgevinsten i medfør af den gældende bestemmelse i

§ 14, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at hovedaktionæren altid vil være skattepligtig af kursgevinsten, fordi obligationerne i relation til denne aktionær altid vil være »sortstemplede«. Begrebet »hovedaktionær« defineres på samme måde som i aktieavancebeskatningsloven, jf. henvisningen til aktieavancebeskatningslovens § 4.

Det foreslås endvidere, at det nye 1. pkt. skal finde anvendelse, hvis debitor er en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, og kreditor er nærtstående til debitor.

Bestemmelsen skal ses i forbindelse med den under nr. 6 foreslåede ændring af kursgevinstlovens § 19.

Bestemmelsen skal hindre skattespekulation ved, at en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, udsteder obligationer med sikkerhed i fast ejendom eller skibe og sælger disse til en person eller et dødsbo, der er nærtstående til udstederen. Uden bestemmelsen vil en udstedende person eller dødsbo få fradrag for kurstab i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, og den nærtstående vil være skattefri af kursgevinsten i medfør af gældende bestemmelse i § 14, stk. 2.

Som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer. Stedbarns- og adoptivforhold sidestilles med oprindeligt slægtskabsforhold.

Bestemmelsen indebærer, at den nærtstående altid vil være skattepligtig af kursgevinsten, fordi obligationerne i relation til denne altid vil være »sortstemplede«.

Til nr. 5

Efter de gældende regler i kursgevinstlovens § 14, stk. 3, betragtes en debtors overtagelse af en forpligtelse efter stk. 2 ikke som påtagelse af en ny forpligtelse, når forpligtelsens overgang kan gennemføres uden særlig godkendelse fra kreditor. Endvidere betragtes overtagelse af realkreditlån og lån ydet af Danmarks Skibskreditfond eller et aktieselskab, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsselskab, ikke for påtagelse af en ny forpligtelse.

Reglerne har betydning i relation til mindsterentereglen i § 14, stk. 2, jf. ovenfor.

Den foreslåede ændring af § 14, stk. 3, 2. pkt., indebærer, at overtagelse af lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, ydet af selskaber eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, ikke betragtes som påtagelse af en ny forpligtelse.

Forslaget er en konsekvens af, at det bliver mere almindeligt, at andre end realkreditinstitutter yder lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe m.v.

Til nr. 6

Efter de gældende regler i kursgevinstlovens § 13 skal personer og dødsboer, der udøver næring ved køb og salg af fordringer eller driver næringsvirksomhed ved finansiering, som udgangspunkt medregne gevinst og tab på fordringer ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Efter de gældende regler i lovens § 19, stk. 1, skal fysiske personer og dødsboer, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, som udgangspunkt medregne gevinst og tab på gæld ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, når gælden vedrører denne virksomhed.

Tab på gæld kan dog ikke fradrages, hvis indfrielse skal ske til en forud fastsat overkurs i forhold til værdien på det oprindelige udstedelsestidspunkt. Dette gælder dog kun, hvis gældens pålydende rente på stiftelsestidspunktet opfylder mindsterentekravet og gælden er i danske kroner, jf. § 19, stk. 3.

Bestemmelsen i § 19, stk. 3, svarer til bestemmelsen i § 7, stk. 2, vedrørende selskaber.

I den foreslåede nye bestemmelse i § 19, stk. 4 og 5, foreslås, at pengeneringsdrivende personer og dødsboer skal have fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, og på obligationer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed i fast ejendom, skibe eller en garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Bestemmelserne svarer til de foreslåede bestemmelser i § 7, stk. 3 og 4, vedrørende selskaber. Det er, ligesom i disse bestemmelser, en forudsætning for fradrag for tab på lån og obligationer, at der er sikkerhed i fast ejendom eller skibe m.v. på det tidspunkt hvor lånet ydes.

For så vidt angår obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt senest 90 dage efter emissionen.

Til nr. 7

Kursgevinstlovens § 22, stk. 1, omhandler overkurslån. Bestemmelsen fastsætter, at hvis en fordring stiftes på sådanne vilkår, at fordringens værdi på tidspunktet for debtors påtagelse af gælden overstiger det beløb, som debitor skal indfri, skal debitor medregne denne gevinst. Skattepligten indtræder ved debtors påtagelse af forpligtelsen.

Der er fastsat en særlig undtagelse fra reglen. Reglen gælder ikke, hvis kreditor er »et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter«, og fordringen (obligationslånet) er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tidspunktet for lånets udbetaling, eller hvor lånet er ydet på grundlag af et lånetilbud, der er afgivet mindre end 6 måneder før lånets udbetaling, og lånet er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tilbudstidspunktet.

Reglen gælder (heller) ikke, hvis kreditor er »et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter«, og fordringen (obligationslånet) ved debtors påtagelse af forpligtelsen er forrentet med mindsterenten efter § 38, jf. § 14.

Kursgevinstlovens § 38, stk. 3, omhandler mindsterenten for indeksregulerede obligationer udstedt af realkreditinstitutter m.v. og fordringer udstedt af pengeinstitutter. De i kursgevinstlovens § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter er realkreditinstitutter omfattet af lov om finansiel virksomhed, Kreditforeninger af kommuner og regioner i Danmark, Kongeriget Danmarks Fiskeribank og Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk A/S samt Danmarks Skibskreditfond. Pengeinstitutter er ikke omfattet af 1. og 5. pkt., men af 2. pkt.

Efter forslaget til ændring af § 22, stk. 1, 5. pkt., skal reglen ikke gælde, hvis kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tidspunktet for lånets udbetaling, eller hvor lånet er ydet på grundlag af et lånetilbud, der er afgivet mindre end 6 måneder før lånets udbetaling, og lånet er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tilbudstidspunktet.

Efter forslaget til ny affattelse af § 22, stk. 1, 6. pkt., skal reglen heller ikke gælde, hvis kreditor er selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, ved debtors påtagelse af forpligtelsen er forrentet med mindsterenten efter § 38, jf. § 14.

Til nr. 8

Kursgevinstlovens § 22, stk. 2, omhandler knækklån. Bestemmelsen er indført for at undgå omgåelse af overkursreglen i stk. 1. Bestemmelsen fastsætter, at hvis en fordring stiftes på sådanne vilkår, at fordringen forrentes med en pålydende rente, der har varierende sats i adskilte perioder i fordringens løbetid, skal gevinst, som ikke er omfattet af stk. 1, og som debitor realiserer ved frigørelse for gæld ifølge en sådan fordring, medregnes.

Reglen gælder ikke, hvis renten varierer månedsvis og lånet er baseret på fastforrentede realkreditobligationer eller værdipapirer og kreditor er »et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt. nævnte institutter«.

Efter forslaget gælder reglen ikke, hvis renten varierer månedsvis, og lånet, ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, er baseret på fastforrentede obligationer eller værdipapirer, og kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering.

Til nr. 9

Kursgevinstlovens § 22, stk. 3 og 4, omhandler beskatning af gevinst ved ekstraordinær hel eller delvis indfrielse af kontantlån i danske kroner. Det vil sige lån, hvis hovedstol er lig kursværdien af de til lånet svarende obligationer.

Ifølge § 22, stk. 3, 1. pkt., skal gevinst, som en debitor opnår ved ekstraordinær hel eller delvis indfrielse af et kontantlån i danske kroner, der er ydet af et realkreditinstitut, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, medregnes.

Efter forslaget skal gevinst, som en debitor opnår ved hel eller delvis indfrielse af et kontantlån i danske kroner, der er ydet med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, af et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering, medregnes.

Til nr. 10

Ifølge § 22, stk. 4, finder § 22, stk. 3, 1. pkt., ikke anvendelse hvis indfrielsen sker efter krav fra »realkreditinstituttet«.

Efter forslaget ændres »realkreditinstituttet« til »kreditor«. Der er tale om en konsekvensændring som følge af ændringen under nr. 9.

Til nr. 11

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den nye § 7, stk. 3 og 4, og den nye § 19, stk. 4 og 5.

Til nr. 12

Kursgevinstlovens § 27 indeholder regler om værdiansættelse af realkreditinstitutters fordringer, gæld og finansielle kontrakter. Bestemmelserne skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i § 25, stk. 4, hvorefter realkreditinstitutter skal anvende lagerprincippet for samtlige fordringer og gæld.

Ifølge kursgevinstlovens § 27 skal realkreditinstitutter, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, Kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark og aktieselskaber, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsinstitut, værdiansætte fordringer, som indgår i instituttets udlånsvirksomhed, til det beløb, hvormed fordringen kan indfries. For konverterbare lån skal værdiansættelsen dog ske uden hensyntagen til, at debitor altid kan indfri til gældens indfrielseskurs.

Efter forslaget finder disse bestemmelser tilsvarende anvendelse for så vidt angår andre selskaber, herunder pengeinstitutters, og penge-næringsdrivende personers og dødsboers udlån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder,

regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS. Det gælder dog kun hvis selskabet, personen eller dødsboet har valgt at anvende lagerprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på fordringer og gæld, idet andre selskaber (end realkreditinstitutter m.v.) og pengeneringsdrivende personer og dødsboer ikke har pligt til at anvende lagerprincippet ved opgørelsen af gevinst og tab på fordringer og gæld.

Til nr. 13

Ifølge kursgevinstlovens § 29 skal gevinst og tab på terminkontrakter og aftaler om køberetter og salgsretter som udgangspunkt medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Kursgevinstlovens § 30 indeholder en udtømmende opregning af en række konkrete kontraktsformer, der er undtaget fra reglerne i § 29 om beskatning af finansielle kontrakter.

Ifølge § 30, stk. 1, nr. 3, finder § 29 ikke anvendelse på kurssikring ved optagelse, refinansiering, rentetilpasning eller indfrielse af realkreditlån eller realkreditlignende lån.

Efter forslaget ændres »realkreditlån eller realkreditlignende lån« til »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, det vil sige lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, ydet af et selskab eller en person eller et dødsbo der driver næringsvirksomhed med finansiering«.

Til nr. 14

Kursgevinstlovens § 30, stk. 3, fastsætter, at det er en betingelse i stk. 1, nr. 3, at kontrakten eller aftalen kun kan opfyldes ved levering. Det er endvidere for hver af parterne en betingelse, at kontrakten eller aftalen ikke afstås. For så vidt angår kurssikring ved rentetilpasning, omfatter stk. 1, nr. 3, uanset 1. og 2. pkt., kontrakter og aftaler vedrørende »realkreditlån«, der i forbindelse med overdragelse af fast ejendom overtages af en anden debitor, opsiges på vilkår som nævnt i § 22, stk. 3, 2.-4. pkt., eller opsiges i tilfælde som nævnt i § 22, stk. 4.

Efter forslaget ændres »realkreditlån« til »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, det vil sige lån med sikkerhed i fast ejendom eller skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, ydet af et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed med finansiering«.

Til § 12

Til stk. 1

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2007, jf. dog stk. 2 og 3.

Til stk. 2

Det foreslås at § 3, nr. 2, træder i kraft den 1. januar 2008.

§ 3, nr. 2, i lovforslaget ophæver § 2 i lov om et skibsfinansieringsinstitut, hvilket indebærer, at skibsfinansieringsinstituttet fra den 1. januar 2008 ikke længere kan udstede kasseobligationer.

Den 1. januar 2008 er valgt, fordi kasseobligationer udstedt til og med 31. december 2007 på grund af en overgangsregel i det omarbejdede kreditinstitutdirektiv 2006/48/EF klassificeres som særligt dækkede obligationer.

§ 2 a i lov om et skibsfinansieringsinstitut giver instituttet mulighed for i stedet at kunne udstede skibskreditobligationer, og dette kan ske fra den 1. januar 2008, jf. overgangsbestemmelsen i § 15, stk. 1.

De skibskreditobligationer, som skibsfinansieringsinstituttet kan udstede fra den 1. januar 2008 vil i meget stort omfang svare til kasseobligationer, men de vil ikke kunne klassificeres som særligt dækkede obligationer.

Til stk. 3

Det foreslås, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af § 5 a, stk. 2, i tinglysningsafgiftsloven, som den er affattet ved denne lovs § 10, nr. 2. Dette vil ske i forbindelse med indførelse af det digitale tinglysningsystem.

Efter § 13, stk. 1 og 2, i loven om digital tinglysning, lov nr. 539 af 8. juni 2006, fastsætter justitsministeren tidspunktet for lovens ikrafttræden. Justitsministeren kan bestemme, at loven træder i kraft på forskellige tidspunkter for så vidt angår tingbogen, bilbogen, andelsboligbogen og personbogen. Tinglysningsafgiftslovens § 5 a, stk. 2, kan træde i kraft, når reglerne om digital tinglysning træder i kraft for så vidt angår tingbogen. Det skyldes, at pant i fast ejendom kun tinglyses i tingbogen.

Efter § 5, stk. 1, i lov nr. 106 af 7. februar 2007, Digital tinglysning m.v., fastsætter skatteministeren tidspunktet for lovens ikrafttræden. Skatteministeren kan bestemme, at loven træder i kraft på forskellige tidspunkter for så vidt angår afgift af tinglysning, afgift af registrering af skibe og afgift af registrering af luftfartøjer. Tinglysningsafgiftslovens § 5 a, stk. 2, kan træde i kraft, når reglerne om afgift af tinglysning træder i kraft.

Til § 13

Det foreslås, at for lån omfattet af § 152 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er lånegrænsen 70 pct., hvis lånet tilbydes før den 1. juli 2009. I § 152 d, stk. 2, gives der ellers mulighed for, at pengeinstitutter kan tilbyde lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., med løbetider og afdragsprofiler, der aftales med den enkelte kunde. Den hidtil kendte model fra realkreditlån med 30-årige lån og 10 års afdragsfrihed fraviges således. Til gengæld må disse nye lån ikke overstige 75 pct. af ejendommens værdi.

Lånegrænsen på 75 pct. gælder altså først fra den 1. juli 2009. I perioden fra den 1. juli 2007 til den 1. juli 2009, er lånegrænsen 70 pct. af ejendommens værdi. Denne to trins-model er valgt for at få en mere glidende overgang mellem de eksisterende og de nye låntyper.

Til § 14

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter, at uanset ændringen af § 19 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., så bibeholdes kravet om, optagelse til offentlig notering på en fondsbørs for realkreditobligationer udstedt før den 1. juli 2007 indtil den 1. november 2007.

Baggrunden for denne overgangsregel er, at ændringen af begrebet »optaget til offentlig notering på en fondsbørs« til »optaget til handel på regulerede markeder« først træder i kraft den 1. november 2007. Det nye begreb stammer fra Rådets direktiv 2004/39/EF om markeder for finansielle instrumenter (MiFID-direktivet). MiFID-direktivet er gennemført i dansk ret ved lov nr. 108 af 7. februar 2007 og den del af loven, som vedrører gennemførelsen af MiFID-direktivet træder i kraft den 1. november 2007.

Til stk. 2

I stk. 2 er indsat en overgangsbestemmelse, hvorefter § 20, stk. 1, og § 26, stk. 4, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som affattet ved lovforslagets § 2, nr. 8 og 10, finder anvendelse for så vidt angår realkreditobligationer udstedt i serier, hvis disse åbnes ved lovens ikrafttrædelse den 1. juli 2007 eller derefter.

§ 20, stk. 1, og § 26, stk. 4, omhandler, hvorvidt finansielle instrumenter kan indgå som sikkerhed for obligationsudstedelser i en serie eller en gruppe af serier med seriereservefond og den konkursretlige behandling heraf.

Til stk. 3

Det foreslås, at lån omfattet af § 33 c, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditinstitutter m.v. er

lånegrænsen 70 pct., hvis lånet tilbydes før den 1. juli 2009.

I § 33 c, stk. 2, gives der ellers mulighed for, at realkreditinstitutter kan tilbyde lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., med løbetider og afdragsprofiler, der aftales med den enkelte kunde. Den hidtil kendte model fra realkrediten med 30-årige lån og 10 års afdragsfrihed fraviges således. Til gengæld må disse nye lån ikke overstige 75 pct. af ejendommens værdi.

Lånegrænsen på 75 pct. gælder altså først fra den 1. juli 2009. I perioden fra den 1. juli 2007 til den 1. juli 2009, er lånegrænsen 70 pct. af ejendommens værdi. Denne to trins-model er valgt for at få en mere glidende overgang mellem de eksisterende og de nye lånetyper.

Til § 15

Til stk. 1

Det foreslås, at skibsfinansieringsinstituttets først kan udstede skibskreditobligationer fra den 1. januar 2008, hvilket er samtidig med at instituttets adgang til at udstede kasseobligationer ophæves.

Til stk. 2

Overgangsbestemmelsen vedrører den konkursretlige stilling for modparter på finansielle instrumenter i forhold i skibsfinansieringsinstituttet.

Det er som udgangspunkt en forudsætning for at modparter på finansielle instrumenter i en konkurssituation er sidestillet med indehavere af kasseobligationer udstedt af skibsfinansieringsinstituttet, at det af aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at skibsfinansieringsinstituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 2 indeholder imidlertid en overgangsbestemmelse, som betyder, at hvis aftalen om det finansielle instrument er indgået før den 1. juli 2007, så har den finansielle modpart samme konkursretlige stilling, som indehaverne af kasseobligationerne på trods af, at aftalen om det finansielle instrument ikke indeholder en klausul om, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

Baggrunden for denne overgangsregel om, at det i aftaler om finansielle instrumenter til afdækning af kasseobligationer ikke skal være bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, er, at skibsfinansieringsinstituttet allerede har indgået aftaler om finansielle instrumenter, hvor der ikke er en sådan klausul. Bestemmelsen har til formål at sikre, at aftaler om finansielle instrumenter, som er indgået inden lovens ikrafttræden, kan videreføres som de er.

Til § 16

Som nævnt i bemærkningerne til forslaget til tinglysningsafgiftslovens § 5 a, stk. 2, som affattet ved denne lovs § 10, nr. 2, svarer betingelserne heri om tinglysning af det nye pant og afløsning af det tidligere pant til tinglysningsafgiftsloven § 5, stk. 2, 5. pkt. § 5 a, stk. 2, er affattet med den ordlyd, der vil gælde, når digital tinglysning indføres, og skatteministeren bestemmer, at den foreslåede regel og lov nr. 106 af 7. februar 2007, (Digital tinglysning m.v.), træder i kraft. Indtil da vil § 5 a, stk. 2, have den ordlyd, der fremgår af § 16. Betingelsen om, at det tidligere pant skal være tinglyst den 1. juli 2007 eller senere, er den samme i både den nuværende og fremtidige affattelse af § 5 a, stk. 2. De øvrige betingelser i § 16, stk. 3, svarer til den gældende tinglysningsafgiftslov § 5, stk. 2, 5. pkt.

Til § 17

Det foreslås, at § 11 skal finde anvendelse på obligationer og værdipapirer, der udstedes, og lån, der ydes eller overtages, den 1. juli 2007 eller senere.

Til § 18

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale afgrænsning.

Til stk. 1

Det foreslås i stk. 1, at hoveddelen af loven som udgangspunkt ikke gælder for Færøerne og Grønland. Det gælder ændringer af lov om finansiel virksomhed, lov om et skibsfinansieringsinstitut, lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., lov om Arbejdsmarkeds Tillægspension, lov om lønmodtagernes Dyrtdidsfond, lov om arbejdsskadesikring, lov om tilsyn med firmapensionskasser, tinglysningsloven, lov om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v. og kursgevinstloven.

Til stk. 2

Stk. 2 fastslår, at lovens § 2, det vil sige ændringerne af lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., ikke kan sættes i kraft for Færøerne. Baggrunden herfor er, at realkreditområdet er et hjemmestyreanliggende for Færøerne.

Lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. gælder derimod direkte for Grønland og ændringerne af denne lov vil derfor også gælde direkte for Grønland.

Til stk. 3

I stk. 3 angives derefter hvilke bestemmelser i lovforslaget, der ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for både Færøerne og Grønland med de afvigelser, som de særlige forhold i disse landsdele tilsiger. Det betyder at, ændringerne af lov om finansiel virksomhed, lov om et skibsfinansieringsinstitut og lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v. kan sættes helt eller delvist i kraft for såvel Færøerne som Grønland.

Til stk. 4

I stk. 4 foreslås at § 7, som ændrer i lov om arbejdsskadesikring, kan sættes i kraft helt eller delvist for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 286 af 4. april 2006, som ændret ved § 1 i lov nr. 527 af 7. juni 2006, § 3 i lov nr. 108 af 7. februar 2007 og § 5 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

§ 1, stk. 4

Stk. 4. For filialer her i landet af kreditinstitutter, investeringsselskaber, administrationsselskaber og forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, finder §§ 30, 32, 34-36, 43, 44, 47, 48, 50-60, 344 og 345, § 347, stk. 1, 2, 4 og 5, § 348, § 354 a, stk. 1, stk. 2, nr. 2 og 4-8, og stk. 3-5, § 373 og § 374, anvendelse. For filialer her i landet af kreditinstitutter finder § 360, § 362, stk. 4, og §§ 368-370 endvidere anvendelse.

§ 16 ...

1. I § 1, stk. 4, 2. pkt., ændres »finder § 360,« til: »finder § 152 a, stk. 2, 2.pkt., § 360,«.

2. Efter § 16 indsættes:

» **§ 16 a.** Finanstilsynet kan tillade, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Pengeinstitutter og realkreditinstitutter med tilladelse efter stk. 1 og skibsfinansieringsinstituttet med tilladelse efter § 2 c i lov om et skibsfinansieringsinstitut har eneret til at udstede særligt dækkede obligationer. Realkreditinstitutter med tilladelse efter stk. 1 har endvidere eneret til at udstede særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 3. Obligationer udstedt af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, kan ligeledes betegnes særligt dækkede obligationer, hvis de opfylder betingelserne i bilag VI, del 1, punkt 68-71, i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter

nærmere regler om,

1) på hvilke betingelser, der kan opnås tilladelse efter stk. 1, og

2) på hvilke betingelser obligationer udstedt af pengeinstitutter og realkreditinstitutter kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.

§ 16 b. Et pengeinstitut eller et realkreditinstitut kan finansiere lån med pant i fast ejendom ved særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer udstedt af et andet pengeinstitut eller realkreditinstitut.

Stk. 2. Udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer i medfør af stk. 1 skal godkendes af Finanstilsynet.

§ 16 c. Hvis et lån skal kunne finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, skal dette fremgå af låneaftalen mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og låntager. Det skal endvidere fremgå af låneaftalen, at der kan videregives oplysninger om låntager mellem det långivende institut og det udstedende institut, jf. § 120 b.

§ 16 d. Hvis et pengeinstitut eller et realkreditinstitut yder et lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, skal

lånet med tilhørende pantebrev overdrages til eje til det udstedende institut.

Stk. 2. Overdragelse efter stk. 1 kan ikke omstødes efter konkurslovens §§ 67, 70 eller 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis overdragelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 16 e. Hvis et pengeinstitut eller et realkreditinstitut yder et lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, kan låntageren betale med frigørende virkning til det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut, medmindre låntager modtager særskilt meddelelse om andet fra det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut.

§ 16 f. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal holde indkomne betalinger, som vedrører lån sikret ved pant i fast ejendom på grundlag af et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, adskilt fra instituttets øvrige midler.

Stk. 2. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal føre løbende kontrol med adskillelsen.

Stk. 3. Det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut skal efter en på forhånd fastlagt plan afregne indkomne betalinger til det udstedende institut.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for kontrollen og

afregning til det udstedende institut.

§ 16 g. Ved det långivende pengeinstituts eller realkreditinstituts konkurs tilfalder betalinger omfattet af § 16 f, jf. § 16 b, stk. 1, som det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut modtager og som endnu ikke er afregnet, det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut uden om konkursboet.«

§ 120 a ...

3. Efter § 120 a indsættes:

»**§ 120 b.** Et långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut kan videregive oplysninger om en låntager til det udstedende pengeinstitut eller realkreditinstitut, hvis der har indgået en låneaftale, hvoraf det fremgår, at lånet kan finansieres ved et andet pengeinstituts eller realkreditinstituts udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Udveksling af oplysninger mellem det långivende pengeinstitut eller realkreditinstitut og det pengeinstitut eller realkreditinstitut, der udsteder de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer, hvormed lånet finansieres, kan ske i det omfang, det er nødvendigt af hensyn til risikostyring og administration af porteføljen i registeret eller porteføljen i en serie med seriereservefond.«

§ 152 ...

4. Efter § 152 indsættes før overskriften »Særlige regler for realkreditinstitutter om midlernes anbringelse og likviditet« :

»**§ 152 a.** Pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, skal etablere og

opretholde en gruppe af aktiver, der skal holdes adskilt fra pengeinstituttets øvrige aktiver. Aktivernes samlede værdi skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantesikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

Stk. 2. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i stk. 1, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal pengeinstituttet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet og give Finanstilsynet meddelelse herom. Pligten til at stille supplerende sikkerhed samt udgifterne hertil kan for lån udbudt i Danmark ikke pålægges de låntagere, hvis faldende ejendomsværdier har udløst kravet om den supplerende sikkerhedsstillelse.

Stk. 3. Hvis pengeinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 2, mister alle obligationer udstedt i det pågældende register, jf. § 152 d, stk. 1, betegnelsen særligt dækkede obligationer. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 2 kan ikke omstødes efter § 70 eller § 72 i konkursloven. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 152 b. Pengeinstitutter, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilket register, jf. § 152 d, stk. 1, lånemidlerne optaget efter stk. 1 skal anvendes som supplerende sikkerhed for.

Stk. 3. Lånemidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån.

§ 152 c. Følgende aktivtyper kan indgå som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer:

1) Lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom, jf. § 152 d.

2) Lån sikret ved pant i skibe registreret i Dansk Skibsregister, Dansk Internationalt Skibsregister eller i et andet internationalt anerkendt skibsregister, der frembyder tilsvarende sikkerhed, jf. § 152 f, samt byggelån til brug for finansiering af ny- eller ombygning af skibe, som ydes uden pant i skib.

3) Obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder og regionale eller lokale myndigheder i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område.

4) Obligationer eller gældsbreve udstedt af eller garanteret af centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, multilaterale udviklingsbanker eller

internationale organisationer, hvis de pågældende udsteders ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med 0 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

5) Obligationer eller gældsbreve udstedt af enheder nævnt i nr. 3 og 4, hvor udsteders ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med 20 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Det er en betingelse, at den værdi, som disse aktiver indgår med, ikke overstiger 20 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer.

6) Obligationer eller gældsbreve udstedt af kreditinstitutter, såfremt de pågældende kreditinstitutters ikke-efterstillede gæld og usikrede gæld vægtes med 20 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Obligationer eller gældsbreve udstedt af et kreditinstitut i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der har en oprindelig løbetid på 100 dage eller derunder, kan indgå, hvis kreditinstituttets ikke-efterstillede og usikrede gæld vægtes med højst 50 pct. ved opgørelse af de risikovægtede poster, jf. bilag VI i direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut. Den værdi, som aktiver nævnt i 1. og 2. pkt. indgår med, må ikke overstige 15 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer. Denne betingelse gælder ikke tilgodehavender, der opstår i forbindelse med terminsbetalinger på og indfrielse af lån sikret ved pant i

fast ejendom.

7) Øvrige ikke-efterstillede tilgodehavender hos kreditinstitutter som nævnt i nr. 6. Det er en betingelse, at den værdi, som disse tilgodehavender indgår med, på disse kreditinstitutter ikke overstiger 15 pct. af den nominelle værdi af udsteders udestående særligt dækkede obligationer. Denne betingelse gælder ikke tilgodehavender, der opstår i forbindelse med terminsbetalinger på og indfrielse af lån sikret ved pant i fast ejendom.

Stk. 2. En særligt dækket obligation må ikke udstedes med sikkerhed i både fast ejendom og skibe.

Stk. 3. Finanstilsynet kan tillade, at der anvendes andre aktiver som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer end dem, der er nævnt i stk. 1, og kan fastsætte andre grænser for, hvor stor en del af sikkerheden for obligationsudstedelsen de pågældende aktivtyper må udgøre, hvis en sådan tilladelse er i overensstemmelse med direktivet om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut.

Stk. 4. For erhvervsejendomme gælder dog, at lånegrænsen på 60 pct., jf. stk. 2, kan forhøjes til 70 pct., hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi. For lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Stk. 5. Tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven kan indgå ved værdiansættelsen af den faste ejendom, jf. § 152 e, nr. 2.

Stk. 6. Indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift kan indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den besætning, der hører til ejendommen, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Ved belåning af landbrugsejendomme kan værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

§ 152 d. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer gælder de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, som er fastsat i §§ 3-5 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer til ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., gælder §§ 3 og 4 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. ikke, hvis lånegrænsen ikke overstiger 75 pct.

Stk. 3. For lån sikret ved tinglyst pant i fast ejendom og ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer til erhvervsejendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. gælder, at lånegrænsen på 60 pct. kan forhøjes til 70 pct., hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi. For lån til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes,

hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Stk. 4. Tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven kan indgå ved værdiansættelsen af den faste ejendom.

Stk. 5. Indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift kan indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den besætning, der hører til ejendommen, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Ved belåning af landbrugsejendomme kan værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

§ 152 e. Lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev og må ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, jf. dog stk. 2 og 3. Det skal fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 1 ved lån, der ydes til fast ejendom, der er beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland.

§ 152 f. For lån sikret ved pant i skibe, kan pengeinstituttet yde lån inden for 70 pct. af den værdi, som skibet til brug for sikkerhedsstillelsen er fastsat til. Løbetiden for de ydede lån kan højst udgøre 15 år på lånets udbetalingstidspunkt. For byggelån kan løbetiden højst udgøre 4 år regnet fra tidspunktet fra første udbetaling. Fastsættelse af løbetiden for lån skal ske under hensyntagen til skibstypens gennemsnitlige levetid og det konkrete skibs alder og stand m.v.

§ 152 g. I pengeinstitutter skal der føres registre over aktiver omfattet af §§ 152 a og 152 b samt over finansielle instrumenter, der opfylder betingelserne i stk. 2. Et pengeinstitut kan føre et eller flere registre. Et register må ikke indeholde aktiver, der både har sikkerhed i fast ejendom og skibe.

Stk. 2. Finansielle instrumenter må alene indgå i et register over aktiver, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver i registret på den ene side og de udstedte særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at pengeinstituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

Stk. 3. Aktiver, herunder finansielle instrumenter, i et register tjener til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og de modparter med hvem de finansielle instrumenter er indgået, samt herefter til fyldestgørelse af lån optaget efter § 152 b, stk. 1.

Stk. 4. Pengeinstituttet indberetter til Finanstilsynet, hvilke aktiver m.v. der indgår i registret. Finanstilsynet eller den, Finanstilsynet bemyndiger hertil, kontrollerer tilstedeværelsen af disse

aktiver.

§ 152 h. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

1) værdiansættelsen af de udstedte særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede obligationer,

2) værdiansættelsen af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer, jf. § 152 c, stk. 1,

3) under hvilke betingelser, der kan ydes byggelån til ny- eller ombygning af skibe, jf. § 152 c, stk. 1, nr. 2,

4) indretning, registrering og kontrol af tilstedeværelsen af aktiverne i registre, jf. § 152 g,

5) pengeinstitutters ydelse af lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer med pant i fast ejendom i tilfælde, hvor der ikke foreligger et anmærkningsfrit tinglyst pantebrev samt hvilke alternative sikkerhedsstillelser, der kan stilles i sådanne tilfælde og

6) begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af særligt dækkede obligationer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

§ 162, stk. 1, nr. 3

3) Realkreditobligationer samt andre obligationer udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der frembyder tilsvarende sikkerhed.

5. I § 162, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet«.

§ 171. I koncerner, hvor modervirksomheden er et pengeinstitut eller en pengeinstitutholdingvirksomhed, finder § 124, stk. 1 og 4, og §§ 145-147, 149, 150, 152 og 182 desuden anvendelse på koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 172. I koncerner, hvor modervirksomheden er et realkreditinstitut eller en realkreditholdingvirksomhed, finder § 124, stk. 1 og 4, og §§ 145-147 og 182 desuden anvendelse på koncernen, jf. dog stk. 3. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 173. I koncerner, hvor modervirksomheden er et fondsmæglerfirma eller en fondsmæglerholdingvirksomhed, finder § 125, stk. 2 og 7, og §§ 145-147, 156 og 182 desuden anvendelse på koncernen. Modervirksomheden påser overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 174. I koncerner, hvor modervirksomheden er en investeringsforvaltningsholdingvirksomhed eller et investeringsforvaltningsselskab, finder § 125, stk. 2 og 7, og §§ 145-147, 156 og 182 desuden anvendelse på koncernen. Modervirksomheden påser

6. I § 171, stk. 1, og § 172, stk. 1, ændres »§ 124, stk. 1 og 4,« til: »§ 124, stk. 1 og 4-6,«.

7. I § 173, stk. 1 og § 174, stk. 1, ændres »§ 125, stk. 2 og 7,« til: »§ 125, stk. 1 og 7-9,«.

overholdelsen af disse bestemmelser. Ved opgørelsen af koncernens basiskapital, jf. § 128, fradrages kapital, der er indbetalt af virksomheder i koncernen, der ikke indgår i den konsoliderede opgørelse for koncernen.

§ 224, stk. 2

Stk. 2. Har et pengeinstitut, et realkreditinstitut eller et investeringsforvaltningsselskab en tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, kan tilladelsen som værdipapirhandler inddrages, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.

8. I § 224 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

» *Stk. 3.* Har et pengeinstitut eller realkreditinstitut tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan tilladelsen inddrages, hvis

1) pengeinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 152 a-152 g eller regler fastsat i medfør af § 16 a, stk. 4, eller § 152 h,

2) realkreditinstituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 33 a-33 e i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. eller regler fastsat i medfør af § 16 a, stk. 4, i denne lov eller § 33 f i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., eller

3) udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at Finanstilsynet har meddelt instituttet tilladelse.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

§ 226. Når Finanstilsynet inddrager et pengeinstituts, realkreditinstituts, fondsmæglerselskabs eller investeringsforvaltningsselskabs tilladelse i

9. I § 226, stk. 1, ændres »§§ 223-225« til: »§ 223, § 224, stk. 1, 2, 4 og 5 og § 225«.

henhold til §§ 223-225, skal virksomheden afvikles, og anden virksomhed må ikke påbegyndes, før afviklingen er afsluttet.

§ 226, stk. 2

Stk. 2. Når Finanstilsynet inddrager tilladelsen i henhold til § 224, stk. 2 og 3, skal den virksomhed, som pengeinstituttet, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet ikke længere har tilladelse til, afvikles. Finanstilsynet kan fastsætte en frist, inden for hvilken afviklingen skal være foretaget.

10. I § 226, stk. 2, ændres »§ 224, stk. 2 og 3« til: »§ 224, stk. 2 og 4«.

§ 247 ...

11. Efter § 247 indsættes før overskriften » Særlige regler for forsikringsselskaber om genoprettelse og andre foranstaltninger« :

»§ 247 a. Inddrager Finanstilsynet et pengeinstituts tilladelse efter § 224, stk. 1, nr. 1 eller 2, indgiver Finanstilsynet efter § 234, stk. 1, eller pengeinstituttet begæring om konkurs eller erklæres pengeinstituttet efter begæring af andre konkurs, træffer Finanstilsynet beslutning om, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration. Finanstilsynet kan i situationer omfattet af § 224, stk. 3, nr. 1, ligeledes træffe beslutning om, at pengeinstituttets tilbagebetaling til indehaverne af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration. Finanstilsynet udnævner samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå administrationen af tilbagebetalingen til indehaverne af særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Når et pengeinstituts tilbagebetaling til indehaverne af

særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet tages under administration, skal Finanstilsynet foranledige, at beslutningerne om administrationens iværksættelse og administrators udnævnelse registreres eller på anden måde offentliggøres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Administrationsboet skal endvidere underrette låntagerne om, at fremtidige betalinger vedrørende den enkelte låntagers ydelser på lånet kun kan ske til administrationsboet med frigørende virkning.

Stk. 3. Administrator kan udpege en eller flere medadministratorer med indsigt i forhold, som er relevante for administrationen.

Stk. 4. Honorar til administratorerne og andre udgifter i forbindelse med administrationen udredes af administrationsboet. Honorarstørrelsen fastsættes efter forhandling med Finanstilsynet.

Stk. 5. Administrationsboet er underlagt Finanstilsynet s tilsyn.

§ 247 b. Ved administrationens begyndelse skal de registrerede aktiver, der er nævnt i § 152 g, stk. 1, straks overlades til administrationsboet. Administrationsboet ved administrator skal være berettiget til at råde over disse aktiver. For så vidt angår fondsaktiver skal dette registreres i en værdipapircentral, for så vidt angår rettigheder over fast ejendom skal det tinglyses i tingbogen, og for så vidt angår skibe skal det registreres i et skibsregister.

Stk. 2. Erklæres et pengeinstitut konkurs, overlader kurator straks de aktiver, der er nævnt i stk. 1 til administrator.

Stk. 3. Administrator skal lade de registrerede aktiver vurdere i overensstemmelse med regler fastsat i medfør af § 152 e, nr. 2.

Stk. 4. Administrationsboet kan ikke afsluttes, før samtlige de obligationer, som aktiverne i registeret ligger til sikkerhed for, er indfriet og de finansielle instrumenter er forfaldet.

Stk. 5. Erklæres et pengeinstitut konkurs efter, at administrationen er begyndt, får konkursen ingen virkning for administrationsboet.

Stk. 6. Administrator skal forvalte de aktiver, der er modtaget fra pengeinstituttet, og kan hos pengeinstituttet, eventuelt ved fogedens hjælp, kræve alt til administrationen nødvendigt materiale udleveret.

§ 247 c. Erklæres et pengeinstitut konkurs, eller overholder et pengeinstitut ikke forpligtelsen til at stille supplerende sikkerhed efter § 152 a, stk. 2, kan dette ikke af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller af långivere efter § 152 b, stk. 1, gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Det fratager heller ikke låntagerne, hvis lån er ydet på grundlag af de særligt dækkede obligationer, disses eventuelle ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af lånet i overensstemmelse med de indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.

§ 247 d. Erklæres et pengeinstitut konkurs, anvendes aktiverne i registeret, herunder finansielle instrumenter, opgjort efter fradrag af udgifter til administrator, til betaling af krav fra indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på

de finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for. Herefter dækkes lån, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b, stk. 1. Overskydende midler indgår i konkursmassen, jf. § 32 i konkursloven.

Stk. 2. De enkelte indehavere af særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b, stk. 1, kan ikke gøre krav gældende mod boet. Derimod kan administrator på administrationsboets vegne anmelde krav over for boet på, hvad der efter vurderingen, mangler til at fyldestgøre indehaverne af de særligt dækkede obligationer, modparter på de finansielle instrumenter og långivere efter § 152 b samt krav på de renter, der er påløbet de nævnte fordringer fra konkursdekretets afsigelse, for at obligationsindehaverne, modparter på de finansielle instrumenter samt långivere efter § 152 b kan blive fyldestgjort.

Stk. 3. Er midlerne i registeret utilstrækkelige til fyldestgørelse af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de registrerede finansielle instrumenter samt til dækning af gæld, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b, stk. 1, kan administrator ved administrationsboets afslutning anmelde udækkede restkrav i pengeinstituttets konkursmasse som simple krav.

Stk. 4. Eventuelle overskydende midler i et register kan ikke overføres til andre registre, men skal overføres til konkursboet.

Stk. 5. Modregning fra en fordringshaver som omhandlet i konkurslovens § 42 kan ikke finde sted til opfyldelse af en fordring, som tilkommer pengeinstituttet og som

vedrører lån optaget på baggrund af særligt dækkede obligationer udstedt af pengeinstituttet.

§ 247 e. Provenu fra lån, som pengeinstitutter har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 a, stk. 2, der ikke indgår i et register, skal i tilfælde af pengeinstituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det register, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.

§ 247 f. Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede obligationer, jf. § 152 a, stk. 3, 1. pkt., og modparter på de registrerede aftaler om finansielle instrumenter, som de registrerede aktiver og aftaler ligger til grund for, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, jf. § 247 d, stk. 1, 1. pkt. Tilsvarende gælder lån, som pengeinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 152 b.

Stk. 2. Eventuelle restkrav anmeldes af administrator i pengeinstituttets konkursbo som simple krav.

Stk. 3. Reglerne i § 152 a, stk. 1, 1. pkt., §§ 152 b-152 h og §§ 247 a-247 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede obligationer, jf. § 152 a, stk. 3, samt finansielle instrumenter knyttet hertil.«

§ 253. Træffer Finanstilsynet beslutning om, at et livsforsikringssselskabs forsikringsbestand tages under administration i henhold til § 224, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 4, § 226, stk. 3 og 4, § 234, stk. 5, eller § 249, udnævner Finanstilsynet samtidig en administrator til i fællesskab med eventuelle medadministratorer at forestå forsikringsbestandens administration.

12. I § 253, stk. 1, ændres »§ 224, stk. 1, nr. 1 og 2, og stk. 4« til: »§ 224, stk. 1, nr. 1 og 2 og stk. 5«.

§ 373. Overtrædelse af bestemmelserne i § 7, stk. 1-6, § 8, stk. 1 og 3-6, § 9, stk. 1-3 og 5-7, § 10, stk. 1-4, § 11, stk. 1-4, § 24, stk. 1, 2. pkt., § 25, 2. pkt., §§ 27 og 28, § 31, stk. 7-9, § 33, stk. 1, §§ 36 og 38, § 39, stk. 1, 3 og 4, §§ 40 og 44-46, § 49, stk. 1 og 2, §§ 52 og 53, § 61, stk. 1 og 6-8, § 63, stk. 1, 2 og 4, § 64, stk. 3, jf. stk. 2, nr. 1 og 2, §§ 65-67, § 74, stk. 1 og 3, §§ 75, 76 og 78, § 92, stk. 1, § 97, stk. 1 og 2, § 101, stk. 1, 2 og 4, § 102, stk. 2 og 3, §§ 103-106 og 117, § 118, stk. 3, § 119, § 120, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, § 124, stk. 1-4, 7 og 8, § 125, stk. 1-3, 5 og 7, § 126, § 134, nr. 7, § 138, nr. 8, § 145, stk. 1-3 og stk. 4, 1. pkt., § 146, stk. 1, § 147, stk. 1, § 149, stk. 1-3, §§ 150-152, § 153, stk. 1, §§ 154 og 170-175, § 182, stk. 1 og 2, § 194, § 195, stk. 1-3, §§ 200-203, § 204, stk. 1, § 217, § 218, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 226, stk. 1 og 2, § 227, § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329 og 331, § 334, stk. 1 og 2, §§ 377, 379 og 381 og § 404, stk. 1, 2, 4 og 5, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

13. I § 373, stk. 1, indsættes efter »§ 11, stk. 1-4,«: »§ 16 a, stk. 2, § 16 b, stk. 2, «.

§ 373, stk. 2

Stk. 2. Overtrædelse af bestemmelserne i § 50, stk. 1, § 54, stk. 2, § 56, stk. 1 og 2, § 57 a, stk. 1, § 70, § 71, stk. 1, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6,

14. I § 373, stk. 2, indsættes efter »Overtrædelse af bestemmelserne i«: »§ 16 c, § 16 d, stk. 1, § 16 f, stk. 1-3,«.

§ 121, stk. 1, §§ 122, 123, 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., § 183, stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189-191, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, og § 199, stk. 2 og 5, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder straffes med bøde.

§ 373, stk. 2

Stk. 2. Overtrædelse af bestemmelserne i § 50, stk. 1, § 54, stk. 2, § 56, stk. 1 og 2, § 57 a, stk. 1, § 70, § 71, stk. 1, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122, 123, 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., § 183, stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189-191, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, og § 199, stk. 2 og 5, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder straffes med bøde.

§ 373, stk. 2

Stk. 2. Overtrædelse af bestemmelserne i § 50, stk. 1, § 54, stk. 2, § 56, stk. 1 og 2, § 57 a, stk. 1, § 70, § 71, stk. 1, § 73, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, § 77, § 80, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 7 og 8, § 108, stk. 1-6, § 121, stk. 1, §§ 122, 123, 158, 159 og 167, § 183, stk. 1, 1. pkt., § 183, stk. 5, § 184, stk. 1, § 185, stk. 1 og 2 og stk. 3, 1. pkt., §§ 186 og 187, § 188, stk. 1, stk. 2, 1. pkt., og stk. 3, 2. pkt., §§ 189-191, § 192, 1. pkt., § 193, 1. pkt., § 198, og § 199, stk. 2 og 5, samt artikel 4 i Rådets forordning om anvendelse af internationale regnskabsstandarder straffes med bøde.

15. I § 373, stk. 2, ændres »§§ 122, 123, 158, 159 og 167« til: »§§ 122 og 123, § 152 a, stk. 1, 1. pkt., § 152 c, stk. 2, § 152 e, stk. 1, § 152 g, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2 og 4, §§ 158, 159 og 167«.

16. I § 373, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 152 a, stk. 2,

1. pkt.«

Bilag 3, nr. 1

1) Ydelse af lån mod registreret pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af realkreditobligationer eller andre værdipapirer.

17. I bilag 3 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Ydelse af lån uden pant i fast ejendom til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed.«

Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 3 og 4.

§ 2

I lov nr. 454 af 10. juni 2003 om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., som ændret ved § 105 i lov nr. 90 af 31. januar 2007, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).«

§ 1. Denne lov finder anvendelse på realkreditobligationer og andre værdipapirer, som udstedes af realkreditinstitutter, og de realkreditlån, som ydes på grundlag heraf. Endvidere finder loven anvendelse på udenlandske kreditinstitutters udstedelse af

2. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »Denne lov finder anvendelse på realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer«.

realkreditobligationer her i landet og de realkreditlån, som ydes på grundlag heraf.

§ 2. Realkreditlån ydes mod registreret pant i fast ejendom efter reglerne i dette kapitel.

§ 6. Lån kan uanset § 5 ydes ud over lånegrænsen mod garanti fra offentlig myndighed for den del af långivningen, der ligger ud over lånegrænsen.

§ 8, stk. 5

Stk. 5. Til opførelse samt om- og tilbygning m.v. kan der ydes lån på grundlag af ejendommens forventede værdi (forhåndslån), såfremt der stilles sikkerhed for, at lånet vil blive indfriet eller nedbragt, hvis lånet ikke efter udløbet af fristen for byggeriets færdiggørelse kunne være ydet med det bevilgede beløb.

3. § 2, stk. 1, affattes således:

»Realkreditlån ydes mod registreret pant i fast ejendom efter reglerne i dette kapitel. Lån uden pant i fast ejendom kan ydes til offentlige myndigheder eller mod selvskyldnerkaution fra en offentlig myndighed, som er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 3-5, i lov om finansiel virksomhed.«

4. § 6 ophæves.

5. I § 8 indsættes efter stk. 5 som nyt stykke:

» *Stk. 6.* I det omfang et lån er udstedt på grundlag af særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, kan der ske udbetaling af lånet før endelig tinglysning jf. stk. 1-5, hvis der stilles sikkerhed herfor i overensstemmelse med § 152 c stk. 1, nr. 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Hvis sikkerheden stilles i form af en garanti fra et pengeinstitut, vil garantien være omfattet af den 15 pct. grænse, som følger af § 152 c stk. 1, nr. 6-7, i lov om

finansiell virksomhed.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

§ 8, stk. 6

Stk. 6. Finanstilsynet kan fastsætte regler om ydelse af lån m.v. efter stk. 1-5.

§ 19. Realkreditobligationer skal være omsættelige massegældsbreve eller fondsaktiver og optaget til offentlig notering på en fondsbørs.

§ 20. Midler fremkommet ved udstedelse af realkreditobligationer eller andre værdipapirer kan alene anvendes til udlån mod pant i fast ejendom, jf. dog stk. 2 og 3.

§ 21. Finanstilsynet fastsætter regler om opgørelse af og grænser for:

6. I § 8, *stk. 6*, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-5« til: »stk. 1-6«.

7. § 19 affattes således:

»**§ 19.** Realkreditobligationer udstedt før den 1. juli 2007 skal være omsættelige massegældsbreve optaget til handel på regulerede markeder i lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller tilsvarende markeder i andre lande.«

8. § 20, stk. 1, affattes således:

»Midler fremkommet ved udstedelse af realkreditobligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer eller andre værdipapirer kan alene anvendes til udlån mod pant i fast ejendom eller til udlån til offentlig myndighed eller mod selvskyldnergaranti fra en offentlig myndighed, jf. dog stk. 2 og 3. Der kan dog stilles supplerende sikkerhed for særligt dækkede realkreditobligationer i overensstemmelse med § 33 d, stk. 1.«

9. § 21 affattes således:

»**§ 21.** Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om begrænsning af risici i forbindelse med udstedelse af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede

obligationer og andre værdipapirer, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

- 1) Forskellen mellem de fremtidige betalinger på udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og de fremtidige betalinger på pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side,
- 2) den renterisiko, der følger af den i nr. 1 nævnte forskel, og
- 3) forskellen mellem indfrielsesvilkårene for udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side.

§ 26, stk. 3

10. I § 26 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

Stk. 3. Rea Realkreditinstituttet kan i vedtægterne eller lånevilkårene fastsætte, at der skal overføres midler fra en serie eller gruppe af serier med seriereservefond til realkreditinstituttet i øvrigt, såfremt seriereservefonden er eller bliver større end krævet.

»*Stk. 4.* Finansielle instrumenter må alene medregnes som aktiver eller passiver i en serie eller en gruppe af serier med seriereservefond, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver vedrørende på den ene side serien og på den anden side de udstedte realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer, hvis det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at realkreditinstituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

§ 21, nr. 1 og 3

1) Forskellen mellem de fremtidige betalinger på udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og de fremtidige betalinger på pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side,

3) forskellen mellem indfrielsesvilkårene for udstedte realkreditobligationer og andre værdipapirer på den ene side og pantebreve og finansielle instrumenter på den anden side.

§ 27. Erklæres et realkreditinstitut konkurs, anvendes seriernes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer i den pågældende serie eller gruppe af serier med seriereservefonde samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Derefter dækkes de i § 25, stk. 2, nævnte krav. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 2. Erklæres et realkreditinstitut konkurs, anvendes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., i instituttet i øvrigt til betaling af krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer, der ikke er udstedt i serier med seriereservefonde, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til realkreditobligationer og andre værdipapirer svarende pantebreve samt et beløb svarende til 8 pct. af pantebrevenes risikovægtede værdi. Overskydende midler indgår herefter i

11. I § 27 stk. 1, 1. pkt., § 28, § 29, stk. 1, § 31, 2. pkt., § 32, stk. 1, 1. pkt., og § 32, stk. 2, 1. og 3. pkt., indsættes efter »realkreditobligationer«: »særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer«.

konkursmassen, jf. konkurslovens § 32 .

§ 28. Afsigelse af konkursdekret over et realkreditinstitut kan ikke af indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser og fratager ikke realkreditinstitutets låntagere disses ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af realkreditlån i overensstemmelse med de for lånet særligt gældende indfrielsesvilkår.

§ 29. Konkursboet kan ikke erlægge en ydelse til opfyldelse af krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer på et tidligere tidspunkt, end realkreditinstituttet var berettiget til at frigøre sig ved erlæggelse af ydelsen.

§ 31. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.

§ 32. I tilfælde af betalingsstandsning skal realkreditinstituttet i videst muligt omfang fortsat opfylde sine betalingsforpligtelser i henhold til krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer ved forfaldstid, medmindre det beskikkede tilsyn bestemmer andet. Med det beskikkede tilsyns samtykke kan realkreditinstituttet optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

Stk. 2. I tilfælde af konkurs skal kurator i videst muligt omfang fortsætte eller genoptage honoreringen af realkreditinstitutets forpligtelser i form af renter og afdrag over for indehavere af

realkreditobligationer og andre værdipapirer. I det omfang der ikke er tilstrækkelige midler, betales renter, før udtrækninger foretages. Kurator kan optage lån til betalinger til indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra realkreditpantebreve tilhørende den eller de serier med seriereservefond, for hvilke betaling finder sted.

12. I § 27, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:

§ 27. Erklæres et realkreditinstitut konkurs, anvendes seriernes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer i den pågældende serie eller gruppe af serier med seriereservefonde samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Derefter dækkes de i § 25, stk. 2, nævnte krav. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

»Herefter dækkes den gæld, som realkreditinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 e.«

§ 27, stk. 2

Stk. 2. Erklæres et realkreditinstitut konkurs, anvendes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., i instituttet i øvrigt til betaling af krav fra indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer, der ikke er udstedt i serier med seriereservefonde, samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til realkreditobligationerne og andre værdipapirer svarende pantebreve samt et beløb svarende til 8 pct. af

13. I § 27 indsættes som stk. 3:

pantebrevens risikovægtede værdi.
Overskydende midler indgår herefter i
konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

» *Stk. 3.* Erklæres et realkreditinstitut konkurs, sidestilles modparter på de finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici i en serie af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, jf. § 26, stk. 4, konkursretligt med indehaverne af realkreditobligationer, særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer i den pågældende serie, jf. stk. 1, 1. pkt., og §§ 31 og 32.«

§ 27 ...

14. Efter § 27 indsættes:

» **§ 27 a.** Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, jf. § 33 d, stk. 2, og modparter på de finansielle instrumenter, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede realkreditobligationer, særligt dækkede obligationer og finansielle modparter. Tilsvarende gælder dækning af gæld, som realkreditinstituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 e.

Stk. 2. Reglerne i §§ 27 b og 28-33 finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 27 b. Provenu fra lån, som realkreditinstitutter har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 33 d, stk. 1, der ikke indgår i en serie, skal i tilfælde af realkreditinstituttets konkurs tjene til

dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer og modparter på de finansielle instrumenter i den serie, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.

15. I § 28 indsættes som stk. 2 :

§ 28. Afsigelse af konkursdekret over et realkreditinstitut kan ikke af indehavere af realkreditobligationer og andre værdipapirer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser og fratager ikke realkreditinstitutts låntagere disses ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af realkreditlån i overensstemmelse med de for lånet særligt gældende indfrielsesvilkår.

»Stk. 2. Overholder et realkreditinstitut ikke forpligtelsen i § 33 d, stk. 1, kan dette ikke af indehaverne af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.«

§ 33 ...

16. Efter § 33 indsættes:

»Kapitel 4 a

Særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer

§ 33 a. Realkreditinstitutter kan finansiere udlån, jf. § 2, stk. 1, ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer, hvis instituttet har tilladelse efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 2. Ydelse af lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer skal ske i særskilte serier med

seriereservefond.

Stk. 3. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer, og pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 33 b. Realkreditinstitutter kan finansiere udlån mod sikkerhed i de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed ved udstedelse af særligt dækkede obligationer, hvis instituttet har tilladelse efter § 16 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Ydelse af lån finansieret med særligt dækkede obligationer skal ske i særskilte serier med seriereservefond.

Stk. 3. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede obligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 33 c. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer gælder de løbetider, afdragsprofiler og lånegrænser, der er fastsat i §§ 3-5.

Stk. 2. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer mod sikkerhed i ejendomme omfattet af § 5, stk. 1, gælder §§ 3 og 4 ikke, hvis

lånegrænsen ikke overstiger 75 pct.

Stk. 3. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer til erhvervsejendomme omfattet af § 5, stk. 3, nr. 2 og 3, gælder, at lånegrænsen på 60 pct. kan forhøjes til 70 pct., hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi. For lån finansieret med særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer til ejendomme omfattet af § 5, stk. 2, kan lånegrænsen på 70 pct. kun udnyttes, hvis der stilles supplerende sikkerhed på mindst 10 pct. for den del af lånet, der overstiger 60 pct. af ejendommens værdi.

Stk. 4. Tilbehør omfattet af § 38 i tinglysningsloven kan indgå ved værdiansættelsen af fast ejendom.

Stk. 5. Indretninger indlagt i en erhvervsejendom til brug for dennes drift, kan indgå ved værdiansættelsen. Ved landbrugsejendomme kan den til ejendommen hørende besætning, i det omfang besætningen indgår i den kontinuerlige produktion, endvidere indgå ved værdiansættelsen. Ved belåning af landbrugsejendomme kan værdien af besætning, der indgår i den kontinuerlige produktion, maksimalt indgå med 30 pct. af værdien af jord og bygninger.

Stk. 6. Lån med pant i fast ejendom ydet på grundlag af udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer skal sikres ved særskilt pantebrev og må ikke ydes mod sikkerhedsstillelse i form af ejerpantebreve og skadesløsbreve, jf. dog stk. 7 og 8. Det skal fremgå af pantebrevet, at det kan ligge til sikkerhed for et lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt

dækkede obligationer.

Stk. 7. Pantebreve i fast ejendom, der er tinglyst før den 1. juli 2007, kan ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer. Uanset 1. pkt. kan ejerpantebreve og skadesløsbreve dog ikke ligge til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede realkreditobligationer.

Stk. 8. Finanstilsynet kan dispensere fra stk. 6 ved lån, der ydes til fast ejendom, der er beliggende uden for Danmark, Færøerne og Grønland.

§ 33 d. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i § 33 a, stk. 3, og § 33 b, stk. 3, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænserne herfor, skal realkreditinstituttet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet samt give Finanstilsynet meddelelse herom. Supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse. Pligten til at stille supplerende sikkerhed samt udgifterne hertil kan for lån udbudt i Danmark ikke pålægges de låntagere, hvis faldende ejendomsværdier har udløst kravet om den supplerende sikkerhedsstillelse.

Stk. 2. Hvis realkreditinstituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i den pågældende serie med seriereservefond betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Obligationer, der mister betegnelsen særligt dækkede realkreditobligationer kan betegnes realkreditobligationer, hvis de opfylder lovgivningens krav til realkreditobligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1, kan ikke omstødes efter konkurslovens § 70 eller § 72. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 33 e. Realkreditinstituttet, der har fået tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilken serie med seriereservefond lånemidlerne optaget efter stk. 1 kan henføres til.

Stk. 3. Lånmidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 1 og 3-7, i lov om finansiel virksomhed. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i den pågældende serie med seriereservefond.

§ 33 f. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

1) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede realkreditobligationer eller særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktivernes værdi i forhold til de særligt dækkede realkreditobligationer eller de særligt dækkede obligationer, og

2) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede realkredit obligationer eller særligt dækkede obligationer.«

§ 36 ...

17. Efter § 36 indsættes:

»**§ 36 a.** Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.«

§ 39. Overtrædelse af § 2, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., §§ 3-8, 10 og 11, § 13, stk. 1, § 14, stk. 2 og 3, § 17, stk. 3 og 4, §§ 18-20, § 22, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, 1. pkt., og § 26, stk. 1 og 2, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

18. I § 39, stk. 1, ændres »§ 2, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt.« til »§ 2, stk. 1«.

19. I § 39 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

§ 39. Overtrædelse af § 2, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., §§ 3-8, 10 og 11, § 13, stk. 1, § 14, stk. 2 og 3, § 17, stk. 3 og 4, §§ 18-20, § 22, stk. 1, 2. pkt., § 25, stk. 1, 1. pkt., og § 26, stk. 1 og 2, straffes med bøde eller

fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

»Stk. 2. Overtrædelse af § 2, stk. 2, 1. pkt., § 26, stk. 4, § 33 a, stk. 2, § 33 b, stk. 2, og § 33 c, stk. 6, straffes med bøde. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 33 d, stk. 1, 1. pkt.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

§ 3

I lov om et skibsfinansieringsinstitut, jf. lovbekendtgørelse nr. 745 af 19. juli 2005, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (omarbejdning), (EU-Tidende 2006 nr. L 177, s. 1).«

§ 2. Det godkendte finansieringsinstitut kan udstede ustemplede kasseobligationer lydende på navn eller ihændeher. Transporter på de af instituttet udstedte obligationer er ligeledes stempelfrie.

2. I § 2 ophæves.

§ 2 ...

3. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Instituttet kan udstede skibskreditobligationer.

§ 2 b. Instituttet kan udstede andre obligationer end skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

§ 2 c. Økonomi- og erhvervsministeren kan tillade instituttet at udstede særligt dækkede obligationer.

Stk. 2. Har instituttet tilladelse til at udstede særligt dækkede obligationer, kan tilladelsen inddrages, hvis

1) instituttet gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af §§ 2 d, 2 i og 2 j eller regler vedrørende særligt dækkede obligationer fastsat i medfør af § 5, eller

2) udstedelse af særligt dækkede obligationer ikke er påbegyndt senest 12 måneder efter, at instituttet er meddelt tilladelse efter stk. 1.

§ 2 d. Instituttet kan finansiere udlån mod sikkerhed i de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed ved udstedelse af særligt dækkede obligationer. § 152 c, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Værdien af de aktiver, der dækker de udstedte særligt dækkede obligationer, skal til enhver tid mindst svare til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer, og pantsikkerheden for det enkelte lån skal til enhver tid overholde lånegrænsen herfor.

§ 2 e. Udstedelse af skibskreditobligationer kan ske i særskilte kapitalcentre. Udstedelse af særligt dækkede obligationer skal ske i

særskilte kapitalcentre. Udstedelse af skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer må ikke ske i samme kapitalcenter.

Stk. 2. Indehaverne af obligationerne kan alene rette deres krav mod det pågældende kapitalcenter, jf. dog § 3 c, stk. 5.

§ 2 f. For lånet hæfter låntager personligt over for kapitalcentret henholdsvis instituttet i øvrigt. Endvidere kan kapitalcentret henholdsvis instituttet i øvrigt søge sig fyldestgjort for lånet i det pantsatte.

Stk. 2. For de forpligtelser instituttet i øvrigt har påtaget sig, hæfter kapitalcentrene og låntagerne ikke.

§ 2 g. Et kapitalcenters indtægter består af rente og lignende indtægter af pantebreve, gebyrer, indtægter vedrørende finansielle instrumenter og lignende indtægter samt afkast af kapitalcentrets aktiver og ikkebalanceførte poster.

Stk. 2. Et kapitalcenters udgifter består af rente og lignende udgifter af udstedte obligationer, udgifter til administration m.v., udgifter vedrørende finansielle instrumenter, udgifter forbundet med optagelse og forrentning af hybrid kernekapital og ansvarlig lånekapital, tab og hensættelser til sandsynliggjorte tab på kapitalcentrets aktiver og ikkebalanceførte poster samt andelen af instituttets skat.

§ 2 h. Kapitalcentrets midler skal holdes adskilt fra øvrige midler i

instituttet.

Stk. 2. Der skal overføres midler til et kapitalcenter fra instituttet i øvrigt, hvis det er nødvendigt for at opfylde solvenskravet til kapitalcentret, medmindre en sådan overførsel medfører, at instituttet i øvrigt ikke længere vil kunne opfylde solvenskravet.

Stk. 3. Instituttet kan overføre midler fra et kapitalcenter til instituttet i øvrigt, hvis kapitalcenteret er eller bliver større end krævet.

Stk. 4. Finansielle instrumenter må alene medregnes som aktiver eller passiver i et kapitalcenter, hvis de anvendes til at afdække risici mellem aktiver vedrørende kapitalcentret på den ene side og de udstedte skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer på den anden side, og hvor det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund.

§ 2 i. Hvis værdien af de aktiver, der er nævnt i § 2 d, stk. 2, ikke længere mindst svarer til værdien af de udstedte særligt dækkede obligationer eller ikke overholder lånegrænsen herfor, skal instituttet straks stille supplerende sikkerhed til opfyldelse af kravet og give Finanstilsynet meddelelse herom. Supplerende sikkerhed skal stilles i form af de aktivtyper, der er opregnet i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed. § 152 c, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Hvis instituttet ikke stiller supplerende sikkerhed efter stk. 1, 1. pkt., mister alle obligationer udstedt i det pågældende kapitalcenter betegnelsen særligt dækkede

obligationer.

Stk. 3. Hvis obligationerne efterfølgende på ny opfylder kravene til særligt dækkede obligationer, kan Finanstilsynet tillade, at obligationerne på ny betegnes særligt dækkede obligationer.

Stk. 4. Sikkerhed stillet i henhold til stk. 1 kan ikke omstødes efter § 70 eller § 72 i konkursloven. Omstødelse kan dog ske efter de nævnte bestemmelser, hvis sikkerhedsstillelsen konkret ikke fremstod som ordinær.

§ 2 j. Instituttet kan optage lån til brug for at opfylde krav om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 i, stk. 1.

Stk. 2. Det skal fremgå af låneaftalen, hvilket kapitalcenter lånemidlerne optaget efter stk. 1 kan henføres til.

Stk. 3. Lånemidler optaget efter stk. 1 skal placeres i de aktivtyper, der er nævnt i § 152 c, stk. 1, nr. 2-7, i lov om finansiel virksomhed. Aktiverne skal fra det tidspunkt, hvor lånet optages, placeres på en særskilt konto, i et særskilt depot eller på anden måde mærkes som hidrørende fra det pågældende lån. Når aktiverne anvendes som supplerende sikkerhed, skal de indgå i det pågældende kapitalcenter.«

§ 3a. Erklæres instituttet konkurs, anvendes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og

4. § 3a ophæves og i stedet indsættes:

kasseobligationer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til kasseobligationerne svarende aktiver, herunder de instituttet tilhørende pantebreve, indskud, værdipapirer og fordringer vedrørende de til kasseobligationerne svarende finansielle instrumenter. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 2. Konkursboet kan ikke erlægge en ydelse til opfyldelse af krav fra indehavere af kasseobligationer på et tidligere tidspunkt, end instituttet var berettiget til at frigøre sig ved erlæggelse af ydelsen.

Stk. 3. Konkursboet kan ikke opsig låneaftaler sikret ved pant i skibe i videre omfang, end det tilkom instituttet.

Stk. 4. Konkursboet kan ikke ændre bidrag og lign.

Stk. 5. Modregning fra en fordringshaver som omhandlet i konkurslovens § 42 kan ikke finde sted til opfyldelse af en fordring, som tilkommer instituttet.

Stk. 6. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer samt krav på de fra konkursdekretets afsigelse påløbne renter på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de i konkurslovens § 96 nævnte krav, men før de i konkurslovens § 97 nævnte fordringer.

Stk. 7. I tilfælde af betalingsstandsning skal instituttet i videst muligt omfang fortsat opfylde sine betalingsforpligtelser i henhold til krav fra indehavere af kasseobligationer og krav fra

fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer ved forfaldstid, medmindre det beskikkede tilsyn bestemmer andet. Med det beskikkede tilsyns samtykke kan instituttet optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 8. I tilfælde af konkurs skal kurator i videst muligt omfang fortsætte eller genoptage honoreringen af instituttets forpligtelser i form af renter og afdrag over for indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer. I det omfang der ikke er tilstrækkelige midler, betales renter, før udtrækninger eller anden betaling af afdrag foretages. Kurator kan optage lån til betalinger til indehavere af kasseobligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til afdækning af rente- og valutaforskelle mellem udlån og kasseobligationer og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

» **§ 3 a.** Erklæres instituttet konkurs, anvendes kapitalcentrenes midler opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., til betaling af krav fra indehavere af skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer i det pågældende kapitalcenter, og krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer. Derefter dækkes fordringshavere i medfør af § 2 j, stk. 1. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 2. Erklæres instituttet konkurs, anvendes midlerne opgjort efter fradrag af udgifter til konkursboets behandling og lignende, herunder udgifter til kurator, personale m.v., i instituttet i øvrigt til betaling af krav fra indehavere af kasseobligationer og skibskreditobligationer, der ikke er udstedt gennem et kapitalcenter, og krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer. Midler, der anvendes efter 1. pkt., kan dog højst udgøre de til kasseobligationerne eller skibskreditobligationerne svarende aktiver, herunder de instituttet tilhørende pantebreve, indskud, værdipapirer og et beløb svarende til 8 pct. af den risikovægtede værdi af de aktiver, der svarer til de kasseobligationer og skibskreditobligationer, som instituttet måtte have udstedt uden for kapitalcentre. Overskydende midler indgår herefter i konkursmassen, jf. konkurslovens § 32.

Stk. 3. Erklæres instituttet konkurs, sidestilles modparter på de finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici i et kapitalcenter, jf. § 2 h, stk. 4, konkursretligt med indehaverne af obligationerne i det pågældende kapitalcenter, jf. stk. 1, 1. pkt., og § 3 c, stk. 5-7. Modparter på finansielle instrumenter indgået til afdækning af risici mellem udlån og kasseobligationer eller skibskreditobligationer, der ikke er udstedt gennem et kapitalcenter, sidestilles konkursretligt med indehaverne af kasseobligationerne eller skibskreditobligationerne, hvis det i aftalen om det finansielle instrument er bestemt, at instituttets betalingsstandsning eller konkurs ikke er misligholdelsesgrund, jf. stk. 2, og § 3 c, stk. 5-7.

§ 3 b. Indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer kan ikke gøre afsigelse af konkursdekret over instituttet gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser. Afsigelse af konkursdekret over instituttet fratager ikke instituttets låntageres ret til at foretage hel eller delvis indfrielse af lån i overensstemmelse med de indfrielsesvilkår, der gælder for lånet.

Stk. 2. Overholder instituttet ikke forpligtelsen i § 2 i, stk. 1, kan dette ikke af indehaverne af særligt dækkede obligationer gøres gældende som årsag til førtidig indfrielse af betalingsforpligtelser.

§ 3 c. Konkursboet kan ikke erlægge en ydelse til opfyldelse af krav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer eller særligt dækkede obligationer på et tidligere tidspunkt, end instituttet var berettiget til at frigøre sig ved erlæggelse af ydelsen.

Stk. 2. Konkursboet kan ikke opsiges låneaftaler sikret ved pant i skibe i videre omfang, end det tilkom instituttet.

Stk. 3. Konkursboet kan ikke ændre bidrag og lignende.

Stk. 4. Modregning fra en fordringshaver som omhandlet i konkurslovens § 42 kan ikke finde sted til opfyldelse af en fordring, som tilkommer instituttet.

Stk. 5. Konkursmassen anvendes til betaling af krav i overensstemmelse med reglerne i konkurslovens kapitel 10. Restkrav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt

dækkede obligationer samt krav på de renter, der er påløbet fra konkursdekretets afsigelse, på de nævnte fordringer betales dog i lige forhold efter de krav, der er nævnt i konkurslovens § 96, men før de fordringer, der er nævnt i konkurslovens § 97.

Stk. 6. Ved betalingsstandsning skal instituttet i videst muligt omfang fortsat opfylde sine betalingsforpligtelser i henhold til krav fra indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer ved forfaldstid, medmindre det beskikkede tilsyn bestemmer andet. Med det beskikkede tilsyns samtykke kan instituttet optage lån til de i 1. pkt. nævnte betalinger og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 7. Ved konkurs skal kurator i videst muligt omfang fortsætte eller genoptage honoreringen af instituttets forpligtelser i form af renter og afdrag over for indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer. I det omfang der ikke er tilstrækkelige midler, betales renter, før udtrækninger eller anden betaling af afdrag foretages. Kurator kan optage lån til betalinger til indehavere af kasseobligationer, skibskreditobligationer og særligt dækkede obligationer og krav fra fordringshavere i henhold til aftaler om finansielle instrumenter indgået af instituttet til at afdække risici mellem aktiver og udstedte obligationer og stille sikkerhed for sådanne lån i aktiver

bortset fra fordringer sikret ved pant i skibe.

Stk. 8. Der kan ikke ske overførsel af midler fra et kapitalcenter til et andet eller til instituttet i øvrigt efter anmeldelse af betalingsstandsning eller afsigelse af konkursdekret.

§ 3 d. Indehavere af obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer«, jf. § 2 i, stk. 2, og modparter på de finansielle instrumenter, bevarer den konkursretlige stilling, som tildeles indehavere af særligt dækkede obligationer og finansielle modparter, jf. § 3 a. Tilsvarende gælder dækning af gæld, som instituttet har optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j.

Stk. 2. Reglerne i §§ 3 b, 3 c og 3 e finder tilsvarende anvendelse for obligationer, der har mistet betegnelsen »særligt dækkede obligationer« samt finansielle instrumenter knyttet hertil.

§ 3 e. Provenu fra lån, som instituttet har optaget til brug for kravet om at stille supplerende sikkerhed, jf. § 2 j, stk. 1, der ikke indgår i et kapitalcenter, skal i tilfælde af instituttets konkurs tjene til dækning af indehaverne af de særligt dækkede obligationer og modparter på de finansielle instrumenter i det kapitalcenter, hvortil lånet er optaget til brug for at stille supplerende sikkerhed. Eventuelle overskydende midler skal udbetales til långiver.«

§ 5, stk. 2

5. § 5, stk. 2, affattes således:

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på instituttet.

§ 5, stk. 2

Stk. 2. Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på instituttet.

»*Stk. 2.* Økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler for, hvilke bestemmelser i lov om finansiel virksomhed og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., samt regler fastsat i medfør af disse love, der med de fornødne tilpasninger skal finde anvendelse på instituttet.«

6. I § 5 indsættes som stk. 3 og 4 :

»*Stk. 3.* Økonomi- og erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelse af digital kommunikation, herunder elektronisk signatur, ved udveksling af information efter denne lov mellem borgere og virksomheder på den ene side og den offentlige forvaltning på den anden side samt om opbevaring af information.

Stk. 4. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om

1) på hvilke betingelser obligationer kan opnå og bevare betegnelsen særligt dækkede obligationer,

2) løbetider og lånegrænser for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer,

3) værdiansættelse af de aktiver, der ligger til sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,

4) værdiansættelse af de udstedte særligt dækkede obligationer og den løbende opgørelse af aktiverens værdi i forhold til de særligt dækkede

obligationer, og

5) begrænsning af risici i forbindelse med obligationsudstedelse, herunder renterisici, valutarisici og optionsrisici.«

7. § 14, stk. 1, affattes således:

§ 14. Overtrædelse af bestemmelserne i § 1, stk. 2, og § 3, 2. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffeloven.

»Overtrædelse af § 1, stk. 2, § 2 d, stk. 1, § 2 e, stk. 1, 2. og 3. pkt., § 2 h, stk. 1, 2 og 4, og § 3, 2. pkt., straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. På samme måde straffes overtrædelse af meddelelsespligten i § 2 i, stk. 1, 1. pkt.«

§ 14, stk. 2

Stk. 2. I forskrifter, der fastsættes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskriften.

8. I § 14, stk. 2, indsættes efter »straf af bøde«: »eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning,«.

§ 4

I lov om investeringsforeninger og specialforeninger samt andre kollektive investeringsordninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 55 af 31. januar 2006, som ændret ved § 13 i lov nr. 108 af 7. februar 2007 og § 6 i lov nr. 181 af 28. februar 2007, foretages følgende ændringer:

1. § 93, stk. 1, affattes således:

§ 93. En investeringsforening eller en afdeling må i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i samme

» **§ 93.** En investeringsforening eller en afdeling må højst investere sin formue i værdipapirer og pengemarkedsinstrumenter udstedt af samme emittent eller emittenter i

koncern højst investere

1) 5 pct. af foreningens eller afdelingens formue, dog kan denne grænse forhøjes til 10 pct. af foreningens eller afdelingens formue, såfremt den samlede værdi af investeringer, der overstiger 5 pct., ikke overstiger 40 pct. af foreningens eller afdelingens formue,

2) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i obligationer udstedt af KommuneKredit, danske realkreditinstitutter og lignende kreditinstitutter godkendt af et land, der er medlem af Den Europæiske Union, eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, når institutterne er optaget på en af Kommissionen udarbejdet liste. Hvis en forening eller en afdeling investerer mere end 5 pct. af sin formue i sådanne obligationer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, må den samlede værdi af sådanne investeringer ikke overstige 80 pct. af foreningens eller afdelingens formue, eller

3) 35 pct. af foreningens eller afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af

samme koncern inden for følgende grænser:

1) 5 pct. af foreningens eller afdelingens formue. Dog kan denne grænse forhøjes til 10 pct. af foreningens eller afdelingens formue, hvis den samlede værdi af investeringer, der overstiger 5 pct., ikke overstiger 40 pct. af foreningens eller afdelingens formue.

2) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i obligationer udstedt af KommuneKredit, danske realkreditinstitutter og lignende kreditinstitutter godkendt af et land, der er medlem af Den Europæiske Union, eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, når institutterne er optaget på en af Kommissionen udarbejdet liste. Hvis en forening eller en afdeling investerer mere end 5 pct. af sin formue i sådanne obligationer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, må den samlede værdi af sådanne investeringer ikke overstige 80 pct. af foreningens eller afdelingens formue.

3) 25 pct. af foreningens eller afdelingens formue i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet, eller i tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. Hvis en forening eller en afdeling investerer mere end 5 pct. af sin formue i sådanne obligationer udstedt af samme emittent eller emittenter i samme koncern, må den samlede værdi af sådanne investeringer ikke overstige 80 pct. af foreningens eller afdelingens

formue.

- a) den danske stat eller et andet zone A-land,
- b) lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller
- c) en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, såfremt værdipapirerne er godkendt af Finanstilsynet.

4) 35 pct. af foreningens eller afdelingens formue i værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter udstedt eller garanteret af

a) den danske stat eller et andet zone A-land,

b) lande, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, eller

c) en international institution af offentlig karakter, som et eller flere medlemslande deltager i, såfremt værdipapirerne er godkendt af Finanstilsynet.

§ 94. Placeringsgrænsen i § 93, stk. 1, nr. 3, kan fraviges, såfremt beholdningen består af værdipapirer eller pengemarkedsinstrumenter som nævnt i § 93, stk. 1, nr. 3, litra a-c, fra mindst 6 forskellige emissioner og værdipapirerne eller pengemarkedsinstrumenterne fra én og samme emission ikke overstiger 30 pct. af investeringsforeningens eller afdelingens formue.

2. I § 94, stk. 1, ændres »§ 93, stk. 1, nr. 3,« to steder til: »§ 93, stk. 1, nr. 4,«

§ 106, stk. 3

3. I § 106 indsættes som stk. 4:

Stk. 3. En placeringsforening eller afdeling må dog højst anbringe 30 pct. af sin formue i værdipapirer udstedt af en enkelt emittent omfattet af stk. 2, nr. 4.

» *Stk. 4.* En placeringsforening eller en afdeling må investere sine midler i særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af danske pengeinstitutter, realkreditinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet eller i tilsvarende særligt dækkede obligationer udstedt af lignende kreditinstitutter godkendt af et land inden for Den Europæiske Union eller af et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område. En placeringsforening eller en afdeling må uanset grænsen i § 93, stk. 1, nr. 3, højst investere 30 pct. af sin formue i instrumenter som nævnt i 1. pkt. udstedt af samme emittent.«

§ 107, stk. 3

Stk. 3. Den i stk. 2 nævnte grænse gælder ikke for pengemarkedsinstrumenter udstedt af de i § 93, stk. 1, nr. 3, nævnte emittenter.

4. I § 107, stk. 3, ændres »§ 93, stk. 1, nr. 3« til: »§ 93, stk. 1, nr. 4«.

§ 5

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 848 af 21. juli 2006, som ændret ved lov nr. 1537 af 20. december 2006, § 1 i lov nr. 1587 af 20. december 2006 og § 8 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

§ 26 b, stk. 1, nr. 3

1. I § 26 b, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt

3) Realkreditobligationer samt andre obligationer udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der frembyder tilsvarende sikkerhed.

dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet,«.

§ 6

I lov om Lønmodtagers Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 939 af 15. september 2004, som ændret senest ved § 9 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

§ 6 b, stk. 1, nr. 3

3) Realkreditobligationer samt andre obligationer udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der frembyder tilsvarende sikkerhed.

1. I § 6 b, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet,«.

§ 7

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 154 af 7. marts 2006, som ændret senest ved § 10 i lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages følgende ændring:

§ 69, stk. 1, nr. 3

3) Realkreditobligationer samt andre obligationer udstedt i et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Fællesskabet har indgået aftale med på det finansielle område, der frembyder tilsvarende sikkerhed.

1. I § 69, stk. 1, nr. 3, indsættes efter »Realkreditobligationer«: », særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer udstedt af realkreditinstitutter, pengeinstitutter eller skibsfinansieringsinstituttet,«.

§ 8

I lov om tilsyn med
firmapensionskasser, jf.
lovbekendtgørelse nr. 1017 af 24.
oktober 2005, som ændret ved § 11 i
lov nr. 108 af 7. februar 2007, foretages
følgende ændring:

§ 46 a, stk. 1, nr. 3

3) realkreditobligationer efter
realkreditlovens § 1, stk. 5, samt andre
obligationer udstedt her i landet eller i
lande omfattet af zone A, som frembyder
tilsvarende sikkerhed,

1. § 46 a, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) realkreditobligationer, særligt
dækkede realkreditobligationer og
særligt dækkede obligationer udstedt af
realkreditinstitutter, pengeinstitutter
eller skibsfinansieringsinstituttet samt
andre obligationer, der er udstedt i et
land inden for Den Europæiske Union
eller i et land, som Fællesskabet har
indgået aftale med på det finansielle
område, og som frembyder tilsvarende
sikkerhed,«

§ 9

I lov om tinglysning
(tinglysningsloven), jf.
lovbekendtgørelse nr. 158 af 9. marts
2006, som ændret ved § 6 i lov nr. 538
af 8. juni 2006, § 1 i lov nr. 539 af 8.
juni 2006 og § 19 i lov nr. 108 af 7.
februar 2007, foretages følgende
ændringer:

§ 10, stk. 4

Stk. 4. Pantebreve til realkreditinstitutter,
som er godkendt af staten, kan tinglyses,
uanset at størrelsen af rente og lignende
ydelse samt lånets fordeling på de enkelte
afdrag ikke er endeligt fastsat, såfremt
pantebrevet indeholder bestemmelse om,
på hvilke betingelser en senere fastsættelse
eller regulering heraf skal finde sted. En
senere fastsættelse af de nævnte vilkår i

1. I § 10, stk. 4, 1. pkt., indsættes efter
»realkreditinstitutter, som er godkendt
af staten,«: »og pantebreve til
pengeinstitutter, hvis pantebrevet
udelukkende indgår som sikkerhed for
udstedelse af særligt dækkede
obligationer,«.

overensstemmelse hermed behøver ingen tinglysning.

§ 15 a, stk. 2

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ikke anvendelse på vedtagelser i pantebreve til staten, kommunerne og realkreditinstitutter, der er godkendt af staten.

2. I § 15 a, stk. 2, indsættes efter »realkreditinstitutter, der er godkendt af staten«: », samt på vedtagelser i pantebreve til pengeinstitutter, hvis pantebrevet udelukkende indgår som sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer«.

§ 41. Hvis der i et pantebrev er vedtaget, at det står tilbage for lån af offentlige midler, kan en foranstående panteret ikke uden efterpanthaverens samtykke gives til sikkerhed for andre lån end lån af anstalter, der ifølge statsanerkendte regler giver lån i fast ejendom efter reglerne om anbringelse af umyndiges midler, samt lån ydet af realkreditinstitutter, der er godkendt af staten, når det af pantebrevet klart fremgår, at lånet er ydet uden supplerende lovbestemt sikkerhed.

3. I § 41, stk. 1, indsættes efter »realkreditinstitutter, der er godkendt af staten,«: »og lån ydet af pengeinstitutter, hvor lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,«.

§ 41, stk. 2

Stk. 2. Hvis der i et efterstående pantebrev er henvist til, at det står tilbage for et lån i et af staten godkendt realkreditinstitut, således at lånet kan indfries ved de af institutterne udstedte ihændeavgældsbreve, der har kurs på en dansk fondsbørs, kræves efterpanthaverens samtykke til forhøjelsen af renten på den foranstående panteret samt til anbringelse på dennes plads af andre midler end de nævnte midler.

4. I § 41, stk. 2, indsættes efter »i et af staten godkendt realkreditinstitut,«: »eller for et lån i et pengeinstitut, hvor lånet er sikret ved pant, der udelukkende udgør sikkerhed for udstedelse af særligt dækkede obligationer,«.

§ 10

I lov nr. 382 af 2. juni 1999 om afgift af tinglysning og registrering af ejer- og panterrettigheder m.v., som ændret bl.a.

ved lov nr. 485 af 7. juni 2001, § 16 i lov nr. 458 af 9. juni 2004, § 4 i lov nr. 560 af 24. juni 2005, § 8 i lov nr. 539 af 8. juni 2006 og senest ved § 1 i lov nr. 106 af 7. februar 2007, foretages følgende ændringer:

§ 5, stk. 2

Stk. 2. Ved tinglysning af pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år medregnes ikke til det pantsikrede beløb, jf. stk. 1, den del af lånet, som optages til at afløse et lån med tilsvarende pant i samme ejendom. Afvises det nye pantebrev fra tinglysning, og skal det ikke senere tinglyses, eller aflyses det nye pantebrev som ikke effektueret inden for 1 år efter anmeldelsen til tinglysning, anses afgiftsbegunstigelsen i 1. pkt. ikke for udnyttet. 1. pkt. kan anvendes, uanset om det nye pant foreligger i form af et eller flere pantebrev, og uanset om det nye pant kun tjener til delvis afløsning af et eksisterende lån. Afløses det eksisterende pantebrev af flere pantebrev, er det dog en betingelse, at de nævnte pantebrev i mindst 1 år efter tinglysning af det nye pant har pant i samme ejendom. Anvendelsen af reglen i 1. pkt. er betinget af, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker inden afløsning af det tidligere pant, at det erklæres, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker på vilkår om afløsning af det tidligere pant, og at det tidligere pant er afløst senest 1 år efter anmeldelsen til tinglysning af det nye pant.

§ 5 ...

1. I § 5, stk. 2, indsættes efter 1. pkt.:

»Kravet om en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år gælder dog ikke pantebrev til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer.«

2. Efter § 5 indsættes:

»§ 5 a. Tinglysning af pant i fast ejendom, bortset fra pant ifølge

ejerpantebrev og skadesløsbrev, til sikkerhed for lån i realkreditinstitutter, Dansk Landbrugs Realkreditfond eller for lån i pengeinstitutter med en oprindelig løbetid på mindst 10 år og højst 30 år er afgiftsfri, såfremt det pantsikrede beløb ikke overstiger den tinglyste hovedstol på et tilsvarende pantebrev med pant i samme ejendom, jf. dog § 5 a, stk. 6. Kravet om løbetid gælder dog ikke pantebreve til sikkerhed for lån finansieret ved udstedelse af særligt dækkede obligationer eller særligt dækkede realkreditobligationer. Det er en betingelse, at det tidligere pantebrev er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. Afgiftsfritagelsen er endvidere betinget af, at anmeldelsen til tinglysning af det nye pant sker senest samtidig med aflysningen af det tidligere pant, og at det tidligere pant er aflyst senest 1 år efter tinglysningen af det nye pant.

Stk. 2. Afgiftsfritagelsen i stk. 1 kan anvendes, uanset om det nye pant foreligger i form af et eller flere pantebreve, og uanset om det nye pant kun tjener til delvis afløsning af et eksisterende lån. Der skal ved anmeldelse til tinglysning af det nye pantebrev eller de nye pantebreve gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af stk. 1. Hvis det nye pant foreligger i form af flere pantebreve, er afgiftsfritagelsen betinget af, at de nye pantebreve i mindst 1 år efter tinglysningen har pant i samme ejendom som det gamle pantebrev. Pantebrevene skal også gives påtegning herom.

Stk. 3. Afvises det nye pantebrev fra tinglysning, og skal det ikke senere tinglyses, eller aflyses det nye pantebrev som ikke effektueret inden for 1 år efter anmeldelsen til tinglysning, anses afgiftsfritagelsen i stk. 1 og 5 ikke for udnyttet.

Stk. 4. For pantebreve som nævnt i stk. 1 betales der ikke afgift efter § 7 for tinglysning af en påtegning på efterstående pantebreve om respekt af det nye pantebrev.

Stk. 5. Såfremt det pantsikrede beløb på det nye pantebrev eller de nye pantebreve, jf. stk. 1, er mindre end den tinglyste hovedstol på det tidligere pant, kan differencen anvendes som grundlag for afgiftsfritagelse ved en senere tinglysning af et tilsvarende pantebrev med pant i samme ejendom. Det er en betingelse, at det tidligere pantebrev er tinglyst den 1. juli 2007 eller senere. Der skal ved anmeldelsen til tinglysning af det nye pantebrev eller de nye pantebreve gives påtegning om, at anmeldelsen er omfattet af 1. pkt. Endvidere skal størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse fremgå af pantebrevet. Ved anvendelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse skal størrelsen af denne fremgå af det nye pantebrev, der anvender afgiftsfritagelsen. Det er en betingelse, at oplysningen om den ubenyttede afgiftsfritagelse ændres på det pantebrev, der tidligere har indeholdt oplysningen om en ubenyttet afgiftsfritagelse. Der skal alene betales afgift efter § 5, stk. 1, hvis det pantsikrede beløb på det nye pantebrev overstiger størrelsen af den ubenyttede afgiftsfritagelse. § 5 a, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. For tinglysning af en forhøjelse af det pantsikrede beløb på pantebreve som nævnt i stk. 1 skal der beregnes afgift efter § 5, stk. 1, af forskellen mellem den nye hovedstol og den tidligere tinglyste hovedstol. Hvis den nye hovedstol ikke overstiger den tidligere tinglyste hovedstol, betales der ikke afgift efter § 7 for tinglysning af en påtegning på efterstående pantebreve om respekt af pantebrevet.

Stk. 7. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation for, at betingelserne i § 5 a er opfyldt.«

§ 11

I lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer, gæld og finansielle kontrakter (kursgevinstloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 978 af 28. september 2006, foretages følgende ændringer:

§ 7, stk. 2

Stk. 2. Tab på gæld kan ikke fradrages, hvis indfrielse skal ske til en forud fastsat overkurs i forhold til værdien på det oprindelige udstedelsestidspunkt. Dette gælder dog kun gæld i danske kroner og kun, hvis den pålydende rente er lig med eller højere end den mindsterente, der fastsættes efter § 38, jf. § 14.

1. I § 7 indsættes som *stk. 3* og *4* :

»*Stk. 3.* Uanset stk. 2 kan der foretages fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i

- 1) fast ejendom,
- 2) skibe eller
- 3) garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS.

Stk. 4. Uanset stk. 2 kan der foretages fradrag for tab på obligationer eller værdipapirer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3. For obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på

baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag for opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3, senest 90 dage efter emissionen.«

2. Overskriften før § 9 »

Realkreditinstitutter m.v.« ophæves.

§ 9. Realkreditinstitutter, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, Kreditforeningen af kommuner og regioner i Danmark og aktieselskaber, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsinstitut, skal medregne gevinst og tab på fordringer og gæld ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst efter lovens almindelige regler bortset fra § 7, stk. 2, jf. dog § 10.

3. I § 9 ændres »bortset fra § 7, stk. 2, jf. dog § 10« til: », jf. dog § 7, stk. 3 og 4, og § 10«.

§ 14, stk. 2

Stk. 2. Gevinst på fordringer, der ikke omfattes af §§ 15 og 16, skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre fordringen forrentes med en pålydende rente, der er lig med eller højere end mindsterenten efter § 38 på tidspunktet for debtors påtagelse af forpligtelsen, jf. stk. 3 og 4. Den pålydende rente opgøres på grundlag af den højeste tilsagte indfrielsessum.

4. § 14, stk. 2, affattes således:

» *Stk. 2.* Gevinst på fordringer, der ikke omfattes af §§ 15 og 16, skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis fordringen forrentes med en pålydende rente, der er lig med eller højere end mindsterenten efter § 38 på tidspunktet for debtors påtagelse af forpligtelsen, jf. stk. 3 og 4. Den pålydende rente opgøres på grundlag af den højeste tilsagte indfrielsessum. 1. pkt. finder dog anvendelse, hvis kreditor er hovedaktionær i debitor, jf. aktieavancebeskatningslovens § 4. 1. pkt. finder endvidere anvendelse, hvis debitor er en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, og kreditor er nærtstående til debitor. Som nærtstående anses den skattepligtiges ægtefælle, forældre og

bedsteforældre samt børn og børnebørn og disses ægtefæller eller dødsboer efter de nævnte personer. Stedbarns- og adoptivforhold sidestilles med oprindeligt slægtskabsforhold.«

§ 14, stk. 3

Stk. 3. En debtors overtagelse af en forpligtelse betragtes efter stk. 2 ikke som påtagelse af en ny forpligtelse, når forpligtelsens overgang kan gennemføres uden særlig godkendelse fra kreditor. Endvidere betragtes overtagelse af realkreditlån og lån ydet af Danmarks Skibskreditfond eller et aktieselskab, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsselskab, ikke for påtagelse af en ny forpligtelse.

§ 19, stk. 3

Stk. 3. En debtors overtagelse af en forpligtelse betragtes efter stk. 2 ikke som påtagelse af en ny forpligtelse, når forpligtelsens overgang kan gennemføres uden særlig godkendelse fra kreditor. Endvidere betragtes overtagelse af realkreditlån og lån ydet af Danmarks Skibskreditfond eller et aktieselskab, der er omfattet af lov om et skibsfinansieringsselskab, ikke for påtagelse af en ny forpligtelse.

5. § 14, stk. 3, 2. pkt ., affattes således:

»Endvidere anses overtagelse af lån ikke som påtagelse af en ny forpligtelse, hvis lånet har sikkerhed i fast ejendom, skibe eller garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et land inden for EU eller EØS, og lånet er ydet af et selskab eller af en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

6. I § 19, indsættes som stk. 4 og 5 :

»*Stk. 4.* Uanset stk. 3 kan der foretages fradrag for tab på lån, der optages med sikkerhed i

1) fast ejendom,

2) skibe eller

3) garanti fra centralregeringer, centralbanker, offentlige enheder, regionale eller lokale myndigheder i et

land inden for EU eller EØS.

Stk. 5. Uanset stk. 3 kan der foretages fradrag for tab på obligationer eller værdipapirer, som udstedes til finansiering af lån ydet med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3. For obligationer, der udstedes som en forhåndsemission af indgåede fastkursaftaler, og obligationer, der udstedes som blokemission på baggrund af afgivne lånetilbud og en skønnet udlånsaktivitet, anses betingelsen for tabsfradrag for opfyldt, hvis obligationerne anvendes til finansiering af lån med sikkerhed som nævnt i stk. 3, nr. 1-3, senest 90 dage efter emissionen.«

§ 22. Hvis en fordring stiftes på sådanne vilkår, at fordringens værdi på tidspunktet for debitors påtagelse af gælden overstiger det beløb, som debitor skal indfri, skal debitor medregne denne gevinst. § 25 og § 26, stk. 4, anvendes ikke. En debitors overtagelse af en gæld, der er stiftet på de vilkår, som er nævnt i 1. pkt., betragtes som stiftelse af en ny gæld. I disse tilfælde opgøres den skattepligtige gevinst efter 1. pkt. som forskellen mellem fordringens værdi på overtagelsestidspunktet og det beløb, som debitor skal indfri. Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis kreditor er et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter og fordringen (obligationslånet) er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tidspunktet for lånets udbetaling, eller hvor lånet er ydet på grundlag af et lånetilbud, der er afgivet mindre end 6 måneder før lånets udbetaling, og lånet er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tilbudstidspunktet. Uanset 5. pkt. gælder reglen i 1. pkt. ikke, hvis kreditor er et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter og fordringen (obligationslånet) ved debitors påtagelse af forpligtelsen er forrentet med mindsterenten efter § 38, jf. § 14.

7. § 22, stk. 1, 5. og 6. pkt., affattes således:

»Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tidspunktet for lånets udbetaling, eller hvor lånet er ydet på grundlag af et lånetilbud, der er afgivet mindre end 6 måneder før lånets udbetaling, og lånet er baseret på obligationer, der ikke oversteg pari på tilbudstidspunktet. Uanset 5. pkt. gælder reglen i 1. pkt. ikke, hvis kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, og fordringen (obligationslånet), ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ved debitors påtagelse af forpligtelsen er forrentet med mindsterenten efter § 38, jf. § 14.«

§ 22, stk. 2

Stk. 2. Hvis en fordring stiftes på sådanne vilkår, at fordringen forrentes med en pålydende rente, der har varierende sats i adskilte perioder i fordringens løbetid, skal gevinst, som ikke er omfattet af stk. 1, og som en debitor realiserer ved frigørelse for gæld ifølge en sådan fordring, medregnes. Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis renten varierer månedsvis og lånet er baseret på fastforrentede realkreditobligationer eller værdipapirer og kreditor er et af de i § 38, stk. 3, 1. og 5. pkt., nævnte institutter.

§ 22, stk. 3

Stk. 3. Gevinst, som en debitor opnår ved ekstraordinær hel eller delvis indfrielse af et kontantlån i danske kroner, der er ydet af et realkreditinstitut, der er omfattet af lov om finansiel virksomhed, medregnes. Det gælder dog ikke indfrielse, som foretages

8. § 22, stk. 2, 2. pkt., affattes således:

»Reglen i 1. pkt. gælder ikke, hvis renten varierer månedsvis, og lånet, ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, er baseret på fastforrentede obligationer eller værdipapirer, og kreditor er et selskab eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

9. § 22, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

»Gevinst, som en debitor opnår ved ekstraordinær hel eller delvis indfrielse af et kontantlån i danske kroner, medregnes, hvis lånet er ydet med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, af et selskab eller en person

af sælger, og indfrielse, som foretages af køber i forbindelse med overdragelse af fast ejendom, hvis gælden indfries eller opsiges til indfrielse i perioden fra 6 måneder før til 6 måneder efter afståelsestidspunktet henholdsvis anskaffelsestidspunktet og der for sælger henholdsvis køber er tale om første indfrielse inden for det pågældende tidsrum. 2. pkt. finder ikke anvendelse ved ejerskifte mellem ægtefæller, medmindre indfrielsen sker ved ejerskifte som led i separation eller skilsmisse. 2. pkt. finder heller ikke anvendelse ved en persons afståelse af en ejendom til et selskab m.v. som nævnt i selskabsskattelovens §§ 1 og 2 eller fondsbeskatningslovens § 1, hvor personen og dennes ægtefælle på grund af aktiebesiddelse, vedtægtsbestemmelse eller aftale har bestemmende indflydelse på selskabets handlemåde. Bestemmende indflydelse på grund af aktiebesiddelse foreligger altid ved ejerskab eller rådighed over stemmerettigheder, således at der direkte eller indirekte ejes mere end 50 pct. af aktiekapitalen eller rådes over mere end 50 pct. af stemmerne.

§ 22, stk. 4

Stk. 4. Stk. 3, 1. pkt., finder ikke anvendelse, hvis indfrielsen sker efter krav fra realkreditinstituttet. Stk. 3, 1. pkt., finder endvidere ikke anvendelse ved indfrielse, som sker i forbindelse med en efterlevende ægtefælles overtagelse af en fast ejendom i forbindelse med skifte af et dødsbo eller ved udlevering til ægtefællen, herunder til hensidden i uskiftet bo. 2. pkt. finder kun anvendelse, hvis den afdøde ægtefælle på tidspunktet for dødsfaldet var ejer af den faste ejendom. Tidsfristerne i stk. 3, 2. pkt., for indfrielse eller opsigelse til indfrielse af gælden finder tilsvarende anvendelse, idet der ved afståelsestidspunktet eller anskaffelsestidspunktet i denne sammenhæng forstås henholdsvis udlodningstidspunktet eller tidspunktet for

eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering.«

10. I § 22, stk. 4, 1. pkt., ændres »realkreditinstituttet« til: »kreditor«.

udlevering.

§ 25, stk. 3

Stk. 3. Uanset stk. 2 og 5 kan den skattepligtige vælge at opgøre gevinst og tab efter stk. 1, for så vidt angår fordringer omfattet af § 4, samt gæld omfattet af § 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 19, stk. 2, og § 19, stk. 3. Valget træffes samlet for fordringer omfattet af § 4 og samlet for gæld, der er omfattet af henholdsvis § 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 19, stk. 2, og § 19, stk. 3. Når realisationsprincippet er valgt, kan denne opgørelsesmåde kun ændres efter tilladelse fra told- og skatteforvaltningen.

§ 27, stk. 2

Stk. 2. Ved refinansiering eller hel eller delvis indfrielse af fordringer som nævnt i stk. 1 skal den del af instituttets gæld, der modsvarer indfrielsen eller refinansieringen, ved indkomstårets udløb værdiansættes til gældens indfrielseskurs henholdsvis gældens dagskurs, hvis der sker annullation.

§ 30, stk. 1, nr. 3

3) kurssikring ved optagelse, refinansiering, rentetilpasning eller indfrielse af realkreditlån eller

11. I § 25, *stk. 3, 1. og 2. pkt.*, ændres »§ 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 19, stk. 2 og § 19, stk. 3« til: »§ 7, stk. 1, § 7, stk. 2, § 7, stk. 3, § 7, stk. 4, § 19, stk. 2, § 19, stk. 3, § 19, stk. 4, og § 19, stk. 5«.

12. I § 27 indsættes som *stk. 3* :

» *Stk. 3.* Stk. 1 og 2 finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår udlån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af andre selskaber end de, der er nævnt i stk. 1, eller en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering, hvis selskabet, personen eller dødsboet har valgt at opgøre gevinst og tab på fordringer og gæld efter lagerprincippet.«

13. I § 30, *stk. 1, nr. 3*, ændres »realkreditlån eller realkreditlignende lån« til: »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af et selskab eller af en person eller et

realkreditlignende lån,

dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering«.

§ 30, stk. 3

Stk. 3. Det er en betingelse i stk. 1, nr. 3, 5, 6 og 8, at kontrakten eller aftalen kun kan opfyldes ved levering. Det er endvidere for hver af parterne en betingelse, at kontrakten eller aftalen ikke afstås.

Reglerne i 1. og 2. pkt. gælder ikke for køberetter til aktier, der er omfattet af ligningslovens § 7 H eller ligningslovens § 28. For så vidt angår kurssikring ved rentetilpasning, omfatter stk. 1, nr. 3, uanset 1. og 2. pkt., kontrakter og aftaler vedrørende realkreditlån, der i forbindelse med overdragelse af fast ejendom overtages af en anden debitor, opsiges på vilkår som nævnt i § 22, stk. 3, 2.-4. pkt., eller opsiges i tilfælde som nævnt i § 22, stk. 4.

14. I § 30, stk. 3, 4. pkt., ændres »realkreditlån« til: »lån med sikkerhed som nævnt i § 7, stk. 3, og § 19, stk. 4, ydet af et selskab eller af en person eller et dødsbo, der driver næringsvirksomhed ved finansiering«.